UN AN DE ODIHNĂ ȘI RELAXARE

OTTESSA MOSHFEGH

clasici contemporani LITERA

UN AN DE ODIHNĂ ȘI RELAXARE

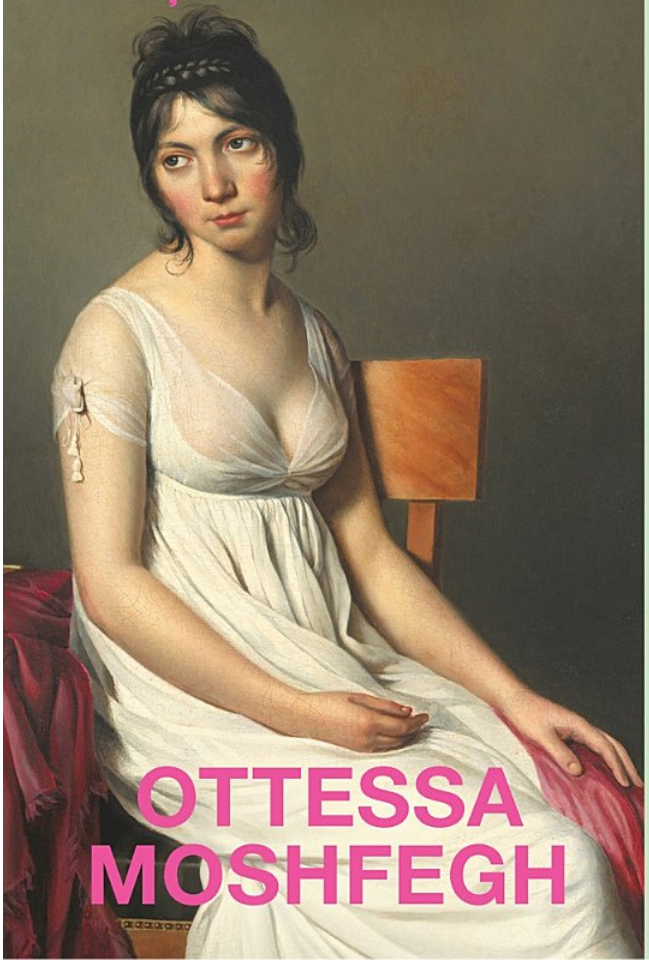

OTTESSA MOSHFEGH

clasici contemporani LITERA

UNU

DOI

TREI

PATRU

CINCI

ȘASE

ȘAPTE

OPT

clasici contemporani
LITERA

Clasici contemporani Litera
pune laolaltă scriitori contemporani laureați
sau nominalizați ai unor prestigioase premii literare
care le prefigurează statutul de „clasici".
Operele de ficțiune cele mai noi, cele mai vândute,
cele mai iubite din zilele noastre –
cărți pe care abia aștepți să le citești.

Ottessa Moshfegh este o autoare americană născută în Boston, Massachusetts. Moshfegh scrie frecvent pentru *Paris Review*, în care i-au apărut şase povestiri începând din 2012. În 2014 a publicat o nuvelă, *McGlue*, iar în 2015, romanul *Eileen*. Cartea s-a bucurat de recenzii favorabile, iar în 2016 a fost finalistă la Man Booker Prize și la National Book Critics Circle Award şi a primit PEN/Hemingway Award. În 2017 i-a apărut o colecție de povestiri intitulată *Homesick for Another World*, iar în 2018, romanul *Un an de odihnă și relaxare* (*My Year of Rest and Relaxation*). Cel mai nou roman al Ottessei Moshfegh este *Death in Her Hands* (2020).

OTTESSA MOSHFEGH

UN AN DE ODIHNĂ ȘI RELAXARE

Traducere din limba engleză și note

CĂLIN-ANDREI POPA

LITERA
București
2020

My Year of Rest and Relaxation

Ottessa Moshfegh

Copyright © 2018 Ottessa Moshfegh

Ediție publicată pentru prima dată de Penguin Press, un imprint al Penguin Random House LLC

Traducere publicată prin înțelegere cu AJA Anna Jarota Agency și The Clegg Agency, Inc., USA

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Un an de odihnă și relaxare

Ottessa Moshfegh

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii Redactor: Mariana Petcu

Corector: Ionel Palade

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

MOSHFEGH, OTTESSA

Un an de odihnă și relaxare / Ottessa Moshfegh;

trad. din lb. engleză și note de Călin-Andrei Popa. –

București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5719-0

ISBN EPUB 978-606-33-6307-8

I. Popa, Călin-Andrei (trad.)

821.111

Pentru Luke,
Alesul meu. Unicul.

Dacă ești isteț sau bogat sau norocos,
Poate vei învinge legile omului,
Dar legile lăuntrice ale spiritului
Și legile exterioare ale naturii
Nici un om nu poate
Nu, nici un om nu poate…

„Lupul care trăiește în Lindsey“
Joni Mitchell

UNU

De câte ori mă trezeam, fie că era zi sau noapte, îmi târșâiam picioarele prin foaierul din marmură al clădirii mele și o luam în sus pe stradă, făceam colțul și ajungeam la băcănia care nu închidea niciodată. Luam două cafele mari, frișcă și câte șase cuburi de zahăr pentru fiecare, pe prima o dădeam pe gât în lift când mă întorceam în apartament, după care sorbeam câte o gură din a doua în timp ce mă uitam la filme și mâncam biscuiți în formă de animale, apoi luam Trazodone și Ambien și Nembutal până adormeam din nou. În felul acesta, am pierdut noțiunea timpului. Zilele treceau. Săptămânile. Câteva luni. Când mă gândeam la asta, îmi comandam ceva de la restaurantul thailandez de peste drum sau poate o salată cu ton de la localul de pe First Avenue. Mă trezeam cu mesaje vocale pe telefonul mobil de la saloane sau spa-uri care cereau confirmarea programărilor pe care le făcusem în somn. Întotdeauna sunam înapoi ca să anulez, lucru pe care urăsc să-l fac fiindă urăsc să vorbesc cu oamenii.

*

La începutul acestei faze, o dată pe săptămână puneam să mi se ia hainele murdare și să mi se aducă cele curate. Mă liniștea să aud sacii rupți din plastic foșnind în curentul care se făcea de la ferestrele din camera de zi. Îmi plăcea să simt din când în când mirosul de lenjerie proaspăt spălată în timp ce moțăiam pe canapea. Dar, după după o vreme, mi s-a părut că e prea mare bătaie de cap să adun toate hainele murdare și să le bag într-un sac. Iar sunetul produs de mașina mea de spălat rufe și de cea de uscat îmi perturba somnul. Așa că am început să arunc chiloții murdari. Oricum, toate perechile vechi îmi aduceau aminte de Trevor. O vreme, lenjeria penibilă de la Victoria’s Secret a continuat să vină prin poștă – chiloței tanga din danteluță roz sau verde limetă, body-uri sau furouri, fiecare sigilate într-o punguță transparentă din plastic. Băgam punguțele acelea în dulap și rămâneam fără nimic pe mine. Câte un colet ocazional de la Barneys sau de la Saks mă aproviziona cu pijamale bărbătești și cu alte lucruri pe care nu-mi aminteam să le fi comandat – șosete din cașmir, tricouri cu tot felul de imprimeuri, blugi de firmă.

Făceam duș cel mult o dată pe săptămână. Am renunțat să mă pensez, am renunțat să-mi decolorez părul, am renunțat la epilarea cu ceară, am

renunțat să mă pieptăn. Fără creme hidratante sau exfoliere. Fără să mă rad pe picioare. Ieșeam foarte rar din apartament. Aveam toate facturile pe un sistem de plată automată. Plătisem deja pe un an impozitele pe apartament și cele pentru vechea casă a răposaților mei părinți. Banii de la chiriașii acelei locuințe îmi apăreau în cont în fiecare lună. Ajutorul de șomaj continua să vină atât timp cât sunam o dată pe săptămână la serviciile automate și apăsam tasta „1“ pentru „da“ atunci când robotul mă întreba dacă făceam eforturi reale de a-mi găsi un loc de muncă. Asta era suficient ca să-mi acopere costurile pentru toate rețetele și pentru orice cumpăram de la băcănia aceea. În plus, aveam și ceva investiții. Consilierul financiar al răposaului meu tată ținea evidența lor și îmi trimitea declarații trimestriale pe care nu le citeam niciodată. Aveam oricum destui bani în contul de economii – îndeajuns cât să trăiesc câțiva ani, atât timp cât nu făceam cheltuieli extravagante. Pe lângă toate astea, aveam o limită de credit destul de mare pe cardul Visa. Nu mă îngrijoram din cauza banilor.

Am început să „hibernez“ cât mai bine am putut începând cu jumătatea lui iunie 2000. Aveam douăzeci și șase de ani. Am privit cum se stinge vara și toamna aduce frigul și cenușiul printr-o stinghie ruptă din jaluzele. Mușchii mi s-au lăsat. Cearșafurile de pe pat au început să se îngălbenească, deși de obicei adormeam în fața televizorului pe canapeaua, care era de la Pottery Barn, cu dungi albastre și albe, pleoștită și plină de pete de cafea și transpirație.

În orele în care eram trează nu făceam mai nimic în afară de a mă uita la filme. Nu suportam să mă uit la televizor. Mai ales la început, stârnea prea multe în mine, iar eu deveneam obsedată de telecomandă, apăsam întruna pe butoane, luând totul în râs și agitându-mă. Nu puteam să fac față. Singurele știri pe care puteam să le citesc erau titlurile de senzație din ziarele locale de la băcănie. Mă uitam repede peste ele în timp ce plăteam pentru cafele. Bush împotriva lui Gore pentru președinție. Cineva important murise, un copil fusese răpit, un senator furase bani, un atlet faimos își înșelase soția gravidă. Ceva se întâmpla în New York City – întotdeauna se întâmpla –, dar nimic nu mă afecta personal. Asta era frumusețea somnului – realitatea se detașa și îmi apărea în minte ca un film sau ca un vis. Mi-era ușor să ignor lucrurile care nu aveau de-a face cu mine. Muncitorii de la metrou intraseră în grevă. Un uragan venise și plecase. Nu

avea importanță. Extratereștrii puteau să fi invadat, lăcustele să fi năvălit, iar eu aș fi luat cunoștință, dar nu mi-aș fi făcut griji.

Când aveam nevoie de mai multe pastile, mă aventuram trei străzi până la Rite Aid. Era întotdeauna un drum dureros. În timp ce mergeam pe First Avenue, totul mă făcea să mă crispez. Eram ca un bebeluș care se naște – aerul îmi provoca durere, lumina, fiecare detaliu al acestei lumi părea strident și ostil. Mă bazam pe alcool numai în zilele acestor excursii – un pahar de votcă înainte să ies și să trec pe lângă toate acele mici bistrouri, cafenele și magazine pe care le frecventasem pe vremea când eram acolo, pretinzând că trăiesc o viață. Altfel, încercam să mă limitez la un perimetru de o stradă în jurul apartamentului meu.

Bărbații care lucrau la băcănie erau cu toții egipteni tineri. În afară de psihiatrul meu, dr. Tuttle, de prietena mea Reva și de portarii de la clădirea mea, egiptenii erau singurii oameni pe care îi vedeam în mod regulat. Erau destul de chipeși, câțiva dintre ei chiar mai mult decât alții. Aveau maxilare pătrate, frunți masculine și sprâncene groase ca niște omizi. Toți arătau ca și cum s-ar fi dat cu dermatograf. Trebuie să fi fost vreo șase – frați sau veri, am presupus eu. Stilul lor mă intimida. Purtau tricouri de fotbal și geci din piele de piloți de curse, lanțuri groase din aur cu cruci și ascultau Z100 la radio. Nu aveau deloc simțul umorului. Când m-am mutat la început în cartier, flirtaseră cu mine, chiar supărător. Dar când am început să mă târăsc înăuntru cu urdori la ochi și cu spuză în colțurile gurii la ore foarte ciudate, au renunțat să încerce să-mi mai câștige afecțiunea.

– Ai ceva.

Asta mi-a spus bărbatul din spatele tejghelei într-o dimineață, gesticulând către bărbie cu degetele lui maronii lungi. Pur și simplu am dat din mână. Am descoperit mai târziu că aveam pastă de dinți uscată pe toată fața.

După câteva luni de apariție șleampătă și pe jumătate adormită, egiptenii au început să mă strige „șefa“ în timp ce îmi acceptau prompt cei cincizeci de cenți atunci când le ceream o țigară, lucru pe care îl făceam destul de des. Puteam să merg în nenumărate alte locuri pentru cafea, dar îmi plăcea această băcănie. Era aproape și, deși cafeaua era proastă, nu trebuia să mă confrunt cu cineva care ar comanda o brioșă sau un latte fără spumă. Nu erau copii cu muci la nas sau însoțiți de bone suedeze. Nu erau profesioniști sterili, nu erau oameni la întâlniri. Cafeaua din această băcănie era pentru clasa muncitoare – cafea pentru portari și curieri și meșteri buni

la toate și picoli și menajere. Aerul de acolo era încărcat de la parfumul de detergenți ieftini și de la mirosul de mucegai. Puteam să mă bazez pe frigiderul alburiu plin cu înghețată, înghețată pe băț și păhărele din plastic cu gheață. Compartimentele din plexiglas transparent de deasupra tejghelei erau pline cu gumă de mestecat și bomboane. Nimic nu se schimba: țigări rânduite îngrijit, role de lozuri, douăsprezece mărci diferite de apă îmbuteliată, bere, pâine pentru sendvișuri, o cutie cu mezeluri și cașcaval pe care nu le cumpăra nimeni, o tavă cu cornuri vechi, un coș cu fructe învelite în plastic, un întreg perete plin cu reviste, pe care încercam să îl evit. Nu voiam să citesc mai mult decât titlurile de ziar. Evitam orice mi-ar fi putut solicita intelectul sau m-ar fi putut face invidioasă sau îngrijorată. Îmi țineam privirea în jos.

Reva apărea din când în când în apartamentul meu cu o sticlă de vin și insista să-mi țină companie. Mama ei murea de cancer. Asta, pe lângă multe alte lucruri, mă făcea să nu vreau să o văd.

– Ai uitat că urma să vin? mă întreba ea în timp ce se strecura pe lângă mine în camera de zi și aprindea luminile. Am vorbit azi-noapte, nu-ți amintești?

Îmi plăcea să o sun pe Reva în timp ce Ambienul își făcea efectul sau Solfotonul sau orice altceva. După părerea ei, voiam să discut doar despre Harrison Ford sau Whoopi Goldberg, ceea ce nu o deranja.

– Ieri-seară mi-ai povestit toată acțiunea din *Căutare disperată*. Și ai mimat scena în care sunt în mașină cu cocaina. Ai ținut-o tot așa.

– Emmanuelle Seigner joacă extraordinar în filmul ăla.

– Exact asta ai spus și ieri-seară.

Eram deopotrivă ușurată și iritată când Reva își făcea apariția, cam cum te simți atunci când te întrerupe cineva în mijlocul unei tentative de suicid. Nu că ceea ce făceam eu era o tentativă de sinucidere. De fapt, era chiar opusul. Hibernarea avea ceva dintr-un gest de autoconservare. Îmi închipuiam că îmi salva viața.

– Acum bagă-te la duș, zicea Reva în timp ce se îndrepta către bucătărie. O să duc gunoiul.

O iubisem pe Reva, dar nu-mi mai plăcea de ea acum. Eram prietene din facultate, de suficient de mult timp, încât tot ce mai aveam în comun să fie istoria noastră, un circuit complex de resentimente, amintiri, gelozii, negare și câteva rochii pe care o lăsasem pe Reva să le împrumute, pe care ea

promisese să le ducă la curățătorie și să mi le înapoieze, deși nu a mai făcut asta. Lucra ca asistentă executivă la o firmă de asigurări din Midtown. Era singură la părinți, o dependentă de sală, avea pe gât un semn din naștere roșu, care avea forma statului Florida, un obicei de a mesteca gumă care i-a cauzat sindromul articulației mandibulotemporale și o respirație care mirosea înțepător a scorțișoară și a bomboane cu aromă de măr verde. Îi plăcea să vină la mine, să-și facă loc pe fotoliu, apoi să comenteze felul în care arăta apartamentul, să-mi spună că i se pare că am mai pierdut în greutate și să se plângă de serviciu, toate astea în timp ce-și reumplea paharul de vin după fiecare gură.

– Oamenii nu au habar prin ce trec, zicea ea. Li se pare normal ca eu să fiu întotdeauna voioasă. Iar între timp, nemernicii ăștia cred că pot să se învârtă pe-acolo și să îi trateze ca dracu' pe toți subordonații lor. Iar eu ar trebui să chicotesc și să arăt drăguț și să le trimit faxurile? Să-i fut! Le urez să chelească toți și să ardă în iad.

Reva avea o aventură cu șeful ei, Ken, un bărbat de vârstă mijlocie, cu soție și copil. Vorbea deschis despre obsesia ei față de el, dar încerca să ascundă faptul că aveau relații sexuale. Odată mi-a arătat o poză cu el într-o broșură a companiei – înalt, umeri largi, cămașă albă închisă la nasturi, cravată albastră, față greu de descris, atât de plictisitoare, încât putea la fel de bine să fie modelat din plastic. Reva avea o chestie pentru bărbații mai în vârstă, la fel ca mine. Cei de vârsta noastră, zicea ea, erau prea sentimentali, prea banali, prea dornici de afecțiune. Puteam să-i înțeleg dezgustul, deși nu întâlnisem niciodată un bărbat de felul ăsta. Toți bărbații cu care am fost eu, atât tineri, cât și bătrâni, au fost detașați și neprietenoși.

– Ești lipsită de emoții din cauza asta, explica Reva. Cine se aseamănă se adună.

Ca prietenă, Reva era într-adevăr sentimentală, banală și dornică de afecțiune, dar era în același timp foarte secretoasă și ocazional foarte condescendentă. Nu putea sau nu *voia* să înțeleagă de ce doream eu să dorm tot timpul și făcea caz de standardele ei morale înalte în timp ce îmi spunea să „suport consecințele" oricărui obicei prost pe care îl aveam la momentul respectiv. În vara în care am început să dorm, Reva m-a mustrat pentru că „îmi stricam corpul de bikini". „Fumatul *ucide.*" „Ar trebui să ieși mai mult din casă." „Dieta ta conține destule proteine în?" Et cetera.

– Nu sunt copil, Reva.

– Îmi fac griji pentru tine. Pentru că îmi pasă. Pentru că te *iubesc*, zicea ea.

De când ne-am cunoscut în primul an de facultate, Reva n-a putut niciodată să recunoască trează nici una dintre dorințele ei cât de cât murdare. Dar nu era nici pe departe perfectă. „Nu e vreun crin neprihănit“, după cum obișnuia să zică mama.

Știam de câțiva ani că Reva era bulimică. Știam că se masturbează cu un aparat electric de masaj pentru gât, fiindcă se jena prea tare să cumpere un vibrator adevărat dintr-un sex shop. Știam că avea datorii foarte mari din facultate și ani de când cardurile ei depășeau limitele, mai știam și că fura testere de la raionul de cosmetice al magazinului cu mâncare sănătoasă de lângă apartamentul ei de pe Upper West Side. Am văzut eticheta cu „mostră“ pe diferite produse din borseta ei imensă pentru machiaj pe care o lua cu ea oriunde se ducea. Era sclava vanității și a ideii de statut, ceea ce nu e deloc neobișnuit într-un loc ca Manhattanul, dar disperarea ei mi se părea extrem de enervantă. Era atât de obsedată de numele mărcilor renumite, de ideea de a se conforma, de „a se integra“. Făcea regulat drumuri până în Chinatown pentru cele mai recente imitații de genți de firmă. Odată mi-a dat un portofel Dooney & Bourke de Crăciun. A mai luat pentru amândouă brelocuri asortate Coach, tot false.

În mod ironic, dorința ei de a avea stil a fost dintotdeauna un ghimpe al declasării în coasta ei.

– Eleganța studiată nu este eleganță, am încercat cândva să-i spun. Șarmul nu constă într-o frizură. Ori îl ai, ori nu. Cu cât încerci mai mult să fii la modă, cu atât mai vulgar o să arăți.

Nimic nu o rănea mai rău pe Reva decât frumusețea care nu necesita efort, cum era în cazul meu. Când ne-am uitat într-o zi la *Înainte de răsărit* pe casetă, mi-a spus:

– Știai că Julie Delpy e feministă? Mă întreb dacă ăsta e motivul pentru care nu e mai slabă. Era imposibil să primească rolul ăsta dacă era americană. Vezi cât de plinuțe îi sunt brațele? Nimeni nu ar tolera aici celulita aia de pe brațe. Chestia asta e criminală. E la fel ca la SAT's[1]. Nici măcar nu exiști dacă ai sub 1400.

– Te face fericită faptul că Julie Delpy are celulită pe brațe? am întrebat-o eu.

– Nu, răspunsese ea după ce se gândise puțin. Nu i-aș spune fericire. Mai degrabă *satisfacție*.

Gelozia era unul dintre lucrurile pe care Reva nu se simțea obligată să le ascundă de mine. Chiar de de la începutul prieteniei noastre, dacă îi spuneam că ceva bun se întâmplase, ea se plângea că „nu e corect“ de atâtea ori, încât a devenit un fel de slogan pe care îl utiliza cu nonșalanță, pe un ton sec. Era un răspuns automat față de nota mea bună, noua mea nuanță de ruj, ultima înghețată pe băț, tunsoarea mea scumpă. „Nu e corect.“ Îmi încrucișam degetele și le țineam între noi, ca și cum asta m-ar fi protejat de invidia și mânia ei. Am întrebat-o odată dacă gelozia ei avea legătură cu faptul că era evreică, dacă ea considera că totul era mai ușor pentru mine din cauza faptului că eram „protestantă anglo-saxonă albă“.

– Nu e din cauză că sunt evreică, îmi amintesc că a spus ea.

Asta se întâmpla în perioada absolvirii, când eram printre primii, chiar dacă chiulisem de la mai mult de jumătate din cursurile din ultimul an, iar Reva picase GRE-urile[2].

– E din cauză că sunt grasă.

Chiar nu era. De fapt, era foarte frumoasă.

– Și îmi doresc ca tu să ai mai multă grijă de tine, mi-a spus ea într-o zi când m-a vizitat, iar eu eram într-o stare de semitrezie.

– Știi, nu pot să fac eu asta pentru tine. Ce îți place atât de mult la Whoopi Goldberg? Nu e prea amuzantă. Ar trebui să te uiți la filme care să te binedispună. Ca *Austin Powers*. Sau ăla în care joacă Julia Roberts și Hugh Grant. Ești ca Winona Ryder în *Tinerețe furată*, așa, dintr-odată. Dar semeni mai mult cu Angelina Jolie. Era blondă în filmul ăla.

Așa își exprima ea îngrijorarea pentru binele meu. De asemenea, nu-i plăcea faptul că eram „pe droguri“.

– Chiar nu ar trebui să amesteci alcoolul cu toate medicamentele alea, mi-a zis ea terminând vinul.

O las pe Reva să bea tot vinul. În facultate, numea mersul prin baruri „terapie“. Putea să dea pe gât un cocktail whiskey sour dintr-o singură dușcă. Mai înghițea și câte un Advil între pahare. Spunea că în felul acesta își menține toleranța ridicată. Probabil putea fi considerată alcoolică. Dar avea dreptate în privința mea. *Eram* „pe droguri“. Luam de la douăsprezece pastile în sus pe zi. Dar totul era foarte bine pus la punct, gândeam eu. Totul

era deasupra liniei de plutire. Pur și simplu, îmi doream să dorm tot timpul. Aveam un plan.

– Nu sunt o drogată sau ceva de genul ăsta, am zis eu defensiv. Îmi iau ceva timp liber. Ăsta e anul meu de odihnă și relaxare.

– Norocul tău, a zis Reva. Nu m-ar deranja să-mi iau și eu liber de la serviciu ca să pierd vremea, să mă uit la filme și să dorm toată ziua, dar nu mă plâng. Nu îmi permit acest lux.

După ce se îmbăta, își punea picioarele pe masa de cafea, îmi împingea șosetele murdare și scrisorile nedeschise pe podea, apoi începea să tot vorbească despre Ken ca să mă pună la curent cu ultimul episod din telenovela lor, *Idilă la birou*. Se lăuda cu lucrurile plăcute pe care urma să le facă în weekend, se plângea că renunțase la ultima ei dietă și că a trebuit să meargă în plus la sală ca să compenseze pentru asta. Iar spre final, începea să plângă din cauza mamei ei.

– Pur și simplu nu mai pot să vorbesc cu ea așa cum făceam înainte. Mă simt așa de tristă. Mă simt abandonată. Mă simt foarte, foarte singură.

– Toți suntem singuri, i-am zis.

Era adevărat: eu eram, ea era. Acesta era maximum de alinare pe care i-l puteam oferi.

– Știu că trebuie să mă pregătesc pentru ce e mai rău cu privire la mama. Prognosticul nu e bun. Și nu cred că mi se spune toată povestea despre cancerul ei. Și asta mă face să mă simt atât de disperată. Mi-aș dori să fie cineva care să mă țină în brațe, știi? Nu e deplorabil?

– Ai nevoie de afecțiune, i-am zis. Sună frustrant.

– Și aici intervine Ken. Pur și simplu nu mai suport. Aș prefera să mă sinucid, decât să fiu complet singură.

– Cel puțin ai opțiuni.

Dacă aveam chef, comandam salate de la restaurantul acela thailandez și ne uitam la filme pe canalele cu plată. Eu preferam casetele mele VHS, dar Reva voia întotdeauna să vadă filmele care erau „noi“ și „în vogă“, cele „care ar fi trebuit să fie bune“. Considera motiv de mândrie faptul că avea cunoștințe superioare cu privire la cultura pop din perioada asta. Știa ultimele bârfe care circulau despre celebrități, la care se adăugau și cele mai noi tendințe în modă. Eu nu dădeam doi bani pe chestiile astea. Reva, dimpotrivă, studia revistele *Cosmo* și se uita la *Totul despre sex*. Era foarte competitivă în privința frumuseții și „înțelepciunii de viață“. Invidia ei era

foarte ipocrită. În comparație cu mine, ea era cea „defavorizată“. După cum spunea, dreptatea era de partea ei: eu arătam ca un model, aveam bani pe care nu-i meritam, purtam haine de firmă, eram specializată în istoria artei, așa că eram „cultivată“. Reva, pe de altă parte, venea din Long Island, era de nota 8 din 10, dar se definea pe ea ca „un trei de New York“, și era specializată în economie. „Specializarea tocilarului asiatic“, o numea ea.

Apartamentul Revei din cealaltă parte a orașului era la etajul trei și mirosea a haine de sală transpirate, a cartofi prăjiți, a Lysol și a parfum Tommy Girl. Deși îmi dăduse niște chei de rezervă atunci când se mutase, nu am fost acolo decât de două ori în cinci ani. Prefera să vină la mine. Cred că îi plăcea să fie recunoscută de portarul meu, să ia liftul simandicos cu butoane aurii, să vadă cum îmi băteam joc de privilegii. Nu știu care era treaba cu Reva. Nu puteam să scap de ea. Mă adora, dar mă și ura. Vedea în lupta mea cu suferința o parodie sadică a nefericirilor ei. Eu alesesem solitudinea și lipsa de sens, iar Reva, în ciuda unor mari eforturi, pur și simplu nu reușea să obțină ceea ce-și dorea – nici soț, nici copil, nici o carieră fabuloasă. Așa că, atunci când am început să dorm tot timpul, cred că a început să simtă o oarecare satisfacție privind cum mă transform în organismul inert care spera că deveneam. Nu mă interesa să mă iau la întrecere cu ea, dar o disprețuiam din principiu, așa că ajungeam să ne certăm. Îmi închipui că asta înseamnă să ai o soră, cineva care te iubește îndeajuns de mult încât să-ți arunce în față toate defectele. Chiar și în weekenduri, dacă rămânea până târziu, refuza să doarmă aici. Oricum nu aș fi dorit, dar întotdeauna făcea mare tam-tam din cauza asta, ca și cum avea responsabilități pe care eu nu aveam să le înțeleg niciodată.

Într-o noapte i-am făcut o fotografie Polaroid și am înfipt-o în rama de la oglinda din camera de zi. Reva a considerat că este un gest de afecțiune, dar poza avea mai degrabă rostul de a-mi aminti cât de puțin îmi plăcea compania ei atunci când îmi venea să o sun când eram sub influența medicamentelor.

– O să-ți împrumut setul meu de CD-uri pentru ridicarea moralului, spunea ea dacă făceam vreo aluzie la ceva ce mă preopcupa sau îngrijora.

Reva se dădea în vânt după cărți motivaționale și ateliere care combinau tehnici noi de slăbit cu dezvoltarea profesională și abilități legate de relațiile romantice, toate sub pretextul că le învață pe tinerele femei „cum să-și atingă potențialul lor maxim“. La fiecare două săptămâni avea o cu

totul nouă paradigmă de viață, iar eu trebuia să aud totul despre ea. „Învață să știi când ești obosită“, mi-a zis ea odată. „Prea multe femei vor să fie slabe în ziua de azi.“ Un sfat de viață din *Profitați la maximum de timpul vostru, doamnelor* includea sugestia că trebuie să-ți pregătești ținutele pentru săptămâna de lucru încă de duminică seara.

– În felul ăsta nu o să mai ai dubii dimineața.

Uram cu adevărat atunci când vorbea așa.

– Și vino la Saints cu mine. E seara fetelor. Fetele beau gratis până la ora unsprezece. O să te simți mult mai bine cu tine.

Era expertă în a combina sfaturi primite de-a gata cu orice scuză care îi permitea să bea până la uitare.

– Nu prea am chef să ies, Reva, i-am zis.

Și-a privit mâinile, a început să se joace cu inelele, să se scarpine pe gât, apoi s-a holbat în podea.

– Îmi lipsești, mi-a spus cu o voce tremurătoare.

Poate a crezut că vorbele astea o să ajungă direct la inima mea. Luasem Nembutal toată ziua.

– Probabil că n-ar trebui să mai fim prietene, i-am zis eu în timp ce mă întindeam pe canapea. M-am tot gândit la asta și nu găsesc nici un motiv pentru care ar trebui să continuăm.

Reva pur și simplu a stat acolo, frământându-și mâinile pe coapse. După un minut sau două de liniște, a ridicat privirea către mine și și-a pus un deget sub nas – ceva ce făcea atunci când îi venea să plângă. Era ca o mimă à la Adolf Hitler. Mi-am tras puloverul peste cap, am strâns din dinți și m-am abținut să nu râd în timp ce ea împroșca salivă, se smiorcăia și încerca să se adune.

– Sunt prietena ta cea mai bună, a zis ea implorator. Nu poți să mă îndepărtezi. Ar fi mult prea autodistructiv.

Am tras în jos de pulover ca să trag un fum din țigară. A dat din mână ca să îndepărteze fumul din fața ei și a tușit fals. Apoi s-a întors către mine. Încerca să se îmbărbăteze privindu-l în ochi pe inamic. Vedeam frica din ochii ei, ca și cum s-ar fi uitat într-o gaură neagră în care ar fi putut să cadă.

– Măcar eu încerc să mă schimb și să urmăresc ceea ce-mi doresc. În afară de a dormi, ce îți dorești *tu* de la viață?

Am încercat să trec cu vederea sarcasmul din vocea ei.

– Am vrut să ajung artistă, dar nu am avut talent, i-am spus.

– Chiar ai nevoie de talent?

Cred că ăsta a fost cel mai inteligent lucru pe care mi l-a spus vreodată.

– *Da*, i-am răspuns.

S-a ridicat, a bocănit cu tocurile în podea și a tras încet ușa după ea. Am luat câteva pastile de Xanax, am mâncat câțiva biscuiți și am fixat cu privirea fotoliul șifonat. M-am ridicat și am pus caseta cu *Campionul*, la care m-am uitat fără entuziasm în timp ce mă lua somnul pe canapea.

Reva a sunat o oră mai târziu și a lăsat un mesaj vocal în care îmi spunea că m-a iertat pentru că i-am rănit sentimentele, că își făcea griji din cauza sănătății mele, că mă iubea și că nu avea de gând să mă abandoneze, „orice s-ar fi întâmplat“. În timp ce ascultam mesajul, maxilarul mi s-a descleștat de parcă aș fi scrâșnit din dinți de câteva zile. Poate chiar așa era. Apoi mi-am imaginat-o plimbându-se prin Gristedes în căutarea alimentelor pe care urma să le mănânce, doar ca să le vomite după aceea. Loialitatea ei era absurdă. Asta era ceea ce ne făcea să mergem mai departe.

– O să fie bine, i-am spus Revei atunci când mi-a mărturisit că mama ei urma să înceapă al treilea ciclu de chimioterapie.

– Nu fi fraieră, i-am spus atunci când cancerul mamei ei se răspândise până la creier.

Nu pot să fac legătura cu vreun eveniment care să fi dus la decizia mea de a hiberna. La început, pur și simplu am vrut niște sedative care să-mi alunge gândurile, din moment ce asaltul lor constant făcea să-mi fie greu să nu detest totul, fie oameni, fie lucruri. M-am gândit că viața ar fi mult mai ușor de suportat dacă creierul meu ar lăsa-o mai moale cu dezaprobarea lumii din jur. Am început să mă întâlnesc cu dr. Tuttle în ianuarie 2000. A început destul de inofensiv: eram bolnavă de nefericire și neliniște, doream să scap din închisoarea minții și a trupului meu. Dr. Tuttle mi-a confirmat că nu era nimic neobișnuit. Nu era o doctoriță foarte bună. I-am găsit numele în cartea de telefon.

– M-ați prins într-un moment potrivit, mi-a zis ea prima oară când am sunat. Tocmai am terminat de clătit vasele. Unde ați găsit numărul meu?

– În Pagini Aurii.

Vreau să cred că am ales-o pe dr. Tuttle la întâmplare, că a fost ceva legat de soartă în relația noastră, o atingere divină într-un fel, dar, ca să fiu sinceră, a fost singurul psihiatru care a răspuns la telefon la unsprezece

noaptea într-o zi de marți. Lăsasem o grămadă de mesaje pe robotul telefonic până când a răspuns dr. Tuttle.

– Cel mai mare pericol pentru creier sunt toate cuptoarele astea cu microunde, mi-a explicat în acea noapte la telefon. Microundele, undele radio. Sunt turnuri de telefonie mobilă care ne atacă cu cine știe ce fel de frecvențe. Dar nu mă pricep eu la asta. Eu sunt specializată în boli mintale. Lucrezi pentru poliție? m-a întrebat ea.

– Nu, lucrez pentru un dealer de artă, la o galerie din Chelsea.

– Ești de la FBI?

– Nu.

– CIA?

– Nu, de ce?

– Sunt nevoită să pun întrebările astea. Ești de la DEA? FDA? NICB? NHCAA[3]? Ești vreun detectiv particular angajat de o entitate privată sau guvernamentală? Lucrezi la vreo companie de asigurări medicale? Ești traficantă de droguri? Dependentă de droguri? Ești medic clinician? Studentă la medicină? Vrei medicamente pentru vreun iubit sau șef abuziv? NASA?

– Cred că am insomnie. Asta e problema mea principală.

– Probabil că ești și dependentă de cofeină, am dreptate?

– Nu știu.

– Ai face bine să o bei în continuare. Dacă renunți acum, o să înnebunești. Insomniacii adevărați suferă de halucinații, pierd noțiunea timpului și de regulă au o memorie foarte proastă. În felul acesta, viața poate deveni destul de complicată. Ți se pare că despre asta e vorba?

– Câteodată mă simt ca și cum aș fi moartă, i-am spus, și urăsc pe toată lumea. Se pune la socoteală?

– Ah, da. Evident că se pune. Sunt sigură că te pot ajuta. Dar să știi că le cer pacienților noi să vină pentru o consultație de cincisprezece minute ca să fiu sigură de ne vom potrivi. Gratis. Și îți recomand să începi să-ți faci notițe care să-ți amintească de întâlnirile noastre. Condiția mea este să fiu înștiințată cu douăzeci și patru de ore înainte în caz de anulare. Știi de post-it-uri? Cumpără-ți câteva. Sunt niște acorduri pe care va trebui să le semnezi, niște contracte. Acum notează ce-ți spun.

Dr. Tuttle mi-a spus să mă prezint a doua zi la ora nouă dimineața.

Biroul era acasă la ea, într-o clădire cu apartamente de pe Thirteenth Street, lângă Union Square. Sala de așteptare era întunecoasă, cu un salon lambrisat plin de mobilă contrafăcută în stil victorian, jucării pentru pisici, vase cu potpuriu, lumânări violete, ghirlande de imortele și teancuri de reviste vechi *National Geographic*. Baia era ticsită cu plante artificiale și pene de păun. Pe chiuvetă, lângă o bucată mare și crăpată de săpun liliachiu, era un bol din lemn plin cu alune într-o scoică abalone. Asta m-a nedumerit. Își ascunsese toate produsele de toaletă într-un coș mare din răchită în dulăpiorul de sub chiuvetă. Folosea diverse pudre antifungice, o cremă cu steroizi pe bază de prescripție medicală, șampon, săpun, loțiuni care miroseau toate a levănțică și a violete. Pastă de dinți din chimen dulce. Apa de gură era luată pe rețetă. Am încercat-o și avea gust de ocean.

Prima oară când am întâlnit-o pe dr. Tuttle, purta un guler cervical din burete din cauza unui „accident cu taxiul“ și ținea în brațe o pisică obeză pe care mi-a prezentat-o ca pe „cea mai în vârstă“. A arătat cu degetul către plicurile galbene din sala de așteptare.

– Când ajungi aici, să-ți scrii numele pe un plic și să bagi banii înăuntru. Plata se faci aici, a zis ea ciocănind într-o cutie din lemn de pe biroul din cabinetul ei.

Era genul de cutie care se găsea în biserici pentru donațiile pentru lumânări. Canapeaua din cabinet era plină cu păr de pisică, iar la unul din capete erau îngrămădite păpuși miniaturale vechi din porțelan cu fețele ciobite. Pe birou erau vreo șase batoane din cereale pe jumătate mâncate și o grămadă de caserole pline cu struguri și cu pepene deja tăiat, un calculator din timpuri imemoriale și mai multe reviste *National Geographic*.

– Ce te aduce pe aici? m-a întrebat ea. Depresie?

Deja scosese de undeva un rețetar.

Aveam de gând să mint. Mă gândisem destul de mult la asta. I-am spus că de șase luni aveam probleme cu somnul, apoi m-am plâns că mă simțeam deznădăjduită și temătoare când eram în societate. Dar în timp ce îmi recitam discursul pregătit, mi-am dat seama că era într-un fel adevărat. Nu eram insomniacă, dar eram nefericită. Posibilitatea de a mă plânge doamnei dr. Tuttle era ciudat de plăcută.

– Vreau sedative, măcar asta știu, i-am spus direct. Și vreau ceva care să anuleze nevoia mea de a socializa. Sunt la capătul puterilor, i-am zis. Sunt

orfană, pe lângă toate astea. Cred că sufăr de sindrom posttraumatic. Mama s-a sinucis.

– Cum? m-a întrebat dr. Tuttle.

– Și-a tăiat venele, am mințit eu.

– E bine de știut.

Părul ei era roșcat și creț.

Gulerul din burete pe care îl purta avea niște pete care păreau să fie de la cafea sau de la mâncare și îi împingea pielea de la gât înspre bărbie. Fața îi aducea cu cea a unui copoi de vânătoare, plină de pliuri și lăsată, iar ochii îi erau adânciți și ascunși sub o pereche de ochelari mici cu rame subțiri și cu lentile fund de sifon. Nu am reușit niciodată să-i văd foarte bine ochii doamnei doctor Tuttle. Mă gândesc că avea o privire de om nebun, cu ochi negri și lucioși, ca de corb. Stiloul lung pe care îl folosea era violet și avea o pană violetă la capăt.

– Ambii părinți mi-au murit când eram în facultate, am continuat eu. Cu puțini ani în urmă.

Pentru o clipă părea că mă studiază atent, cu o expresie goală și fără să respire. Apoi a revenit la micul ei rețetar.

– Mă am foarte bine cu cei de la asigurări, a spus pe un ton firesc. Știu cum să mă raportez la micile lor jocuri. Apuci să dormi *vreun pic*?

– Cu greu, i-am răspuns.

– Visezi?

– Am numai coșmaruri.

– M-am gândit eu. Somnul e cheia. Majoritatea oamenilor au nevoie de peste paisprezece ore sau cam așa. Epoca modernă ne-a obligat să trăim nenatural. Ocupați, ocupați, ocupați. Pe drumuri, pe drumuri, pe drumuri. Probabil că muncești prea mult.

A mâzgălit ceva pe rețetar.

– Veselie, a zis ea. Îmi place mai mult decât *bucurie. Fericire* nu e un cuvânt pe care îmi place să-l folosesc în acest cabinet. E mult prea limitativ, fericire. Ar trebui să știi că sunt genul de om care apreciază subtilitățile experienței umane. Evident, să fii foarte bine odihnit este o precondiție. Știi ce înseamnă *veselie*? V-E-S-E-L-I-E?

– Dap. Ca în *Casa veseliei*[4], i-am zis eu.

– O poveste tristă, mi-a zis dr. Tuttle.

– Nu am citit-o.

– Mai bine.

– Am citit *Vârsta inocenței*[5].

– Deci ești educată.

– Am fost la Columbia.

– Asta mă ajută pe mine, dar pe tine nu te ajută cu nimic în starea în care ești. Educația este direct proporțională cu anxietatea, după cum știi deja, având în vedere că ai fost la Columbia. Cum te descurci cu mâncarea? La ore fixe? Ceva restricții alimentare? Când ai intrat aici, m-am gândit la Farrah Fawcett sau Faye Dunaway. Există vreo legătură? Aș spune că ești cât, cu nouă kilograme sub indicele ideal Quetelet[6]?

– Cred că pofta de mâncare mi-ar reveni dacă aș putea să dorm, i-am zis.

Era o minciună. Dormeam deja mai mult de douăsprezece ore, de la opt la opt. Speram să primesc medicamente care să mă ajute să dorm tot weekendul.

– S-a demonstrat că meditația zilnică poate trata insomnia la șobolani. Nu sunt o persoană religioasă, dar ai putea să încerci să treci pe la o biserică sau pe la o sinagogă ca să ceri sfaturi cu privire la pacea interioară. Quakerii par niște oameni rezonabili. Dar să ai grijă cu sectele astea. De obicei sunt doar capcane pentru subjugarea femeilor tinere. Ești activă sexual?

– Nu prea, i-am zis.

– Locuiești pe lângă vreo centrală nucleară? Pe lângă echipamente de înaltă tensiune?

– Stau pe Upper East Side.

– Iei metroul?

În acea perioadă luam metroul în fiecare zi ca să ajung la slujbă.

– O mulțime de boli mintale se transmit în spații publice închise. Simt că mintea ta pare să fie prea permeabilă. Ai vreun hobby?

– Mă uit la filme.

– Un lucru destul de distractiv.

– Cum i-au făcut pe șobolani să mediteze? am întrebat-o.

– Ai observat că rozătoarele se înmulțesc în captivitate? Părinții își *mănâncă* propriii copii. Acum, nu avem dreptul să-i demonizăm. O fac din compasiune. Pentru binele speciei. Vreo alergie?

– La căpșune.

Cu asta, dr. Tuttle a așezat stiloul și s-a uitat pierdută în spațiu.

– *Unii* șoareci, a spus ea după un timp, probabil că merită să fie demonizați. Unii anume. A ridicat din nou stiloul cu un gest care a făcut să fluture penele violet. Din clipa în care începem să generalizăm, renunțăm la dreptul de a ne guverna pe noi înșine. Sper că poți să mă urmărești. Șobolanii sunt extrem de loiali planetei. Încearcă astea, mi-a zis ea în timp ce îmi înmâna o foaie cu prescripții. Nu le cumpăra pe toate deodată. Trebuie să le decalăm în așa fel încât să nu atragem atenția.

S-a ridicat greoi și a deschis dulapul din lemn plin de mostre, apoi a aruncat câteva tuburi cu medicamente pe birou.

– O să-ți dau o pungă din hârtie pentru discreție. Prima oară să cumperi rețeta de Lithium și Haldol. În cazul tău, e bine să începi în forță. În felul acesta, dacă după aceea va fi nevoie să încercăm și chestii mai ciudate, nu o să fie o surpriză pentru compania ta de asigurări.

Nu pot s-o învinovățesc pe dr. Tuttle pentru sfaturile ei groaznice. Până la urmă, eu sunt cea care a ales să fie pacienta ei. Mi-a dat tot ce i-am cerut, iar eu am apreciat-o pentru asta. Sunt sigură că mai erau mulți ca ea peste tot, dar ușurința cu care am dat de ea și alinarea imediată pe care mi-au oferit-o medicamentele prescrise m-au făcut să cred că dădusem peste un șaman al industriei farmaceutice, un mag, un vrăjitor, un înțelept. Câteodată mă întrebam dacă dr. Tuttle era cu adevărat reală. Dacă era un produs al imaginației mele, mi se părea amuzant faptul că o alesesem pe ea, în locul cuiva care aducea mai mult cu unul dintre eroii mei – bunăoară pe Whoopi Goldberg.

– Sună la 112 dacă se întâmplă ceva rău, mi-a zis ea. Folosește-te de rațiune atunci când simți că poți. E imposibil să știi în ce fel o să te afecteze medicamentele astea.

La început, căutam pe internet toate pastilele noi pe care mi le dădea și încercam să aflu cât de mult era posibil să dorm într-o zi. Dar să citesc despre un medicament îi lua din magie. Făcea somnul să pară trivial, doar alt mecanism fiziologic al organismului, precum strănutul sau căcatul sau îndoirea articulațiilor. „Avertismentele pentru efecte secundare“ de pe internet mă descurajau, iar temerile provocate de ele îmi amplificau volumul gândurilor, lucru care era exact opusul a ceea ce sperasem eu că o să facă pilulele. Așa că luam chestii ca Neuroproxin, Maxiphenphen, Valdignore, Silencior și le mai amestecam din când în când, deși în majoritatea cazurilor luam somnifere în doze mari și le completam cu

Seconols sau Nembutal când eram nervoasă, cu Valium sau Librium când mi se părea că eram tristă și cu Placidyl sau Noctecs sau Miltowns atunci când mă simțeam singură.

În câteva săptămâni acumulasem o impresionantă colecție de psihofarmaceutice. Fiecare etichetă era însemnată cu un ochi adormit, cu un craniu și oase. „A nu se administra în timpul sarcinii.“ „A se administra cu mâncare sau lapte.“ „A se păstra la loc uscat.“ „Poate provoca somnolență.“ „Poate provoca amețeli.“ „A nu se lua cu aspirină.“ „A nu se fărâmița.“ „A nu se mesteca.“ Orice persoană normală ar fi fost îngrijorată din cauza efectelor pe care aceste medicamente le puteau avea asupra sănătății. Nu eram întru totul naivă cu privire la pericolele posibile. Tatăl meu fusese mâncat de viu de cancer. O văzusem pe mama în spital plină de tuburi, în moarte cerebrală. În liceu, pierdusem o prietenă din copilărie din cauza insuficienței renale, după ce luase paracetamol combinat cu DayQuil. Viața era fragilă și trecătoare și trebuia să ai foarte mare grijă, asta era clar, dar aveam de gând să risc să mor dacă asta însemna că puteam să dorm toată ziua și în felul acesta să devin un om complet nou. Iar eu am ajuns la concluzia că eram destul de inteligentă ca să știu de la început dacă pilulele aveau să mă omoare. O să încep să am coșmaruri ca un fel de premoniții înainte ca asta să se întâmple, înainte ca inima mea să cedeze sau creierul să-mi explodeze sau să am hemoragii sau înainte să mă arunc de la etajul șapte al apartamentului meu. Aveam încredere că totul o să fie bine atât timp cât puteam să dorm toată ziua.

Mă mutasem în apartamentul de pe East Eighty- fourth Street în 1996, la un an după ce terminasem facultatea la Columbia. Până în vara anului 2000 nu purtasem nici măcar o conversație cu vecinii mei – aproape patru ani de tăcere completă în lift, în care fiecare drum era o performanță stânjenitoare de privit în gol ca hipnotizată. Majoritatea vecinilor mei aveau în jur de patruzeci de ani, erau căsătoriți și nu aveau copii. Toți erau foarte îngrijiți și arătau foarte profesioniști. O mulțime de haine din păr de cămilă și serviete negre din piele. Eșarfe Burberry și cercei din perle. Mai erau câteva femei singure, zgomotoase, de vârsta mea, pe care le vedeam din când în când pălăvrăgind la telefon în timp ce-și plimbau pudelii pitici. Îmi aminteau de Reva, dar aveau mai mulți bani și se disprețuiau mai puțin, aș zice. Era vorba despre Yorkville, pe Upper East Side. Oamenii erau crispați.

Când mă târam prin foaier în pijamale și papuci în drum spre băcănie, mă simțeam ca și cum aș fi comis o infracțiune, dar nu-mi păsa. Singurii mai șleampeți în afară de mine erau evreii vârstnici care locuiau în apartamente cu chirie plafonată. Dar eu eram tânără, înaltă, slabă, blondă și frumoasă. Chiar și în cea mai proastă zi, știam că încă arătam bine.

Clădirea mea era un imobil din beton cu șapte etaje, cu copertine vișinii, cu o fațadă anonimă pe o stradă altfel cu case de oraș impecabile, fiecare dintre ele cu o pancartă care avertiza să nu li se permită câinilor să urineze pe treptele de la intrare pentru că ar strica piatra. „Hai să-i respectăm pe cei care au fost înaintea noastră și pe cei care vor veni după noi“, asta scria pe una dintre ele. Bărbații se duceau cu mașini închiriate la serviciu în centru, iar femeile își făceau injecții cu Botox, operații de mărire de sâni și abuzau de „rejuvenări“ vaginale ca să-și păstreze păsăricile strâmte pentru soții și antrenorii lor personali, cel puțin asta îmi spunea Reva. Crezusem că Upper East Side putea să mă protejeze de concursurile de frumusețe și de luptele de cocoși care se desfășurau pe scena artistică unde „lucram“ eu în Chelsea. Dar faptul că trăiam în partea bună a orașului mă infectase cu virusul locului atunci când m-am mutat acolo. Am încercat să fiu una dintre acele femei blonde care mergeau grăbite dintr-o parte în alta pe Esplanade în chestii mulate, cu căștile de la Bluetooth în urechi, ca o dobitoacă sigură de sine, vorbind cu cine – cu Reva?

La început, în weekenduri, făceam tot ceea ce se presupunea că trebuiau să facă femeile din New York: irigări de colon, tratamente faciale, șuvițe, mă duceam la o sală de sport extrem de scumpă, stăteam în baia turcească până orbeam și apoi ieșeam seara în pantofi care mă strângeau și îmi dădeau dureri de spate. Uneori mai întâlneam bărbați interesanți la galeria unde lucram. Mă culcam cu cine apucam, ieșeam mai mult, apoi mai puțin. Nimic nu se contura în materie de „dragoste“. Reva vorbea foarte des despre „așezarea la casa ta“. Mie asta mi se părea că ar fi echivalent cu a muri.

– Prefer să fiu singură, decât să fiu prostituata casnică a cuiva, i-am zis Revei.

Totuși, un impuls romantic ieșea câteodată la suprafață cu Trevor, un iubit recurent, primul și singurul pentru mine. Aveam doar optsprezece ani, eram studentă în anul întâi, când l-am întâlnit la o petrecere de Halloween într-o mansardă din apropiere de Battery Park. Am mers cu vreo zece fete

de la sororitatea pe care o frecventam. La fel ca majoritatea costumelor de Halloween, și al meu era un pretext ca să umblu prin oraș îmbrăcată ca o târfă. Eram detectivul Rizzoli, personajul lui Whoopi Goldberg din *Doză fatală*. În prima scenă din film, era sub acoperire și se deghizase în prostituată, iar ca să o imit, mi-am tapat părul, mi-am pus o rochie strâmtă, tocuri înalte, o jachetă din lamé auriu și ochelari albi de soare stil ochi de pisică. Trevor era costumat în Andy Warhol: perucă blondă, ochelari negri groși și o cămașă cu dungi. Prima impresie despre el a fost că era un spirit liber, inteligent și amuzant. Impresie care s-a dovedit a fi total eronată. Am plecat de la petrecere împreună și ne-am plimbat ore în șir, ne-am mințit unul pe celălalt cu privire la viețile noastre fericite, am mâncat pizza la miezul nopții, am luat feribotul din Staten Island dus-întors și am privit răsăritul împreună. I-am dat numărul meu de telefon în fața căminului. Până când s-a hotărât să mă sune, după două săptămâni, devenisem deja obsedată de el. M-a ținut în frâu – mese scumpe, mers ocazional la operă sau balet. Mi-a luat virginitatea într-o cabană de schi din Vermont de Ziua Îndrăgostiților. Nu a fost o experiență plăcută, dar eu am avut încredere că el știe mai multe despre sex decât mine, așa că atunci când s-a dat jos de pe mine și mi-a zis „A fost extraordinar“, l-am crezut. Avea treizeci și trei de ani, lucra la Fuji Bank din World Trade Center, purta costume făcute pe comandă, trimitea mașini să mă ia de la cămin, apoi de la casa sororității unde am locuit în anul doi de facultate, mă ducea la restaurante luxoase și îmi cerea fără rușine să-i fac sex oral pe bancheta din spate a taxiurilor pe care le trecea în contul firmei. Am luat asta ca pe o dovadă a valorii lui masculine. „Surorile“ mele erau toate de acord; el era „suav“. Iar pe mine mă impresiona cât de mult vorbea despre sentimentele lui, chestie pe care nu o mai întâlnisem la un bărbat. „Mama fumează canabis și cred că din cauza asta sufăr de această tristețe adâncă.“ Călătorea des în Tokyo în interes de serviciu și în San Francisco ca să își viziteze sora geamănă. Suspectam că ea îl descuraja să se mai vadă cu mine.

Prima dată s-a despărțit de mine când eram în primul an, pe motiv că eram „prea tânără și prea imatură. Nu pot să fiu eu acela care te ajută să treci peste problemele tale legate de abandon“, mi-a explicat el. „E o responsabilitate prea mare. Meriți pe cineva care să te susțină în evoluția ta emoțională.“ Așa că mi-am petrecut acea vară acasă la părinții mei, și am făcut sex cu un băiat pe care îl știam din liceu, care era mult mai senzual și

mult mai interesat de felul cum „funcționează“ clitorisul, dar care nu avea destulă răbdare să interacționeze cu al meu într-un mod cu adevărat satisfăcător. Oricum, m-a ajutat. Mi-am recâștigat o parte din demnitate prin faptul că nu simțeam nimic pentru el, prin faptul că mă foloseam de el. Până la Ziua Muncii, când m-am mutat în casa celor de la Delta Gamma, eu și Trevor eram din nou împreună.

Pe parcursul următorilor opt ani, Trevor avea să-și epuizeze periodic stima de sine în relații cu femei mai în vârstă, de exemplu, femei de vârsta lui, apoi să se întoarcă la mine să se revigoreze. Eram întotdeauna disponibilă. Am mai avut întâlniri amoroase din când în când, dar nu a existat niciodată un alt „iubit“ adevărat, asta, dacă puteam să-l numesc așa chiar pe Trevor. El nu ar fi fost de acord să poarte acest titlu. Au fost o mulțime de aventuri de o noapte în facultate în perioadele când nu eram împreună, dar nimic care să merite mai mult. După ce am absolvit și am fost aruncată în lumea celor maturi – deja orfană –, eram mai îndrăzneață în disperarea mea, îi ceream frecvent lui Trevor să mă primească înapoi. Puteam să aud la telefon cum i se întărea mădularul de fiecare dată când îl rugam să vină la mine și să mă țină în brațe. „O să văd dacă pot să-mi fac timp“, îmi răspundea. Apoi ajungea la mine, iar eu tremuram în brațele lui ca un copil, ceea ce încă eram, orbită de gratitudine față de aprecierea lui, savurând greutatea lui lângă mine în pat. Era ca și cum el întrupa un mesager divin, sufletul meu pereche, salvatorul meu, oricum i-ai spune. Trevor era foarte mulțumit să petreacă o noapte în apartamentul meu de pe East Eighty Street, recâștigând toată bravada pe care o pierduse în ultima lui relație amoroasă. Detestam să văd asta. Odată mi-a spus că îi era teamă să nu mă fută cu „prea multă pasiune“, pentru că nu voia să-mi frângă inima. Așa că m-a futut eficient, egoist, iar când a terminat, s-a îmbrăcat, și-a verificat pagerul, s-a pieptănat, m-a sărutat pe frunte și a plecat.

La un moment dat, l-am întrebat:

– Dacă ai putea să alegi doar sex oral sau doar penetrare pentru restul vieții tale, ce ai alege?

– Sex oral.

– Asta e puțin cam gay, nu-i așa? i-am zis. Să fii interesat mai mult de guri decât de pizde?

Nu a mai vorbit cu mine câteva săptămâni.

Dar Trevor avea un metru nouăzeci și cinci. Era curat, în formă și încrezător. L-aș fi ales de un milion de ori în locul tocilarilor hipsteri pe care îi vedeam prin oraș și la galeria de artă. În facultate, secția pentru istoria artei era plină cu acest sortiment anume de masculi tineri. Ca „alternativă“ la tipologia obișnuită de băieți din frății și la studenții normali, înguști la minte, de la medicină, această tipologie de pușteni inteligenți, studioși, dar lipsiți de șarm, domina secțiile artistice. Cu o diplomă care atesta specializarea în istoria artei, nu puteam să scap de ei. „Indivizi“ care citeau Nietzsche în metrou, care citeau Proust, David Foster Wallace, notându-și ideile strălucitoare într-un carnețel negru Moleskine. Cu burțile lor de bere, picioarele slabe, degetele păroase, poate și cu un cap de cerb tatuat pe vreun biceps fleșcăit. Își rulau singuri țigările, nu se spălau bine pe dinți și cheltuiau sute de dolari pe săptămână pe cafea. Veneau în Ducat, galeria unde am ajuns eu să lucrez, cu iubitele lor mai tinere, de obicei asiatice. „O iubită asiatică înseamnă că tipul are un penis mic“, mi-a spus odată Reva. Îi auzeam vorbind măscări despre artă. Îi auzeam lamentându-se din cauza succesului altora. Credeau că își doreau să fie adorați, să fie influenți, să fie ridicați în slăvi pentru geniul lor, că meritau să fie veneraţi. Dar abia dacă puteau să se uite la ei într-o oglindă. Cred că erau toți pe Klonopin[7]. Majoritatea locuiau în Brooklyn, un alt motiv pentru care eram bucuroasă că locuiam în Upper East Side. Nimeni nu asculta pe aici Moldy Peaches. Nimeni nu dădea doi bani pe „ironie“, Dogma 95[8], sau Klaus Kinski.

Ceea ce era cel mai rău era că aceștia încercau să-și prezinte nesiguranțele ca „sensibilitate“, chestie care funcționa. Ei erau cei care

conduceau muzeele și revistele, iar pe mine mă angajau numai dacă credeau că aș putea să mă culc cu ei. Dar când mergeam cu ei la petreceri sau prin baruri, mă ignorau. Se luau atât de în serios și erau atât de absorbiți de conversațiile pe care le purtau cu interlocutorii lor care semănau cu ei, încât ai fi zis că se luptau cu o problemă de o importanță capitală. Nu puteau fi distrași de „păsărică“, asta voiau să cred eu. Adevărul e că se temeau pur și simplu de vagine, se temeau că nu vor reuși să înțeleagă unul atât de frumos și de roz ca al meu și că se rușinau de propriile inadecvări sexuale, că se temeau de propriile penisuri, se temeau de ei înșiși. Așa că se concentrau pe „ideile abstracte“ și ajungeau să aibă probleme cu alcoolul ca să estompeze ura de sine pe care preferau să o numească „plictiseală existențială“. Era ușor să ți-i imaginezi pe tipii ăia masturbându-se la Chloë Sevigny, la Selma Blair, la Leelee Sobieski. La Winona Ryder.

Trevor probabil că se masturba la Britney Spears. Sau la Janis Joplin. Niciodată nu i-am înțeles caracterul duplicitar, iar Trevor nu a vrut niciodată să „îngenuncheze în fața altarului“. Aș putea să număr pe degete de câte ori s-a aplecat să-mi ofere cunilingus. Când încerca, nu avea nici o idee ce ar fi trebuit să facă acolo, dar părea copleșit de propria generozitate și pasiune, ca și cum amânarea momentului în care i se sugea penisul era atât de obscenă, atât de nesăbuită, ca și cum toată treaba asta necesita atât de mult curaj, încât pur și simplu îi exploda creierul. Felul în care săruta era agresiv, ritmic, de parcă studiase un manual. Maxilarul îi era îngust și ascuțit, iar bărbia, doar o prezență secundară. Pielea îi era tonifiată uniform și bine hidratată, mai fină decât a mea. Abia dacă trebuia să se bărbierească. Mirosea întotdeauna ca un magazin universal. Dacă l-aș întâlni acum, aș presupune că este gay.

Dar măcar Trevor avea aroganța sinceră cu care să-și susțină bravada. Nu tremura în fața propriei ambiții cum făceau hipsterii aceia. Mai știa și cum să mă manipuleze – trebuie să-i ofer respectul cuvenit pentru asta, oricât de mult l-aș fi detestat din același motiv.

Eu și Trevor nu ne mai vorbeam în perioada în care am intrat în hibernare. Se poate să-l fi sunat la un moment dat prin ceața aceea întunecată indusă de Ambien la început, dar nu știu dacă mi-a răspuns vreodată. Mi-l puteam imagina cu ușurință cum se cufunda într-un vagin complicat al uneia de peste patruzeci de ani, respingând orice gând despre mine la fel cum faci

atunci când treci pe lângă cutiile de macaroane cu brânză și cerealele din bezea de pe rafturile unui magazin. Eram ceva pentru copii. Un nonsens. Nu meritam caloriile arse. Mi-a spus că preferă brunetele. „Îmi lasă îndeajuns spațiu pentru mine“, mi-a zis. „Blondele îmi distrag atenția. Gândește-te la frumusețea ta ca la călcâiul lui Ahile. Ești prea mult la suprafață. Nu spun asta ca să te supăr. Dar ăsta-i adevărul. E foarte greu să trec peste felul cum arăți.“

Din adolescență, am oscilat între a dori să arăt ca răsfățata protestantă anglo-saxonă albă care eram și ca vagaboanda care *simțeam* că sunt, exact cea care ar fi trebuit să fiu dacă aș fi avut destul curaj. Îmi făceam cumpărăturile la Bergdorf și Barneys și din multe alte buticuri de lux din East Village. Rezultatul a fost o garderobă extraordinară, avantajul meu profesional principal pe care l-am avut ca proaspătă absolventă de facultate. Mi-am găsit cu ușurință un post ca fată de galerie la Ducat, una dintre numeroasele galerii dedicate „artelor plastice“ de pe West Twenty-first Street. Nu aveam de gând să devin curator, nu aveam nici un plan să urc pe scara socială. Încercam doar să-mi petrec timpul cumva. Credeam că dacă fac lucruri normale – să am o slujbă, de exemplu – puteam să înăbuș acea parte din mine care ura totul. Dacă aș fi fost bărbat, poate că aș fi ales o viață infracțională. Dar arătam ca un model în afara orelor de program. Era mult prea simplu să las lucrurile să vină la mine fără vreun efort și să nu merg nicăieri. Trevor avea dreptate în privința punctului meu slab. Faptul că eram frumoasă mă ținea captivă într-o lume care punea preț numai pe înfățișare.

Natasha, șefa mea de la Ducat, avea treizeci și ceva de ani. M-a angajat pe loc atunci când m-am dus la interviu în vara în care am terminat facultatea. Aveam douăzeci și doi de ani. Abia dacă îmi amintesc ceva din discuția noastră, dar știu că purtam o bluză crem din mătase, blugi negri strâmți, balerini – în caz că eram mai înaltă decât Natasha, și eram cu un centimetru și ceva – și un colier imens din pietre verzi, care se lovea de piept așa de tare încât mi-a provocat la propriu vânătăi când am coborât în fugă scările de la metrou. Știam că nu ar trebui să port rochie sau să arăt prea bine sau prea feminină. Asta ar fi atras doar un dispreț condescendent. Natasha purta aceeași ținută în fiecare zi – un sacou YSL și pantaloni din piele foarte strâmți, fără machiaj. Era o femeie de o etnicitate misterioasă, care s-ar integra cu ușurință în aproape orice țară. Putea să fie din Istanbul

sau Paris sau Maroc sau Moscova sau New York sau San Juan sau chiar din Phnom Penh într-o anumită lumină, depinde cum își făcea părul. Vorbea fluent patru limbi și fusese la un moment dat măritată cu un aristocrat italian, un baron sau un conte, cel puțin asta am auzit eu.

Arta de la Ducat ar fi trebuit să fie subversivă, ireverențioasă, șocantă, dar nu era decât mizerie de tip contracultură, „punk, dar cu bani“, nimic care să inspire mai mult decât un drum după colț ca să cumperi o ținută neatrăgătoare de la Comme des Garçon. Natasha m-a distribuit în rolul subalternei blazate, așa că, mare parte din timp, puținul efort pe care îl depuneam la slujbă era suficient. Eram manechinul. Un obiect de decor la modă. Eram cățeaua care stătea în spatele unui birou și te ignora atunci când intrai în galerie, o bunăciune îmbufnată care purta ținute avangardiste absconse. Mi s-a spus să fac pe proasta când îmi pune cineva o întrebare. „Fii evazivă. Fii evazivă. Să nu dai niciodată o listă de prețuri.“ Natasha mă plătea cu doar 22 000 de dolari pe an. Fără moștenirea mea, aș fi fost obligată să-mi găsesc o slujbă mai bine plătită. Probabil că ar fi trebuit să locuiesc în Brooklyn și să am colege de cameră. Eram norocoasă să am banii răposaților mei părinți, știam asta, dar era și deprimant.

Vedeta Natashei era Ping Xi, un tip de douăzeci și trei de ani care arăta ca un adolescent, născut în Diamond Bar, California. Îl considera o investiție excelentă pentru că era american de origine asiatică și fusese dat afară de la CalArts[9] pentru că trăsese cu o armă în atelierul lui. Aducea ceva distinctiv acolo. „Vreau ca această galerie să devină mai *cerebrală*“, mi-a explicat ea. „Piața se îndepărtează de emoție. Acum totul este despre procese, despre idei și despre impunerea mărcii. Masculinitatea e în vogă acum.“ Lucrările lui Ping Xi au apărut pentru prima oară la Ducat într-o expoziție colectivă numită „Substanțe corporale“, compusă din picturi prin picurare sau scurgere, à la Jackson Pollock, pentru care se folosise de propria spermă. Pretindea că își înfipsese o pastilă foarte mică cu pigmenți colorați în vârful penisului și că apoi se masturbase deasupra unei pânze enorme. Și-a numit tablourile abstracte, ca și cum fiecare dintre ele avea un sens politic profund și întunecat. *Val de sânge negru. Iarna în orașul Ho-Și-Min* și *Apus peste Valea Lunetiștilor*. *Copil palestinian decapitat*. *Cad bombele, Nairobi.* Totul era lipsit de noimă, dar oamenilor le plăcea.

Natasha era mândră de expoziția „Substanțe corporale“, în primul rând pentru că toți artiștii aveau sub douăzeci și cinci de ani și pentru că ea era

cea care-i descoperise. Credea că asta demonstra abilitatea ei de a vedea geniul. Singura lucrare care mi-a plăcut de acolo era de Aiyla Marwazi, o fată de nouăsprezece ani care mergea la Pratt. Era un covor alb imens de la Crate & Barrel, care avea urme însângerate de picior și o dâră mare tot de sânge. Trebuia să arate ca și cum un corp care sângera fusese târât peste el. Natasha mi-a spus că sângele de pe covor e uman, deși nu a menționat asta în comunicatul de presă. „Se pare că poți să comanzi online orice din China. Dinți. Oase. Bucăți de corp.“ Valoarea covorului plin de sânge a fost estimată la 75 000 de mii de dolari.

Seria lui Annie Pinker, intitulată *Folie de ambalat,* consta din mănunchiuri de obiecte mici înfășurate în folie alimentară. Unul dintre artefacte era format din fructe minuscule din marțipan și brelocuri în formă de picior de iepure, iar altul, din flori uscate și prezervative. Altul, din tampoane igienice folosite făcute sul și gloanțe din cauciuc. Un Big Mac cu cartofi prăjiți și rozarii ieftine din plastic. Dinții de lapte ai artistei, cel puțin așa susținea ea, și bomboane M&M's pentru Crăciun. Obiecte transgresive ieftine care se vindeau cu 25 000 de dolari fiecare. Apoi mai erau și fotografii de dimensiuni mari cu manechine acoperite în pânză de culoarea pielii, făcute de Max Welch. Un imbecil absolut. Mă gândesc că el și Natasha făceau sex. Pe un soclu scund dintr-un colț era o sculptură mică de Frații Brahams – două maimuțe de jucărie confecționate din păr pubian uman. Fiecare maimuță avea o mică erecție ieșită afară prin blană. Penisurile erau făcute din titan de culoare albă și aveau camere de filmat în interior, poziționate să fotografieze zona genitală a privitorului. Imaginile ajungeau pe un site de unde puteau fi descărcate. Parola prin care te logai să vezi pozele costa o sută de dolari. Iar maimuțele costau un sfert de milion de dolari.

La muncă trăgeam câte un pui de somn de o oră în magazia de sub scări în timpul pauzelor de masă. „A trage un pui de somn“ este o expresie foarte copilăroasă, dar exact asta făceam. Felul în care mă odihneam nopțile era destul de variabil, imprevizibil în general, deși de fiecare dată când mă întindeam în acea magazie, plonjam direct într-un gol total, într-un spațiu infinit de neant. Nu îmi era nici frică, nici nu eram în culmea fericirii acolo. Nu eram bântuită de viziuni. Nici de idei. Dacă aveam vreun gând de sine stătător, îl auzeam, iar sunetul pe care-l producea continua să reverbereze

până când era absorbit de întuneric și dispărea complet. Nu era nevoie de vreun răspuns. Nici urmă de conversații stupide cu mine însămi. Era liniștitor. O gură de aerisire lăsa să intre un flux constant de aer curat care aducea cu el mirosul de lenjerie de la hotelul de alături. Nu aveam nimic de făcut, nimic de combătut sau de compensat, asta, pentru că nu era absolut nimic de făcut, punct. Și totuși, eram conștientă de neant. Eram cumva trează în somnul meu. Mă simțeam bine. Aproape fericită.

Dar faptul că trebuia să mă trezesc din somn era insuportabil. Întreaga viață îmi trecea prin fața ochilor în cel mai neplăcut mod posibil, iar mintea mi-era invadată de toate amintirile mele jalnice, de fiecare chestie, oricât de neînsemnată, care mă adusese în acel punct. Încercam să mă gândesc la altceva – mai bun, la o poveste fericită poate, sau la o viață la fel de jalnică, dar diferită, care ar fi cel puțin reconfortantă în digresiunile ei –, dar nu funcționa niciodată. Eram întotdeauna tot eu. Câteodată mă trezeam cu fața udă de lacrimi. De fapt, singurele momente când plângeam erau cele în care eram smulsă din acel neant, când începea să sune alarma de la telefon. Atunci trebuia să mă târăsc în sus pe scări, să-mi iau o cană de cafea din bucătărie și să-mi curăț urdorile de la ochi. Întotdeauna îmi lua ceva timp până mă reobișnuiam cu duritatea luminii fluorescente.

Timp de aproximativ un an, m-am înțeles bine cu Natasha. Cea mai mare bătaie de cap pe care mi-a dat-o a fost când am comandat pixurile greșite.

– Ce e cu pixurile astea ieftine cu buton? Fac atât de mult zgomot atunci când apeși pe ele. Nu auzi?

Stătea acolo și apăsa în fața mea.

– Îmi pare rău, Natasha, i-am zis. O să comand pixuri mai silențioase.

– Au venit cei de la FedEx?

Nu prea știam niciodată ce să-i răspund la întrebarea asta.

Dar după ce am început să merg la dr. Tuttle, am ajuns să dorm paisprezece, cincisprezece ore pe noapte în timpul săptămânii de lucru, la care se adăuga și ora aceea din pauza de masă. În weekenduri eram trează doar câteva ore pe zi. Iar când eram, nu prea eram cu adevărat, ci într-un fel de stare obscură, undeva între realitate și vis. Am devenit neglijentă și leneșă la muncă, mai mohorâtă, mai pustie, din ce în ce mai puțin prezentă acolo. Chestie care mă mulțumea, deși faptul că aveam *de făcut* lucruri începea să fie extrem de problematic. Când cineva vorbea, trebuia să repet

în minte ceea ce spusese ca să pricep ce voia. I-am spus doamnei doctor Tuttle că aveam probleme legate de concentrare. Mi-a spus că cel mai probabil era din cauza „cețiicerebrale“.

– Dormi suficient? mă întreba ea în fiecare săptămână în care mă duceam s-o văd.

– Abia dacă dorm, răspundeam eu întotdeauna. Pastilele alea abia dacă au vreun efect asupra anxietății mele.

– Mănâncă o conservă de mazăre, mi-a zis ea. Cunoscute și ca *garbanzos*[10]. Și-apoi încearcă *astea.*

A mâzgălit ceva pe rețetar. Varietatea de medicamente era uluitoare. Dr. Tuttle mi-a explicat că o metodă prin care să-mi maximizez acoperirea medicală era să-mi prescrie medicamente pentru efectele lor secundare, în loc să meargă direct la cele ale căror scop principal era să-mi amelioreze simptomele, care în cazul meu se traduceau prin „oboseală cronică datorată fragilității emoționale, plus insomnie, având ca rezultat o formă ușoară de psihoză și beligeranță“. Asta mi-a spus că avea să scrie în fișele ei. Și-a definit metoda ca „ecoscripting“ și a adăugat că redacta un articol despre asta care urma să apară în curând. „Într-un jurnal medical din Hamburg.“ Așa că îmi dădea pastile care aveau ca țintă migrenele, preveneau crizele de apoplexie, tratau sindromul picioarelor neliniștite, preveneau pierderea auzului. Aceste medicamente ar fi trebuit să mă relaxeze îndeajuns de mult încât să mă pot bucura de „odihna atât de necesară“.

Într-o zi din luna martie a anului 2000, m-am întors la biroul meu de la Ducat după o vizită în abisul nesfârșit al magaziei și am găsit ceea ce urma să lumineze calea spre concedierea mea. „Să dormi în timpul *nopții*“, scria pe acel bilet. Era de la Natasha. „Aici e un loc de muncă.“ Nu pot să dau vina pe Natasha pentru că a vrut să mă concedieze. La momentul acela deja trăgeam câte un pui de somn la serviciu de aproape un an. În ultimele luni începusem să nu mă mai îmbrac corespunzător. Zăceam doar la biroul meu într-un hanorac, cu rimelul de trei zile încleiat și întins în jurul ochilor. Pierdeam lucruri. Încurcam lucruri. Îmi făceam prost treaba. Îmi propuneam să fac ceva și mă trezeam făcând exact opusul. Făceam gafe. Internii mă contraziceau, amintindu-mi ceea ce le cerusem să facă.

– Ce urmează acum?

Ce urmează acum? Nu puteam să-mi dau seama.

Natasha a început să observe acest lucru. Somnolența mea era bună ca lipsă de politețe față de vizitatorii galeriei, dar nu ca să semnez pentru primirea coletelor sau ca să observ dacă cineva a intrat cu un câine și a lăsat urme de lăbuțe pe podea, chestie care s-a întâmplat de câteva ori. Au mai fost și câteva cafele scăpate pe jos. Apoi au fost studenții de la Arte care atingeau tablourile, o dată chiar au rearanjat o instalație a lui Jarrod Harvey din carcase sparte de CD-uri în așa fel încât să apară cuvântul „PIRAT“. Când l-am observat, am amestecat bucățile de plastic ca să nu mai vadă nimeni. Dar când o femeie a străzii s-a aciuat în sala din spate într-o după-amiază, Natasha a aflat. Nu aveam nici o idee de când stătea femeia aceea acolo. Poate că oamenii au crezut că face parte dintr-o operă de artă. Până la urmă i-am dat vreo cincizeci de dolari în bani mărunți ca să plece. Natasha nu a putut să-și ascundă nemulțumirea.

– Când oamenii intră aici, lași o impresie asupra lor care mă afectează pe mine. Știai că Arthur Schilling a fost aici săptămâna trecută? Tocmai am primit un telefon.

Credea că mă drogam, sunt sigură.

– Cine?

– Dumnezeule. Studiază lista sarcinilor. Studiază fotografiile fiecăruia, mi-a zis ea. Unde e lista coletelor pentru Earl?

Et cetera, et cetera…

În primăvara aceea, galeria se ocupa de prima expoziție individuală a lui Ping Xi – „Bowwowwow“ –, iar Natasha mă tot agasa cu fiecare detaliu. Probabil că m-ar fi concediat mai devreme dacă nu era atât de ocupată.

Am încercat să mă prefac interesată și să-mi ascund oroarea de fiecare dată când făcea trimitere la „bucățile de câine“ ale lui Ping Xi. Împăiase o varietate de rase pure: un pudel, un Pomeranian, un terrier scoțian. Un labrador negru, Dachshund. Chiar și un cățeluș husky siberian. Lucrase la ele destul de mult timp. El și Natasha deveniseră apropiați de când tablourile lui făcute cu spermă se vânduseră atât de bine.

În pregătirea instalației, l-am auzit pe unul dintre interni șușotind cu electricianul:

– Se zvonește că artistul face rost de pui de câini, îi crește, apoi îi omoară când ajung la dimensiunile pe care le vrea. Îi închide într-un congelator industrial, pentru că ăsta ar fi cel mai uman mod în care să-i eutanasieze

fără să compromită integritatea animalului. După ce se dezgheață, poate să-i așeze în ce poziție vrea el.

– De ce nu-i otrăvește sau nu le rupe gâtul?

Am avut senzația că zvonul era adevărat.

După ce câinii au fost aranjați, iar toate firele conectate, Natasha a oprit luminile și a dat drumul la mecanismul fiecărui câine. Lasere roșii ieșeau din ochii lor. L-am mângâiat pe labradorul negru în timp ce muncitorii măturau părul de câine care căzuse pe jos. Fața lui era catifelată și rece.

– Te rog, fără mângâieri, a zis pe neașteptate Ping Xi din întuneric.

Natasha l-a luat de braț, ca să-l asigure că era pregătită pentru scandalul pe care urmau să-l facă cei de la PETA, poate un protest sau două, poate un editorial în *New York Times* care avea să fie publicitate excelentă. Ping Xi a încuviințat absent din cap.

În ziua vernisajului, am sunat să spun că sunt bolnavă. Natashei nu a părut să-i pese. O avea pe Angelika să stea în locul meu la recepție. O rockeriță Goth anorexică, studentă în ultimul an la NYU. Expoziția era un „succes terifiant“, a proclamat un critic. „Brutal de amuzantă.“ Altul a declarat că Ping Xi „marca sfârșitul a ceea ce e sacru în artă. Avem de-a face cu un puști răsfățat care urinează pe întreaga instituție. Unii îl salută ca pe următorul Marcel Duchamp. Dar merită oare scandalul?“

Nu-mi dau seama de ce nu mi-am dar pur și simplu demisia. Nu aveam nevoie de bani. Am fost ușurată atunci când, în sfârșit, prin iunie, Natasha m-a sunat din Elveția ca să mă concedieze. Se pare că făcusem varză un transport de materiale de presă pentru Art Basel[11].

– Din curiozitate, *ce* iei? a vrut să știe.

– Am fost doar foarte obosită.

– E o chestie medicală?

– Nu, i-am spus.

Aș fi putut să mint. Aș fi putut să-i spun că aveam mononucleoză sau o tulburare de somn. Poate cancer. Toată lumea avea cancer. Dar nu avea rost să mă apăr. Nu aveam nici un motiv bun ca să lupt pentru slujba asta.

– Mă concediezi?

– Mi-ar plăcea dacă ai rămâne până mă întorc și să folosești acest timp ca să îi arăți Angelikăi cum merg lucrurile, cum ar fi sistemul de îndosariere și orice altceva ai mai lucrat pe calculator, asta, dacă ai lucrat ceva.

Am închis telefonul, am luat un pumn de Benadryl, apoi m-am dus să mă întind în magazie și am adormit.

Ah, să dorm. Nimic nu putea să-mi ofere atât de multă satisfacție, atât de multă libertate, puterea de a simți, de a mă mișca, de a gândi și a-mi imagina, certitudinea de a mă simți în siguranță în fața conștiinței mele lucide. Nu eram o narcoleptică – nu adormeam niciodată atunci când nu voiam. Eram mai mult o „somniacă". O „somnofilă". Întotdeauna mi-a plăcut să dorm. Era singurul lucru pe care eu și mama ne bucuram să-l facem împreună atunci când eram mică. Ea nu era genul care să stea și să se uite la mine cum desenez sau să-mi citească sau să se joace cu mine sau să mă plimbe în parc sau să-mi facă negrese. Ne înțelegeam cel mai bine atunci când dormeam.

Când eram în clasa a treia, mama, din cauza unui conflict nenumit cu tatăl meu, mă lăsa să dorm cu ea în patul lor pentru că, după cum spunea, era mai ușor să mă trezească dimineața atunci când nu trebuia să se ridice și să traverseze holul. Ajunsesem la treizeci și șapte de întârzieri și douăzeci și patru de absențe în acel an. De treizeci și șapte de ori eu și mama ne treziserăm împreună, chiaune și obosite la ora șapte dimineața, încercând să ne ridicăm, dar căzând din nou în aceeași stare de somnolență și dormind în continuare în timp ce desenele animate străluceau dintr-un televizor mic așezat pe măsuța de lângă pat. Ne trezeam câteva ore mai târziu – cu jaluzelele trase, cu pernele în plus naufragiate pe covorul bej aspru –, ne îmbrăcam amorțite și ne aruncam în mașină. Îmi amintesc cum își ținea un ochi deschis cu una din mâini, manevrând cu cealaltă volanul. M-am întrebat deseori ce medicamente lua *ea* în anul acela și dacă nu cumva îmi dădea pe ascuns și mie din ele. De douăzeci și patru de ori am dormit fără să auzim ceasul, ne sculam la un moment dat după prânz și renunțam complet la orice gând de a mai merge la școală. Eu mâncam cereale și citeam sau mă uitam la televizor toată ziua. Mama fuma, vorbea la telefon, se ascundea de menajeră, se ducea cu o sticlă de vin în dormitorul matrimonial, își pregătea o baie cu spumă și citea Danielle Steel sau *Better Homes & Gardens*.

Tata a dormit pe canapeaua din camera de lucru. Îmi amintesc ochelarii lui groși așezați la marginea mesei din stejar, cu lentilele lor murdare care măreau fibrele lemnului. Fără ochelari, abia dacă îl recunoșteam. Era destul

de comun – păr șaten care se rărea, fălci lăsate, o singură cută din cauza grijilor, întipărită adânc pe frunte. Cuta asta îl făcea să pară întotdeauna perplex, deși complet pasiv, ca un bărbat care e prizonier în spatele propriilor ochi. Era ca un fel de non-entitate, mă gândeam eu, ca un străin care e purtat încet de sforile unui păpușar nevăzut prin viața lui de acasă cu două femei ciudate pe care nu putea să spere că le va înțelege vreodată. În fiecare noapte arunca o tabletă de Alka-Seltzer într-un pahar cu apă. Așteptam până se dizolva. Îmi aduc aminte de acel sunet efervescent în timp ce el dădea la o parte pernele de pe canapea și le așeza una peste alta într-un colț, de pijamalele lui terne în care se târa pe podea. Poate că de atunci a început să se manifeste cancerul la el, câteva celule bizare care se formau în timpul somnului prost din camera aceea.

Tata nu-mi era nici confident, nici aliat, dar tot mi se părea ciudat faptul că acest om muncitor era exilat pe canapea în timp ce mama mea leneșă primea patul acela mare. O detestam din cauza asta, însă ea părea imună la sentimente de vină sau rușine. Cred că i se permiteau atât de multe pentru că era frumoasă. Arăta ca Lee Miller, dacă Lee Miller ar fi fost o beție de dormitor. Bănuiesc că îl învinovățea pe tata că i-a distrus viața – a rămas însărcinată și a trebuit să renunțe la facultate ca să se mărite cu el. Evident, nu a obligat-o nimeni. M-am născut în august 1973, la șapte luni după *Roe v. Wade*[12]. Familia ei era genul care merge la clubul antialcoolicilor baptiști din Sud – făceau afaceri cu lemn în Mississippi dintr-o parte, iar din cealaltă, erau petroliști din Lousiana –, altfel, presupun eu, ar fi făcut un avort. Tata era cu doisprezece ani mai mare decât mama. Ea avea doar nouăsprezece ani și era deja însărcinată în luna a patra când s-au căsătorit. Mi-am dat seama de asta imediat ce am învățat să calculez. Vergeturi, cute de piele, cicatrice pe toată burta ei, motiv pentru care spunea că arată ca și cum „ar fi eviscerat-o un raton“, holbându-se la mine de parcă îmi înfășurasem dinadins cordonul ombilical în jurul gâtului. Poate că așa era. „Erai albastră când m-au tăiat și te-au scos. După tot iadul prin care am trecut, după toate consecințele, după tatăl tău, și bebelușul se naște și moare? Ca atunci când scapi plăcinta pe podea imediat ce ai scos-o din cuptor.“

Singurul exercițiu intelectual pe care îl făcea mama era să rezolve cuvinte încrucișate. Ieșea uneori seara din dormitor ca să-i ceară tatălui meu sugestii. „Nu-mi da răspunsul. Spune-mi doar cum *sună* cuvântul“, zicea ea.

Ca profesor, tatăl meu se pricepea la a-i ghida pe alții spre propriile concluzii. Era lipsit de pasiune, posac, chiar și puțin meschin din când în când. Semănam cu el. Mama a zis odată că eram amândoi ca niște „lupi de piatră“. Dar și ea avea o aură rece. Nu cred că își dădea seama. Nici unul dintre noi nu prea aveam multă căldură în inimi. Nu mi s-a permis niciodată să am vreun animal de companie. Câteodată mă gândesc că un cățeluș ar fi schimbat totul. Părinții mei au murit unul după altul când eu eram în anul întâi la facultate – prima oară tata, de cancer, apoi mama, la șase săptămâni distanță, din cauza pastilelor și alcoolului.

Toate astea, tragedia trecutului meu, m-au năpădit cu o forță imensă de îndată ce m-am trezit în acea ultimă noapte petrecută în magazia de la Ducat.

Era zece seara și toată lumea plecase acasă. M-am târât pe scara întunecată până la biroul meu ca să-mi iau lucrurile. Nu exista nici o urmă de tristețe sau nostalgie, doar dezgustul pentru că pierdusem atât de mult timp cu o muncă inutilă, când aș fi putut să dorm și să nu simt nimic. Fusese o prostie să cred că o slujbă avea să dea sens vieții mele. Am găsit o pungă de cumpărături în camera de relaxare și mi-am pus cana de cafea în ea, hainele de rezervă pe care le țineam în sertar alături de câteva perechi de pantofi cu tocuri înalte, dresuri, un sutien cu push-up, niște farduri și o provizie de cocaină pe care nu o folosisem în acel an. Mi-a trecut prin minte să fur ceva de acolo – fotografia de Larry Clark care atârna pe peretele din biroul Natashei sau cuțitul pentru hârtie. M-am mulțumit cu o sticlă de șampanie – de altfel, călâie și, prin urmare, potrivită ca gest de consolare.

Am stins luminile, am pornit alarma și am ieșit de acolo. Era o noapte răcoroasă de început de vară. Mi-am aprins o țigară și am rămas cu fața la galerie. Laserele nu erau pornite, dar prin panourile de sticlă am văzut pudelul alb înalt care privea către trotuar. Își arăta dinții, cu unul din colții de aur sclipind în lumina felinarului stradal. Avea o fundă de catifea legată în frizura lui tapată. Dintr-odată, am simțit ceva clocotind în mine. Am încercat să temperez acel sentiment, dar se cuibărise în mațele mele. „Animalele de companie fac mizerie. Nu vreau să merg prin casă scoțându-mi păr de câine dintre dinți“, mi-am amintit că spunea mama.

– Nici măcar un peștișor de aur?

– De ce? Ca să te uiți la el cum înoată și apoi moare?

Poate că această amintire a declanșat o hemoragie de adrenalină care m-a făcut să mă întorc în galerie. Am luat câteva șervețele din cutia de pe fostul meu birou, am apăsat comutatorul care pornea laserele și am rămas între labradorul negru împăiat și dachshundul adormit. Apoi mi-am tras pantalonii în jos, m-am lăsat pe vine și m-am căcat pe podea. M-am șters și m-am plimbat prin galerie cu pantalonii în jurul gleznelor până când am ajuns în fața nenorocitului de pudel și i-am îndesat șervețelele murdare de căcat în gură. M-am simțit răzbunată. Îmi luam rămas-bun cum se cuvine. Am ieșit și am luat un taxi până acasă, apoi am băut toată sticla de șampanie și am adormit pe canapea în timp ce mă uitam la *Hoața*. Cel puțin Whoopi Goldberg era unul dintre motivele pentru care să rămâi în viață.

A doua zi, am depus actele pentru șomaj, chestie care Natashei trebuie să-i fi displăcut la culme. Dar nu m-a sunat niciodată. Am aranjat ca o dată pe săptămână să vină cineva de la spălătorie ca să ia hainele murdare și am făcut plăți lunare automate pentru toate utilitățile, apoi am cumpărat o selecție variată de casete VHS la mâna a doua de la Jewish Women's Council Thrift Shop de pe Second Avenue și imediat după toate astea am început să bag pastile la greu, să dorm toată ziua și toată noaptea, cu vreo două sau trei ore de pauză între. M-am gândit eu că așa era bine. În sfârșit, făceam ceva care conta cu adevărat. Somnul mi se părea productiv. Lucrurile începeau să se rezolve. Știam în adâncul sufletului meu – probabil că ăsta era singurul lucru pe care îl știam cu certitudine pe atunci – că dacă dormeam suficient, aveam să fiu bine. Aveam să mă refac, să renasc. Aveam să fiu o cu totul altă persoană, fiecare celulă mi se va regenera de suficient de multe ori încât vechile celule vor fi devenit amintiri îndepărtate, începătoșate. Viața mea trecută urma să devină doar un vis, iar eu puteam să o iau de la capăt fără regrete, revitalizată de beatitudinea și serenitatea pe care le-aș acumula în anul meu de odihnă și relaxare.

Suite of Assessments, evaluările de final de liceu, importante pentru înscrierea la facultate
Graduate Record Examinations, teste necesare pentru admiterea la majoritatea școlilor doctorale
Brigada Antidrog, Administrația Alimentelor și Medicamentelor, Direcția de Combatere a Criminalității Organizate, Direcția Generală de Monitorizare, Control și Antifraudă
În original *The House of Mirth*, roman de Edith Wharton publicat în 1905

În original *The Age of Innocence*, roman de Edith Wharton apărut în 1920 și laureat al Premiului Pulitzer

Indicele masei corporale descoperit de belgianul Lambert Adolphe Jacques Quetelet (1796–1874), astronom, matematician, fizician, statistician și sociolog

Medicament pe bază de biodiazepam și opium

Mișcare artistică cinematografică începută prin 1995 de regizorii danezi Lars Von Trier și Thomas Vinterberg, care au publicat *Manifestul Dogma 95* și *Jurăminte de castitate*, un set de reguli pentru creația cinematografică ce mizau pe valorile tradiționale ale narațiunii, interpretare, temă, și militau împotriva folosirii efectelor speciale elaborate și a tehnologiei

California Institute of the Arts

O altă denumire pentru mazăre

Organizație nonprofit care deține și gestionează târgul internațional dedicat artei ce are loc în Basel, Elveția, și Miami Beach, Florida. Se ocupă cu promovarea artiștilor noi și consacrați.

Decizie importantă dată de Curtea Supremă din SUA cu privire la dreptul unei femei însărcinate de a decide dacă vrea să facă un avort sau nu și care a dus la legalizarea avortului

DOI

Mă întâlneam cu dr. Tuttle o dată pe săptămână, dar după ce am plecat de la Ducat, nu am mai vrut să fac așa de des acel drum până la Union Square. Așa că i-am spus că lucram „ca liber-profesionistă în Chicago“ și că nu puteam să o văd în persoană decât o dată pe lună. Mi-a spus că puteam să vorbim la telefon o dată la două săptămâni, sau nu, atât timp cât îi trimiteam cecurile de plată în avans. „Dacă te întreabă de la asigurare, spune-le că vii aici în persoană o dată pe săptămână. Ca să fim sigure.“ Nu și-a dat seama că o puneam să sune pentru rețete la Rite Aid-ul local din Manhattan. Nu m-a întrebat cum merge treaba în Chicago sau ce făceam acolo. Dr. Tuttle nu știa nimic despre planul meu de hibernare. Voiam ca ea să creadă că eram o epavă emoțională, deși complet funcțională, ca să îmi prescrie orice credea ea că m-ar putea anestezia cel mai eficient.

Am plonjat în somn cu toate forțele de îndată ce acest aranjament a fost finalizat. Era un moment palpitant din viața mea. Mă simțeam plină de speranțe. Simțeam că sunt pe drumul care ducea la o transformare importantă.

Am petrecut acea primă săptămână într-un fel de zonă crepusculară. Nu am ieșit deloc din apartament, nici măcar să-mi cumpăr cafea. Țineam un borcan cu nuci de macadamia aproape de pat, mâncam câteva când mai ieșeam la suprafață, sorbeam dintr-o sticlă de apă Poland Spring și gravitam până la toaletă poate o dată pe zi. Nu răspundeam la telefon – oricum nu mă suna altcineva în afară de Reva. Îmi lăsa mesaje atât de lungi unde vorbea așa de gâfâit, încât ajungeau să se termine la jumătatea frazei. De obicei suna atunci când era pe banda de alergare de la sală.

Într-o seară, a venit fără să anunțe. Portarul i-a spus că era posibil ca eu să fi plecat în oraș.

– Am fost îngrijorată, mi-a zis ea dând buzna cu o sticlă de rosé. Ești bolnavă? Ai mâncat? Ți-ai luat liber de la serviciu?

– Mi-am dat demisia, am mințit. Vreau să dedic mai mult timp pasiunilor mele.

– Ce vrei să spui? Nu știam că ai *pasiuni*.

Părea că se simte realmente înșelată. S-a poticnit puțin pe tocuri.

– Ești beată?

– Chiar ți-ai dat demisia? m-a întrebat ea în timp ce își arunca pantofii și se trântea pe fotoliu.

– Aș prefera să mănânc căcat decât să mai lucrez o singură zi pentru scârba aia, i-am zis.

– Nu mi-ai spus că era măritată cu un prinț sau ceva?

– Exact, i-am răspuns. Oricum era doar un zvon.

– Deci nu ești bolnavă?

– Mă *odihnesc*.

M-am întins pe canapea ca să îi demonstrez.

– Are sens, mi-a zis Reva, încuviințând din cap înțelegătoare, deși mi-am dat seama că nu era convinsă. Să-ți iei ceva timp liber ca să te gândești la ce ar trebui să faci. Oprah zice că noi, femeile, ne grăbim să luăm decizii pentru că nu avem încredere că altceva mai bun o să apară. Și din cauza asta ajungem să fim captive în cariere și mariaje care nu ne satisfac. *Amin!*

– Nu e o chestie pentru carieră, am început să-i explic, dar nu am mers mai departe. Îmi iau ceva timp liber. Am de gând să dorm un an de zile.

– Și cum ai de gând să faci asta?

Am scos un flacon de Ativan dintre pernele de pe canapea, am deșurubat capacul și am scos două pastile. Cu coada ochiului o vedeam pe Reva cum se agită. Am mestecat pastilele – îngrozind-o pe Reva –, le-am înghițit și am râgâit, apoi am îndesat flaconul înapoi între perne, m-am întins și am închis ochii.

– Păi, mă bucur că ai un plan de viață. Dar, ca să fiu sinceră, a început Reva, îmi fac griji pentru sănătatea ta. Ai pierdut cel puțin un kilogram și jumătate de când ai început să iei toate pastilele alea.

Reva se pricepea să ghicească greutatea obiectelor și a oamenilor.

– Dar cum rămâne pe termen lung? Ai de gând să iei pastile tot restul vieții?

– Nu mă gândesc atât de departe. E posibil nici să nu trăiesc prea mult.

Am căscat.

– Nu spune asta, a zis Reva. Uită-te la mine. Te rog.

Am clipit ca să-mi deschid ochii și m-am întors cu fața către pâcla parfumată de pe fotoliu. M-am încruntat și am încercat să focalizez. Reva purta o rochie pe care am recunoscut-o dintr-un catalog J. Crew de anul trecut: din mătase naturală, într-o nuanță de roz pe care aș putea să o descriu doar ca „bombon“. Ruj portocaliu aprins.

– Nu începe cu asta, deși văd că nu ești în apele tale zilele astea. Ai început să fii cam rece. Și devii din ce în ce mai subțire.

Cred că asta o deranja cel mai mult pe Reva. Probabil că se gândea că trișam în jocul de-a slăbitul pe care ea se chinuia atât de mult să-l joace. Aveam cam aceeași înălțime, dar eu purtam mărimea 34, iar ea, mărimea 36. „Chiar 38 înainte de menstruație.“ Diferența dintre corpurile noastre era un lucru extrem de important în lumea ei.

– Nu cred că e sănătos să dormi toată ziua, mi-a zis în timp ce-și îndesa două lame de gumă în gură. Poate că tot ceea ce îți trebuie este un umăr pe care să plângi. Ai fi surprinsă să vezi cât de bine o să te simți după o repriză bună de plâns. Mai bine decât te-ar face orice pastilă.

De fiecare dată când Reva îmi dădea sfaturi, părea că îmi citește ceva dintr-un scenariu foarte prost făcut pentru un film de televiziune.

– O plimbare în jurul blocului poate să facă minuni pentru felul în care te simți. Nu ți-e foame?

– Nu am poftă de mâncare, i-am răspuns. Și nici nu am chef să merg nicăieri.

– Câteodată trebuie să *faci și ce nu-ți place.*

– E posibil ca dr. Tuttle să îți dea ceva care să te ajute să scapi de dependența de gumă, i-am spus eu categoric. Au pastile pentru orice acum.

– Nu *vreau* să scap de ea, răspunse Reva. Și nu e o dependență. E un obicei. Plus că îmi place să mestec gumă. E unul dintre puținele lucruri din viața mea care mă fac să mă simt bine cu mine, asta, pentru că îl fac pentru plăcerea mea. Guma și sala. Astea sunt ca un fel de terapie pentru mine.

– Dar ai putea să iei pastile în loc, am argumentat eu. Și așa ai putea să nu-ți mai chinui maxilarul cu tot mestecatul ăsta.

Nu prea mă interesa maxilarul Revei.

– Of, a răspuns ea.

Se uita direct la mine, dar era atât de prinsă cu mestecatul gumei, încât părea că se gândește la altceva. După ce și-a revenit, s-a ridicat și a scuipat guma direct în coșul de gunoi din bucătărie, apoi s-a întors, s-a așezat pe podea și a început să facă exerciții abdominale, șifonându-și rochia la talie.

– Fiecare dintre noi avem metodele noastre de a face față stresului. Apoi a continuat să bată câmpii despre beneficiile deprinderilor cotidiene. „Auto-consolare“ e felul în care le-a descris. Ca meditația.

Am căscat, urând-o.

– Nu o să te simți mai bine dacă dormi tot timpul. Pentru că nu schimbi nimic în somn. Doar îți eviți problemele.

– Ce probleme?

– Nu știu. Pare că ai o mulțime de probleme. Iar eu nu înțeleg. Ești o *tipă deșteaptă*. Poți să faci orice dorești.

S-a ridicat și s-a dus să-și ia luciul de buze din geantă. O vedeam cum se uita fix la sticla umedă de rosé.

– Hai să ieșim în seara asta, te rog eu frumos! Prietena mea Jackie de la aerobic dă o petrecere de ziua ei la barul pentru homosexuali din Village. Nu aveam de gând să merg, dar dacă vii și tu cu mine, o să fie distractiv. E abia șapte și jumătate. Și e vineri seară. Hai să terminăm asta și să ieșim. Noaptea e abia la început!

– Sunt obosită, Reva, i-am zis în timp ce deschideam capacul unui tub de NyQuil[13].

– Ah, haide.

– Du-te fără mine.

– Vrei să stai aici și să dormi tot restul vieții tale? Asta vrei?

– Dacă ai ști ce te-ar face fericită, nu ai face acel lucru? am întrebat-o eu.

– Vezi, *vrei* să fii fericită. Atunci de ce mi-ai spus că să fii fericit e o prostie? a întrebat ea. Mi-ai spus asta de mai multe ori.

– Lasă-mă pe mine să fiu proastă, i-am zis în timp ce înghițeam pastilele de NyQuil. Tu du-te și fii deșteaptă, apoi vino să îmi spui și mie cât de bine e. Eu rămân aici să hibernez.

Reva și-a dat ochii peste cap.

– E *natural*, i-am spus. Oamenii obișnuiau să facă asta tot timpul.

– Oamenii *n-au hibernat* niciodată. De unde ai scos chestia asta?

Arăta destul de jalnic când era indignată. S-a ridicat și a rămas pe loc cu stupida ei imitație de geantă Kate Spade sau orice ar fi fost, părul îi era strâns în coadă și avea pe creștet o cordeluță inutilă din plastic. Tot timpul își tapa părul, își pensa sprâncenele până arătau ca niște paranteze subțiri arcuite, unghiile le avea pictate în tot felul de nuanțe de roz și violet, ca și cum toate astea o făceau să fie o persoană minunată.

– Nu mai avem ce discuta, Reva. Asta e ce am de gând să fac. Nu ești obligată să accepți asta dacă nu vrei.

– Accept, a zis ea cu voce scăzută. Cred doar că e păcat să pierzi distracția pe care ți-o poate oferi o seară în oraș. S-a chinuit să-și bage picioarele în

pantofii ei falși Louboutin cu tocuri stilletto. Știai că în Japonia companiile au camere speciale unde oamenii de afaceri pot să doarmă? Am citit asta în *GQ*. O să văd mâine ce mai faci. Te *iubesc*, a zis ea și a apucat sticla de rosé în drum spre ieșire.

*

Visam foarte mult la început, mai ales când vara s-a dezlănțuit cu adevărat și în apartamentul meu se simțea din plin răcoarea maladivă a aerului condiționat. Dr. Tuttle mi-a spus că visele mele puteau să îmi spună cât de bine funcționau anumite medicamente. Mi-a propus să țin un registru al viselor mele, ca o metodă de urmărire a evoluției „declinului intensității suferinței".

– Nu-mi place sintagma „jurnal al viselor", mi-a spus la o vizită de prin iunie. Prefer „registru al viziunilor de noapte".

Așa că mi-am luat notițe pe post-it-uri. De fiecare dată când mă trezeam, mâzgăleam pe ele orice îmi aminteam. Mai târziu le-am copiat cu un scris mai nebunesc într-un carnețel galben, am adăugat detalii îngrozitoare și i le-am dat doamnei dr. Tuttle în iulie. Speranța mea era că o să creadă că am nevoie de mai multe sedative. Într-un vis, m-am dus la o petrecere pe un vas de croazieră și am privit un delfin singuratic cum se învârtea în cerc în depărtare. Dar în jurnalul viselor, am scris că eram chiar pe *Titanic*, iar delfinul era un rechin, dar era în același timp Moby Dick, Dick Tracy[14], precum și un penis erect, inflamat, care ținea un discurs în fața unui grup format din femei și copii în timp ce-și flutura haotic pistolul. „Atunci am făcut salutul nazist, după care am sărit peste bord și toți ceilalți au fost executați."

În alt vis, mi-am pierdut echilibrul într-un vagon de metrou care prindea viteză mare, „am apucat din greșeală părul unei bătrâne și i l-am smuls. Scalpul îi colcăia de larve și larvele mă amenințau că mă omoară".

Am visat că mergeam cu un Mercedes ruginit pe Esplanade de pe East River, „cu alergători slăbănogi, menajere hispanice și pudeli de jucărie pocnind sub roți, iar inima îmi sălta de bucurie atunci când am văzut tot sângele ăla".

Am visat că am sărit de pe Brooklyn Bridge și am descoperit un sat subacvatic abandonat, deoarece locuitorii lui auziseră că viața era mai bună în altă parte. „Un șarpe care care scuipa foc m-a eviscerat și mi-a sorbit

măruntaiele.“ Am visat că i-am furat diafragma cuiva și mi-am îndesat-o în gură „înainte să-i fac sex oral portarului“. Mi-am tăiat urechea și i-am trimis-o prin e-mail Natashei împreună cu o chitanță pentru un milion de dolari. Am înghițit o albină vie. „Am mâncat o grenadă.“ Am cumpărat o pereche de cizme roșii din piele întoarsă și m-am plimbat pe Park Avenue. „Canalele erau inundate cu fetuși avortați.“

– Hmm, a zis dr. Tuttle atunci când i-am arătat „registrul“. Se pare că ești încă în abisul disperării. Hai să mărim doza de Solfoton[15]. Dar dacă ajungi să ai coșmaruri unde obiecte inanimate prind viață sau dacă treci prin experiențe asemănătoare când ești trează, *încetează* să-l iei.

Apoi erau și visele despre părinții mei, despre care nu i-am spus. Am visat că tata avea un fiu ilegitim pe care îl ținea în dulap ca să îl studieze. L-am descoperit pe acel băiat palid și subnutrit, iar împreună am conspirat să dăm foc la casă. Am visat că săpuneam la duș părul pubian al mamei cu o bucată de săpun Ivory, apoi am extras o porțiune de păr încâlcit din vaginul ei. Era genul de păr pe care o pisică îl tușește sau pe care îl scoți din scurgerea de la cadă. În vis, am înțeles că acea încâlceală de păr era cancerul tatălui meu.

Am visat că am târât trupurile părinților mei morți până într-o râpă, apoi am așteptat liniștită în lumina lunii uitându-mă după vulturi. În câteva vise răspundeam la telefon numai ca să aud o tăcere nesfârșită pe care o interpretam ca disprețul tăcut al mamei. Sau auzeam niște pârâituri statice și strigam în receptor „Mamă? Tată?“, disperată că nu auzeam ce spuneau ei. Iar în alte vise, doar citeam stenograme ale dialogurilor dintre ei, tipărite pe o hârtie veche din foi de ceapă care se destrăma în mâinile mele. Din când în când îi vedem pe părinții mei în locuri precum holul de la intrare al blocului meu sau pe scările Bibliotecii Publice din New York. Mama părea să fie dezamăgită și agitată, ca și cum visul o smulsese de la o treabă foarte importantă. „Ce s-a întâmplat cu părul tău?“, m-a întrebat ea într-un Starbucks de pe Lexington Avenue, apoi s-a indreptat cu pași apăsați spre toaletă.

În visele mele tata era întotdeauna bolnav, cu ochii adânciți în orbite și cu pete de grăsime pe lentilele groase ale ochelarilor lui. Odată, el era anestezistul meu. Îmi făceam implanturi de sâni. Ușor șovăitor, a întins mâna să i-o strâng, ca și cum nu era sigur cine sunt sau dacă ne mai întâlniserăm. Stăteam întinsă pe masa de oțel. Aceste vise cu el erau cele

mai neliniștitoare. Mă trezeam panicată, mai luam câteva pastile de Rozerem[16] sau orice altceva și adormeam la loc.

În orele când eram trează, mă gândeam des la casa părinților mei – la ungherele și firidele ei, la felul cum arăta o încăpere dimineața, la prânz și în nopțile liniștite de vară, la lumina galbenă blândă a felinarului stradal sclipind pe suprafața lustruită a mobilierului din lemn din birou. Avocatul care se ocupa cu proprietatea mi-a recomandat să vând casa. Ultima oară când am trecut pe acolo a fost în vara de după moartea lor. Eu și Trevor eram în mijlocul uneia dintre numeroasele noastre reuniuni romantice ratate, așa că am petrecut un weekend în munții Adirondack și, la întoarcere, am trecut și prin orașul meu natal. Trevor a rămas în decapotabila pe care o închiriase cât timp eu m-am plimbat în jurul casei, examinând prin ferestrele prăfuite spațiul gol de dinăuntru. Abia dacă arăta puțin mai diferit de când locuisem eu acolo. „Să nu vinzi până nu crește piața“, a strigat el. M-am emoționat și m-am rușinat, așa că m-am îndepărtat și am sărit în iazul murdar din spatele garajului, de unde am ieșit plină de mușchi putrezit. Trevor s-a dat jos din mașină ca să mă spele cu furtunul din grădină, m-a pus să mă dezbrac și să îmi pun sacoul lui înainte să urc din nou în mașină, apoi mi-a cerut să-i fac sex oral în parcarea din fața centrului comercial Poughkeepsie Galleria, chiar înainte să intre să îmi cumpere haine noi. Am fost de acord. Pentru el, asta era culmea erotismului.

După ce m-a lăsat în fața facultății, l-am sunat pe avocat și i-am spus că nu pot să renunț la casă. „Cel puțin până nu o să fiu sigură că nu o să mă mărit niciodată și nu o să am copii“, i-am zis. Nu era adevărat. Plus că nu îmi păsa de piața imobiliară sau câți bani aș fi putut să primesc. Voiam să păstrez casa la fel cum păstrezi o scrisoare de dragoste. Era dovada că nu fusesem întotdeauna absolut singură în această viață. Dar cred că nu voiam să renunț la sentimentul de pierdere, la pustietatea casei înseși, ca și cum aș fi vrut să-mi certific că era mai bine să fii singur, decât să rămâi blocat cu oameni care ar fi trebuit să te iubească, deși nu au fost în stare.

Când eram mică, au fost momente în care mama a reușit să mă facă să mă simt foarte importantă, mângâindu-mi părul, cu parfumul ei dulce și plăcut, cu mâinile ei reci, palide și osoase pline cu brățări de aur care zornăiau, cu părul ei cu șuvițe blonde, cu rujul ei de buze și cu respirația care îi mirosea a fum de țigară și alcool. Dar în clipa următoare era într-un fel de ceață,

neatentă, chinuită de vreo spaimă morbidă sau grijă, încercând să accepte gândul că eram acolo. „Nu pot să te mai ascult acum“, îmi spunea ea în astfel de momente și se plimba dintr-o cameră în alta, distantă, uitându-se după nu știu ce bucată de hârtie pe care mâzgălise un număr de telefon. „Dacă ai aruncat-o, nu știu ce-ți fac“, mă avertiza ea. Întotdeauna suna pe cineva – vreo prietenă, presupun. N-am știut niciodată pe unde le găsea pe aceste femei, pe aceste prietene noi – la salonul de înfrumusețare? La magazinul care vindea băuturi alcoolice?

Puteam să mă revolt dacă aș fi vrut. Puteam să-mi vopsesc părul violet, să ajung să fiu exmatriculată de la liceu, să nu mai mănânc, să-mi pun un inel în nas, să curvăsăresc și tot așa. Am văzut alți adolescenți făcând asta, dar eu nu aveam energia necesară să trec prin atâta bătaie de cap. Adevărul e că tânjeam după atenție, dar refuzam să mă umilesc cerând asta. Aș fi fost pedepsită dacă dădeam semne de suferință, știam asta. Așa că eram cuminte. Făceam ceea ce trebuie să fac. Mă revoltam pe tăcute, în gândurile mele. Părinții mei abia dacă observau că exist. Odată, pe când eram la toaletă, i-am auzit cum șușoteau în hol.

– Ai văzut că are două pete pe bărbie? l-a întrebat mama pe tata. Nu suport să mă uit la ele. Sunt așa de *roz*.

– Dacă îți faci griji, du-te cu ea la un dermatolog, i-a răspuns tata.

După câteva zile, menajera noastră mi-a adus un tub de Clearasil. Era dintre cele colorate.

La liceul privat de fete unde am fost, am avut o întreagă turmă de adoratoare gen Reva. Eram imitată și bârfită. Eram blondă, slabă și frumoasă – asta e ceea ce observau oamenii. Numai asta le interesa pe fetele acelea. Am învățat să mă hrănesc cu manifestările ieftine de afecțiune rezultate din nesiguranțele altor oameni. Nu stăteam până seara târziu. Îmi făceam temele, îmi păstram camera curată, așteptam momentul când puteam să plec de acolo, să cresc mare și să mă simt normal, cel puțin asta speram. Nu am ieșit cu băieți până la facultate, până la Trevor.

Când eram ocupată cu alegerea școlilor, am auzit-o încă o dată pe mama vorbind cu tata despre mine.

– Ar trebui să-i citești eseul pentru înscriere, îi zicea mama. Pe mine n-o să mă lase niciodată să mă uit peste el. Mă tem că o să încerce ceva creativ. În felul ăsta o să ajungă la o școală îngrozitoare de stat.

– Am avut câțiva studenți foarte inteligenți care au mers la școli de stat, i-a răspuns tata calm. Iar dacă vrea să se specializeze în limba engleză sau în ceva similar, atunci nu prea mai contează unde se duce.

Până la urmă, am ales să-i arăt eseul meu mamei. Nu i-am spus că Anton Kirschler, artistul despre care am scris, era un personaj imaginar creat de mine. Am scris că munca lui era edificatoare pentru menținerea unei „atitudini umaniste a artei față de ascensiunea tehnologiei". Am descris o mulțime de reprezentări artistice inventate: *Câine urinând pe un computer*, *Apariția hamburgerului pe piața bursei*. Am scris că opera lui îmi vorbea mie, personal, pentru că eram interesată de felul în care „arta creează viitorul". Era un eseu mediocru. Mama nu a părut să fie deranjată de ce scria în el, chestie care m-a șocat, și mi l-a dat înapoi cu observația că ar fi trebuit să mai caut anumite sinonime în dicționar, deoarece repetasem prea des aceleași cuvinte. Nu i-am urmat sfatul. Columbia s-a aflat printre primele opțiuni și am fost admisă.

În dimineața în care trebuia să plec la New York, părinții mei au început o discuție cu mine.

– Eu și mama ta am înțeles că avem o anumită responsabilitate de a te pregăti cu privire la viața într-o instituție mixtă, mi-a zis tata. Ai auzit vreodată de oxitocină?

Am clătinat din cap.

– E o chestie care o să te facă să înnebunești, mi-a zis mama în timp ce învârtea gheața din paharul ei. O să pierzi tot bunul-simț pe care m-am chinuit atât de mult să-l dezvolt în tine chiar din ziua în care te-ai născut.

Glumea.

– Oxitocina e un hormon eliberat în timpul *actului sexual*, a continuat tata uitându-se fix la peretele gol din spatele meu.

– *Orgasm*, a șoptit mama.

– Din punct de vedere biologic, aceasta servește unui scop specific, a continuat tata.

– Sentimentul acela plăcut de *amețeală*.

– Formează o legătură în cuplu. Fără el, specia umană ar fi dispărut cu mult timp în urmă. Femeile resimt efectul acesta mult mai puternic decât bărbații. E bine să știi asta.

– Pentru clipa în care o să fii aruncată precum gunoiul de ieri, a zis mama. Bărbații sunt niște câini. Chiar și profesorii, așa că să nu te lași păcălită.

– Bărbații nu se atașează așa de ușor. Sunt mult mai raționali, a corectat-o tata. După o pauză lungă, a adăugat: Ne dorim doar să ai grijă.

– Se referă la prezervativ.

– Și ține *astea*.

Tata mi-a întins o cutiuță roz, în formă de scoică, cu anticoncepționale.

– Scârbos, e tot e am reușit să zic.

– Și tatăl tău are cancer.

N-am mai spus nimic.

– Prostata nu e ca un sân, a zis tata întorcându-se cu spatele. Îți fac o operație și apoi mergi mai departe.

– Bărbații sunt întotdeauna cei care mor primii, a șoptit mama.

Scaunul tatei a scârțâit pe podea în timp ce se împingea pe el către masă.

– Te tachinez doar, a răspuns mama în timp ce împrăștia cu mână fumul de țigară din fața chipului ei.

– În privința cancerului?

– Nu.

Cu asta, s-a terminat conversația.

Mai târziu, în timp ce împachetam pentru mutarea la cămin, mama a venit și a rămas în tocul ușii de la dormitorul meu, ținând țigara în spate, către hol, ca și cum asta ar fi făcut vreo diferență. Toată casa mirosea a fum stătut.

– Știi că nu îmi place să te văd plângând, mi-a zis.

– Nu plângeam.

– Și sper că nu îți iei cu tine pantaloni scurți. Nimeni nu poartă așa ceva în Manhattan. O să te împuște pe stradă dacă te văd mergând în tenișii ăia dezgustători. O să arăți ridicol. Tatăl tău nu dă atâția bani ca să arăți ridicol în New York.

Am vrut ca ea să creadă că plângeam din cauză că tata era bolnav de cancer, dar nu era tocmai adevărat.

– Ei, la naiba, dacă insiști să devii plângăcioasă, mi-a zis mama în timp ce se întorcea să plece. Știi că atunci când erai bebeluș îți puneam Valium pisat în sticla cu lapte? Aveai colici și plângeai cu orele, inconsolabilă și fără nici un motiv bun. Și schimbă-ți tricoul. Văd pete de transpirație la subsuoară. Mă duc în pat.

O agenție imobiliară s-a ocupat de proprietatea părinților mei după ce au murit. Casa a fost închiriată unui profesor de istorie și familiei lui. Nu a

trebuit să mă întâlnesc cu ei. Agenția se ocupa cu întreținerea, grădinăritul și făcea reparațiile necesare. Când ceva se strica sau se uza, îmi trimiteau o scrisoare cu o fotografie și cu estimarea costului. Când mă simțeam singură sau plictisită sau nostalgică, mă uitam peste fotografii și încercam să mă simt dezgustată de banalitatea locului – o treaptă fisurată, o țeavă spartă în subsol, tavanul care se scorojea, un dulap stricat. Mă simțeam tristă, dar nu pentru că îmi era dor de părinți, ci pentru că nu ar fi putut să-mi ofere nimic nici dacă ar fi trăit. Ei nu erau prietenii mei. Nu îmi alinau suferințele, nu îmi dădeau sfaturi bune. Nu erau oameni cu care mi-ar fi plăcut să discut. Abia dacă mă cunoșteau. Erau prea ocupați ca să vrea să-și imagineze viața mea în Manhattan. Tata era ocupat să moară – la un an de la diagnostic, cancerul s-a răspândit la pancreas, apoi la stomac –, iar mama era ocupată să fie ea însăși, chestie care în final a părut să fie mai rea decât cancerul.

M-a vizitat o singură dată în New York, în anul doi de facultate. A venit cu trenul și a ajuns cu o oră mai târziu la punctul de întâlnire din fața muzeului Guggenheim. Simțeam mirosul de alcool din respirația ei în timp ce ne plimbam pe acolo. Era agitată și tăcută. „Ah, uite ce frumos!“, a zis ea despre un Kandinsky, despre un Chagall. A plecat brusc când am ajuns în capătul rampei, spunându-mi că a pierdut noțiunea timpului. Am urmat-o până în fața muzeului, am privit-o în timp ce încerca să oprească un taxi, nerăbdătoare și consternată când fiecare taxi care trecea era ocupat. Nu știu care a fost problema ei. Poate că a văzut un obiect de artă care a neliniștit-o. Nu mi-a explicat niciodată. Deși m-a sunat mai târziu de la hotel și mi-a spus să ne vedem în acea seară la cină. Era ca și cum nimic ciudat nu se întâmplase la muzeu. Nu te puteai baza pe ea când era băută. Mă obișnuisem cu asta.

Îmi plăteam apartamentul de pe East Eighty-fourth Street în numerar cu banii din moștenire. De la ferestrele din camera de zi se vedeau o parte din parcul Carl Schurz și o fâșie din East River. Vedeam dădacele împingând cărucioarele. Nevestele bogate alergând dintr-o parte în alta pe Esplanade, cu șepci cu cozoroc și ochelari de soare. Îmi aduceau aminte de mama – fără scop și obsedate de ele –, numai că ea fusese mai puțin activă. Dacă mă aplecam peste fereastra din dormitor, zăream extremitatea cea mai înaltă a Insulei Roosevelt, cu geometria ei ciudată formată din clădiri mici din cărămidă. Îmi plăcea să cred că acele clădiri erau aziluri pentru criminalii demenți, deși știam că nu era așa, cel puțin nu acum. Din momentul în care

am început să dorm tot timpul, am renunțat să mă mai uit foarte des pe fereastră. O ocheadă era tot ce îmi doream. Soarele răsărea în est și apunea în vest. Asta nu s-a schimbat și nici nu se va schimba vreodată.

Viteza cu care trecea timpul varia, lent sau rapid, în funcție de cât de profund dormeam. Am devenit foarte sensibilă la gustul apei de la robinet. Câteodată era tulbure și avea un gust ușor de minerale. Alteori era gazoasă și avea gustul respirației urât mirositoare a cuiva. Zilele mele preferate erau cele pe care abia dacă le conștientizam. Îmi dădeam seama că nu mai respiram, prăbușită pe canapea, holbându-mă la un ghemotoc de praf rostogolindu-se pe parchet de la curent și preț de o secundă îmi aminteam că eram în viață, apoi cădeam din nou în somn. Ca să ajung la această stare a fost nevoie de doze mari de Seroquel sau litiu în combinație cu Xanax, Ambien sau Trazodone, cu toate că nu voiam să abuzez de aceste rețete. A fost nevoie de matematică elaborată ca să ajung la nivelul acesta de sedare. Scopul pentru majoritatea zilelor era să ajung în acel punct în care puteam să adorm cu ușurință și apoi să îmi revin fără să mă sperii. Gândurile îmi erau banale. Pulsul îmi era normal. Numai cafeaua făcea inima să îmi bată puțin mai tare. Cofeina era doza mea de exerciții. Era catalizatorul anxietății mele care îmi permitea să mă cufund din nou în somn.

Filmele la care mă uitam în mod ciclic erau *Evadatul*, *Căutare disperată*, *Spion fără voie* și *Hoața*. Îi adoram pe Harrison Ford și pe Whoopi Goldberg. Whoopi era eroina mea. Petreceam mult timp uitându-mă la ecran și imaginându-mi vaginul ei. Masiv, onest, magenta. Aveam casete VHS cu toate filmele ei, deși multe dintre ele erau prea intense ca să le revăd des. *Culoarea purpurie* era prea trist. *Fantoma mea iubită* mă umplea cu prea mult dor, iar Whoopi avea oricum un rol prea puțin important în el. Cu *Sister Act* era complicat din cauza cântecelor care îmi rămâneau în minte și mă făceau să râd, să alerg nebunește, să dansez, să fiu plină de zel și câte și mai câte. Ceea ce nu era bine pentru somnul meu. Puteam să fac față numai o dată pe săptămână. De obicei mă uitam la *Regina telenovelelor* și la *Joc de culise*, unul după altul, ca și cum erau două părți ale aceluiași film.

În drumurile mele ca să îmi iau pastilele de la Rite Aid, cumpăram și casete VHS la mâna a doua, poate o cutie de popcorn la microunde, câteodată chiar și o sticlă la doi litri de Sprite dietetic, dacă simțeam că am

forța necesară s-o car până acasă. Filmele astea ieftine erau de obicei îngrozitoare – *Seducție la Las Vegas*, *Inamicul statului*, *De Crăciun mă întorc la tine*, în care juca Jonathan Taylor Thomas, a cărui față mă scotea din sărite –, dar nu mă deranja să le văd o dată sau de două ori. Cu cât era mai tâmpit filmul, cu atât mai puțin lucra mintea mea. Deși preferam filmele mele obișnuite – Harrison Ford și Whoopi Goldberg făcând ceea ce făceau de obicei.

Când m-am dus s-o văd pe dr. Tuttle la începutul lunii august, pentru vizita mea lunară în persoană, purta o cămașă de noapte albă lungă, fără mâneci, cu dantela zdrențuită în zona bustului și o pereche imensă de ochelari de soare de culoarea mierii cu protecție laterală. Încă avea orteza pentru gât.

– Am făcut o operație la ochi, mi-a explicat ea, și aerul condiționat s-a defectat. Îmi pare rău pentru umiditate.

Broboanele de sudoare de pe piept și de pe brațe arătau ca niște bășici. Părul i se încrețise haotic. Pisicile grase zăceau pe canapea.

– Sunt leșinate de căldură. Mai bine să le lăsăm în pace.

Nu era nici un loc unde să mă așez, așa că am rămas proptită de bibliotecă, cu mâinile la piept și respirând cât mai puțin. Mirosul de amoniac din cameră era puternic. Părea că vine de la pisici.

– Ai adus caietul în care îți notezi coșmarurile? m-a întrebat de pe scaunul din spatele biroului ei.

– Mi-am uitat jurnalul astăzi, i-am răspuns. Deși coșmarurile au devenit din ce în ce mai îngrozitoare, am mințit eu.

De fapt, visele se potoliseră.

– Povestește-mi unul dintre ele, ca să pot actualiza fișa, mi-a zis ea în timp ce scotea un dosar.

Părea agasată și nervoasă, dar nu era deloc dezorganizată.

– Păi…

Mi-am scormonit mintea după ceva neplăcut. Tot ce-mi veneau în minte erau intrigile filmelor proaste pe care le văzusem recent.

– Am avut un coșmar în care mă mutasem în Las Vegas, unde am întâlnit o croitoreasă și ofeream dansuri erotice. Apoi m-am întâlnit cu un prieten vechi care mi-a dat o dischetă plină cu secrete de stat și am devenit

suspectă într-un caz de crimă și cei de la NSA mă vânau, și, în loc să primesc un Porsche de Crăciun, o echipă de fotbal m-a abandonat în deșert.

Dr. Tuttle a notat toate astea cu conștiinciozitate, apoi și-a ridicat capul așteptând continuarea.

– Așa că am început să mănânc nisip ca să mă sinucid, ca să nu mor de deshidratare. A fost groaznic.

– Extrem de îngrijorător, murmură ea.

M-am clătinat lângă bibliotecă. Mi-era greu să mă țin pe picioare – două luni de somn făcuseră să mi se atrofieze mușchii. Încă simțeam efectul pastilelor de trazodone pe care le luasem în dimineața aceea.

– Încearcă să dormi pe o parte atunci când e posibil. Un studiu apărut recent în Australia spune că atunci când dormi pe spate, ai mai multe șanse să ai coșmaruri legate de înecare. Desigur, nu e nimic definitiv, având în vedere că sunt pe cealaltă parte a pământului. Așa că poți încerca să dormi pe burtă și să vezi ce se întâmplă.

– Dr. Tuttle, am început, mă întrebam dacă îmi puteți prescrie ceva puțin mai puternic pentru seară. Când mă perpelesc de pe o parte pe alta toată noaptea, devin atât de frustrată… Parcă aș fi în iad.

– În iad? Pot să-ți dau ceva pentru asta, mi-a zis în timp ce se întindea după rețetar. Puterea minții asupra materiei, obișnuiesc să spună oamenii. Dar *ce* este materia, mă rog? Când te uiți la ea sub lupa unui microscop, observi că sunt doar bucățele din chestii. Particule atomice. Particule subatomice. Uitându-te din ce în ce mai adânc, ajungi să nu mai găsești nimic. Suntem formați din spații vide. Suntem neant în cea mai mare parte. *Tra-la-la*. Și toți suntem formați din *aceleași* nimic. Eu și cu tine doar ocupăm spațiul cu vidul din care suntem făcute. Am putea să trecem prin ziduri dacă am încerca cu adevărat, asta spun oamenii. Ceea ce uită să adauge este că trecutul printr-un perete cel mai probabil te-ar ucide. Nu uita asta.

– O să țin minte.

Mi-a întins foaia cu rețeta.

– Uite, ia câteva mostre, mi-a zis în timp ce împingea către mine un coș cu Promaxatine. Ah, nu, stai, astea sunt pentru obsesiv-compulsivii care suferă și de impotență. Te țin trează în timpul nopții.

A tras coșul înapoi.

– Ne vedem luna viitoare.

Am luat un taxi, am ridicat pe drum medicamentele de pe noua rețetă și pe cele de pe rețetele vechi de la Rite Aid, am cumpărat un pachet de Skittles, apoi m-am dus acasă, am mâncat bomboanele cu ce îmi mai rămăsese din Primidone și m-am culcat din nou.

*

În ziua următoare, Reva a venit la mine să se plângă de mama ei care era pe moarte și să pălăvrăgească despre Ken. Părea că problema ei cu alcoolul se agravase în acea vară. A scos o sticlă de Jose Cuervo și o doză de Mountain Dew dietetic din noua ei sacoșă Gucci imensă din imitație de piele de crocodil verde limetă.

– Vrei niște tequila?

Am clătinat din cap.

Reva avea o metodă interesantă de a-și amesteca băuturile. După fiecare gură din doza de Mountain Dew, turna câte puțin din tequila în doza de suc ca să umple cantitatea pe care o băuse mai înainte, așa că până termina cu sucul, ajungea să bea numai tequila. Mă fascina. Mi-am dat seama că îmi imaginam rația de suc la cantitatea de tequila din doză, care ar fi formula de calcul pentru a măsura cantitatea după fiecare înghițitură. Am studiat Paradoxurile lui Zenon la cursul de algebră din liceu, deși nu le-am înțeles complet niciodată. Divizibilitate infinită, teoria înjumătățirii, orice o fi fost. Această dilemă filosofică era exact genul de lucru căruia lui Trevor îi făcea mare plăcere să mi-l explice. Stătea în fața mea la cină, sorbind din apa lui cu gheață, bolborosind întruna despre rotunjirea fracțiunilor de sutimi și despre fluctuațiile prețului petrolului, ca exemplu, făcând toate astea în timp ce ochii lui scanau încăperea din spatele meu ca și cum ar fi vrut să-mi transmită că eram proastă, că eram plictisitoare. Cineva mult mai bun decât mine putea să se ridice de la o masă și să se ducă să-și pudreze nasul. Gândul era dureros. Încă nu reușisem să accept că era un ratat și un cretin. Nu voiam să cred că mă umilesc atât de mult pentru cineva care nu merita. Încă nu puteam să scap de tot de vanitate. Dar eram oricum hotărâtă să dorm până când nu mă mai interesa nimic din toate astea.

– Încă ești obsedată de Trevor, am dreptate? m-a întrebat Reva în timp ce sorbea din doză.

– Cred că am o tumoare, i-am zis eu, în creier.

– Uită-l pe Trevor, mi-a răspuns ea. O să cunoști pe cineva mai bun, asta, dacă o să mai ieși vreodată din apartament.

A mai sorbit puțin, apoi a completat și a continuat cu „totul se rezumă la atitudinea ta“, după care a venit cu „gândirea pozitivă e mai puternică decât gândirea negativă, chiar și în aceeași cantitate“. Citise recent o carte care se numea *Cum să atragi bărbatul visurilor tale prin folosirea autohipnozei*, așa că a ținut să-mi explice diferența dintre „împlinirea dorințelor“ și „manifestarea propriei realități“. Am încercat să n-o mai ascult.

– Problema e că ești pasivă. Aștepți ca lucrurile să se schimbe, și asta nu o să se întâmple niciodată. Cred că e foarte dureros să trăiești așa. Foarte ineficient, mi-a zis și a râgâit.

Luasem niște Risperdal și mă simțeam amețită.

Reva a desfăcut dopul de la tequila și a mai turnat în doza ei.

– E fix așa: „mănânci căcat *și apoi* mori“.

Nu am mai vorbit o vreme. Mintea mi s-a întors la Trevor, la felul cum își desfăcea nasturii de la cămașă și își lărgea cravata, la jaluzelele gri din dormitorul lui, la cum își umfla nările în oglindă când își tundea părul din nas, la mirosul aftershave-ului pe care îl folosea. I-am fost recunoscătoare Revei atunci când a rupt tăcerea.

– Deci, o să vii să bem ceva sâmbătă? E ziua mea.

– Nu pot, Reva, i-am răspuns. Îmi pare rău.

– Le-am spus oamenilor că ne întâlnim la Skinny Kitty pe la nouă.

– Sunt sigură că o să te distrezi mai bine dacă nu vin și eu să-ți stric dispoziția.

– Nu fi așa, a icnit ea beată. În curând o să fim bătrâne și urâte. Știi, viața e scurtă! Să mori tânără și să lași în urma ta un corp frumos. Cine a spus asta?

– Cineva căruia îi plăceau nenorocitele de cadavre.

Reva era doar cu o săptămână mai mare decât mine. Pe 20 august 2000, am împlinit douăzeci și șapte de ani în apartamentul meu, într-o stare de ceață a minții indusă de medicamente, fumând țigări mentolate pe toaletă și citind un vechi număr din *Architectural Digest*. La un moment dat, am cotrobăit prin sertarul unde îmi țineam produsele de machiaj ca să dau de un creion dermatograf cu care pot încercui chestiile care mi se păreau interesante – colțurile goale ale camerelor, cristalele ascuțite din sticlă care

atârnau dintr-un candelabru. Am auzit sunând telefonul mobil, dar nu am răspuns. „La mulți ani!“, îmi ura Reva în mesajul înregistrat. „Te *iubesc*.“

*

Spre sfârșitul verii, somnul mi-a devenit mai superficial și lipsit de vise, ca o cameră cu pereți albi și aer condiționat călduț. Dacă aveam vreun vis, visam că eram întinsă în pat. Totul mi se părea neimportant, uneori chiar plictisitor. Luam câteva pastile de Risperdal în plus și câteva de Ambien când mă simțeam anxioasă, gândindu-mă la trecutul meu. Încercam să nu mă gândesc la Trevor. Am șters mesajele de la Reva fără să le ascult. M-am uitat la *Air Force One* de douăsprezece ori fără sonor. Am încercat să-mi alung orice gând din minte. Valiumul ajuta. Ativanul la fel. Melatonina masticabilă, Benadrylul, NyQuilul, Lunesta și temazepamul ajutau.

Vizita mea lunară în cabinetul doamnei dr. Tuttle a fost la fel de banală. În afară de căldura înăbușitoare pe care am îndurat-o de la clădirea mea până la taxi, apoi din taxi până la cabinetul ei, nu am simțit aproape nimic. Nu eram neliniștită, nici deprimată, nici ranchiunoasă și nici îngrozită.

– Cum te mai simți?

Am stat și am reflectat cinci minute, în timp ce dr. Tuttle se plimba prin biroul ei plin cu ventilatoare, toate același model și aceeași marcă, două instalate pe radiatorul de sub ferestre, unul pe birou și două în colțurile camerei, pe podea. Era impresionant de sprintenă. Nu mai avea la gât orteza medicală.

– Mă simt bine, cred, am strigat pe un ton afabil peste zgomotul produs de ventilatoare.

– Ești palidă, a remarcat ea.

– Am stat departe de soare.

– Foarte bine. Expunerea la soare duce la distrugere celulară, deși nimeni nu vrea să discute despre asta.

Ea însăși avea o nuanță de roz ca de porcușor. Purta o rochie sac gălbuie, dintr-o pânză aspră de in. Părul îi era foarte zburlit. Avea un șirag de perle mari, foarte strâmt, care i se mișca în sus și în jos pe gât atunci când vorbea. Ventilatoarele scoteau sunete puternice și mă făceau să mă simt ametită. M-am apucat cu mâna de raftul din bibliotecă, răsturnând un exemplar mucegăit din *Moartea aparentă* pe podea.

– Îmi pare rău, am strigat prin vacarmul acela și am ridicat cartea de jos.

– O carte foarte interesantă despre oposumi. Animalele deţin atât de multă înţelepciune, a făcut ea o pauză. Sper că nu eşti vegetariană, a zis coborându-şi puţin ochelarii.

– Nu sunt.

– Asta e bine. Acum spune-mi cum te mai simţi. Nu prea ai energie azi.

Avea dreptate. Abia dacă puteam să mă ţin pe picioare.

– Ai început să iei Risperdal?

– Nu am luat ieri. Am fost aşa de ocupată la serviciu, că am uitat. Sufăr foarte rău de insomnie zilele astea, am minţit eu.

– Eşti extenuată. Simplu ca bună ziua.

A început să mâzgălească în reţetar.

– După cum spune cartea pe care o ţii în mână, gena morţii se transmite de la mamă la copil prin canalul uterin. Ceva despre microdermabraziunea şi iritaţia vaginală infecţioasă. Mama ta a dat vreodată vreun semn de anormalităţi hormonale?

– Nu cred.

– Ar fi bine să o întrebi. Dar *eşti* purtătoare, pot să-ţi prescriu ceva. O cremă pe bază de ierburi. Numai dacă vrei. A trebuit să fac o comandă specială pentru ea direct din Peru.

– Am fost născută prin cezariană, dacă are vreo importanţă.

– O metodă nobilă, a zis ea. Întreab-o oricum. Răspunsul pe care ţi l-ar putea da poate să arunce lumină asupra afecţiunilor legate de problemele tale mintale şi de bioritm.

– Păi, a murit, i-am reamintit eu.

Dr. Tuttle a lăsat pixul jos şi şi-a împreunat mâinile în poziţie de rugăciune. Credeam că o să înceapă să cânte sau să spună vreo incantaţie. Nu mă aşteptam să mă compătimească sau să mă consoleze. În schimb, şi-a dat capul pe spate, apoi a strănutat violent, s-a întors ca să se şteargă cu un prosop imens aruncat pe podea, chiar lângă scaunul de la birou, şi a continuat să scrie în reţetar.

– Şi cum a murit? m-a întrebat. Presupun că nu din cauza unei afecţiuni a glandei pineale.

– A combinat alcool cu sedative, i-am spus.

Eram mult prea letargică pentru a mai minţi. Iar dacă dr. Tuttle uitase că i-am spus că mama îşi tăiase venele, faptul că acum îi spusesem adevărul nu ar mai fi avut nici o importanţă.

– Din cauza oamenilor precum mama ta, a răspuns ea clătinând din cap, medicația psihotropă a căpătat o reputație proastă.

Septembrie a venit și a trecut. Razele soarelui pătrundeau din când în când prin jaluzele, iar eu mai aruncam câte o privire ca să văd dacă frunzele copacilor erau pe moarte sau nu. Viața era repetitivă și trecea aproape imperceptibil. M-am târât până la băcănia egiptenilor. Mi-am ridicat rețetetele. Reva continua să apară din când în când, de obicei beată și întotdeauna în pragul isteriei sau furiei sau aproape de o cădere nervoasă completă, ceva de genul acesta.

În octombrie, a dat buzna în timp ce mă uitam la *O femeie face carieră*.

– Iar filmul ăsta? a pufnit și s-a aruncat în fotoliu. Țin post de Iom Kipur[17], s-a lăudat ea și a suspinat.

Asta nu era ceva neobișnuit. Trecuse prin tot felul de diete demente în trecut. Aproape patru litri de apă cu sare pe zi. Numai suc de prune și bicarbonat de sodiu. „Pot să beau oricât de mult Jell-O fără zahăr până la unsprezece dimineața.“ Sau îmi spunea „Postesc“. „Țin post în weekenduri.“ Sau „Țin post o dată la două zile“.

– Melanie Griffith arată ca și cum ar fi bulimică în filmul ăsta, a zis ea în timp ce arăta cu degetul către ecran. Vezi cât de umflate îi sunt fălcile? Fața ei arată dolofană, deși picioarele îi sunt super slabe. Sau poate că e doar grasă, dar are picioare slabe. Mâinile par să-i fie flasce, nu-i așa? Poate mă înșel. Nu știu sigur. Nu prea sunt în apele mele. *Postesc*, repetă ea.

– Nu e de la vomă, e din cauza alcoolului, Reva, i-am spus eu sorbind saliva care mi se scurgea în colțul gurii. Nu toate persoanele care sunt slabe suferă de tulburări alimentare.

Nu mai vorbisem atât de mult cu cineva de săptămâni întregi.

– Scuze. Ai dreptate. Am eu toanele mele. Știi, țin post.

A început să scotocească prin geantă și a scos o sticlă aproape goală de tequila.

– Vrei? m-a întrebat.

– Nu.

A deschis doza de Mountain Dew dietetic. Am continuat să ne uităm la film în tăcere. Pe la jumătatea filmului, am adormit din nou.

Luna octombrie a fost liniștită. Radiatorul șuiera și bolborosea, eliberând un miros puternic de oțet care îmi amintea de subsolul răposaților mei părinți, așa că dădeam foarte rar drumul la căldură. Nu mă deranja frigul. Vizita la dr. Tuttle din acea lună a fost destul de neinteresantă.

– Cum merg lucrurile acasă? m-a întrebat ea. Bine? Rău? Altfel?

– Altfel.

– Ai o istorie familială legată de paradigma nonbinară?

După ce i-am explicat pentru a treia oară că ambii mei părinți sunt decedați, că mama s-a sinucis, dr. Tuttle a desfăcut capătul unui flacon imens de Afrin, s-a învârtit în scaun, și-a lăsat capul pe spate, astfel încât se uita la mine de jos în sus, și a început să-și tragă nasul.

– Te ascult. E de la alergii, problema este că acum sunt dependentă de soluția asta nazală. Te rog să continui. Părinții tăi sunt morți și mai departe…?

– Și nimic. E în regulă. Chestia e că încă nu dorm bine.

– Ce dilemă.

S-a învârtit din nou și a pus soluția de Afrin în sertarul de la birou.

– Uite, permite-mi să-ți ofer câte ceva din ultimele mele mostre.

S-a ridicat să deschidă un dulap mic și a umplut o pungă maro de hârtie cu pachețele cu pastile.

– Ne dați sau nu ne dați, a zis și a băgat în gură o bomboană mentolată din bolul de pe biroul ei. Vreo costumație pentru Halloween?

– Poate o să fiu o stafie.

– Eficiență economică, a remarcat ea.

M-am întors acasă și m-am culcat. În afară de stările ocazionale de nervozitate, nu aveam coșmaruri, nici pofte, nici dorințe, nici dureri mari.

Iar în această perioadă de liniște în marea dramă a somnului, am intrat într-o realitate mai stranie, mai puțin certă. Zilele treceau pe nesimțite, fără nimic memorabil în afară de cutele din pernele de pe canapea, de spuma mizerabilă care se formase în jurul scurgerii de la chiuvetă și care semăna cu un peisaj lunar, cratere care bolboroseau pe suprafața porțelanului atunci când mă spălam pe față sau pe dinți. Dar cam asta era tot ce se întâmpla. E posibil să fi visat acea mizerie din chiuvetă. Nimic nu mai părea real. Somnul, veghea, toate se ciocneau într-o călătorie monotonă, cenușie, cu avionul printre nori. Nu vorbeam singură. Nu prea erau multe de zis. Așa mi-am dat seama că somnul avea consecințe asupra mea: deveneam din ce

în ce mai detașată de viață. Dacă o țineam tot așa, mi-am dat seama, aveam să dispar complet și apoi să reapar într-o altă formă. Asta speram. Asta îmi doream.

Medicament care se folosește în principal la ameliorarea simptomelor de răceală, dar care are și efect de sedativ

Detectiv popular dintr-o serie de benzi desenate creată de Chester Gould

Medicament folosit împreună cu altele pentru a combate crizele convulsive; utilizat ca somnifer și în episoadele de anxietate

Medicament folosit pentru tratarea insomniei

Cea mai importantă dintre cele trei sărbători evreiești, cunoscută și ca „Ziua Ispășirii“

TREI

Cu toate astea, în noiembrie a apărut o schimbare nefericită.

Seninătatea lipsită de griji a somnului a lăsat loc unei îngrijorătoare revolte subliminale – am început să fac chestii atunci când eram inconștientă. Adormeam pe canapea și mă trezeam pe podeaua din baie. Mobila ajungea să-și schimbe locul. Am început să rătăcesc lucruri. Făceam drumuri inconștiente până la băcănie și mă trezeam cu bețe de la înghețată pe perna pe care dormeam, cu pete portocalii și verzi-deschis pe cearșafuri, cu jumătate dintr-un castravete murat imens, cu pungi goale de chipsuri cu gust de barbeque, cu cutiuțe de ciocolată cu lapte pe masa de cafea, ale căror colțuri erau îndoite și rupte, pline de urme de dinți. După ce îmi reveneam dintr-un episod amnezic, mă duceam să-mi iau cafeaua ca de obicei, încercam să stau puțin de vorbă cu egiptenii ca să îmi dau seama cât de ciudat mă purtasem ultima oară când fusesem acolo. Știau că mergeam în somn? Le spusesem ceva care să mă fi dat de gol? Cochetasem cu ei? În general erau indiferenți și nu discutau decât chestiuni obișnuite sau pur și simplu mă ignorau, așa că era foarte greu să-mi dau seama. Mă îngrijora faptul că mă aventuram în afara apartamentului cât timp eram inconștientă. Mi se părea că era complet opusul dorinței mele de a hiberna. Dacă săvârșeam o crimă sau dădea peste mine un autobuz, șansa pentru o viață nouă, mai bună, dispărea pentru totdeauna. Dacă excursiile mele inconștiente se limitau la drumuri până la băcănia de după colț, era în regulă, îmi ziceam eu. Puteam să trăiesc așa. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să mă fac de râs în fața egiptenilor și atunci aș fi fost nevoită să merg la magazinul care se afla la câteva străzi distanță, pe First Avenue. M-am rugat ca subconștientul meu să înțeleagă importanța confortului. Amin.

În perioada asta au început în mod serios cumpărăturile online de lenjerie intimă și blugi de firmă. Se pare că în timp ce dormeam, o parte superficială din mine visa să trăiască o viață care orbita în jurul noțiunilor de frumusețe și sex-appeal. Făceam programări pentru epilare. Făceam rezervări la spa-uri care făceau terapie cu raze infraroșii, irigări de colon și tratamente faciale. La un moment dat, mi-am anulat cardul de credit în speranța că astfel o să mă abțin de la umplerea agendei mele legate de

întâlnirile romantice cu fasoanele persoanei care credeam înainte că ar trebui să fiu. După o săptămână, un card nou a apărut în cutia poștală. L-am tăiat în două.

Nivelul stresului a început să crească. Nu puteam să mai am încredere în mine. Mă simțeam ca și cum aș fi fost obligată să dorm cu un ochi deschis. Chiar mi-a trecut prin minte să instalez o cameră de luat vederi care să mă înregistreze în timp ce eram inconștientă, dar știam că asta nu ar face decât să demonstreze rezistența mea față de proiect. Nu m-ar fi împiedicat să fac ceva, din moment ce nu aș fi putut să văd înregistrările până nu m-aș fi trezit de-a binelea. Așa că am intrat într-o stare de panică. Mi-am dublat dozele de Xanax în încercarea de a combate stările de anxietate. Am pierdut șirul zilelor, ceea ce a dus la ratarea programării din noiembrie la dr. Tuttle. A sunat și mi-a lăsat un mesaj.

– Sunt nevoită să te taxez pentru programarea la care nu ai venit. Permite-mi să-ți amintesc că ai semnat un contract prin care ai luat cunoștință care sunt condițiile. Sunt necesare douăzeci și patru de ore pentru o anulare. Majoritatea doctorilor din zonă cer treizeci și șase sau patruzeci și opt de ore ca să anulezi o programare, așa că eu cred că sunt destul de generoasă. Oricum, mă îngrijorează faptul că ești atât de neinteresată de sănătatea ta mintală. Sună-mă pentru o reprogramare. Mingea e în terenul tău.

Tonul îi fusese foarte serios. M-am simțit îngrozitor. Dar când am sunat să mă scuz și să fac altă programare, se comporta ca de obicei.

– Ne vedem joi, mi-a zis. Ciao.

Cam pe la jumătatea lunii, timpul pe care îl petreceam pe internet a crescut în mod considerabil. Mă trezeam cu ecranul laptopului plin de conversații pe AOL cu persoane străine din locuri precum Tampa, Spokane și Park City, Utah. În orele în care eram trează, mă gândeam foarte rar la sex, deși în perioadele de pierdere a cunoștinței de la medicamente, presupun, libidoul meu creștea. Mă uitam peste conversații. Erau suprinzător de politicoase. „Ce mai faci?“„Bine, mersi, dar tu? Excitată tare?“ Și tot așa de aici. Eram fericită că nu dădusem nimănui numele meu real. Numele meu pe AOL era „Whoopigirlberg2000“. „Spune-mi Whoopi.“ „Spune-mi Reva“, am scris odată. Pozele pe care bărbații mi le trimiteau cu organele lor genitale erau toate banale, semierecte, inofensive. „E rândul tău“, scriau ei. De obicei, când se ajungea aici, schimbam subiectul.

– Care-i filmul tău preferat?

Apoi, într-o zi, m-am trezit și am descoperit că scosesem camera digitală și trimisesem câtorva străini poze cu găoaza mea, sfârcul și cu cerul gurii. Le scrisesem mesaje în care le spuneam că mi-aș dori să vină la mine și „să mă lege“, „să mă țină ostatică“ și „să-mi soarbă pizda ca pe o farfurie de spaghete“. Mai erau și numere în agenda mea telefonică pe care nu le recunoșteam. Așa că mi-am impus ca de fiecare dată când luam pastile, chestie care se întâmpla cam la opt ore, să-mi duc calculatorul în debara și să-mi închid telefonul, apoi să-l împachetez în folie și să-l bag într-un recipient din plastic pe care să-l pun în fundul dulapului de sus din bucătărie.

Dar atunci m-am trezit cu recipientul din plastic nedeschis lângă mine, pe pernă.

În seara următoare, telefonul era pe pervaz, lângă zece, douăsprezece țigări fumate pe jumătate și stinse pe carcasa CD-ului cu Alanis Morissette.

– De ce te sinucizi? m-a întrebat Reva atunci când a venit la mine neinvitată după câteva zile și a văzut chiștoacele în gunoi. Prima oară, mama ei avusese cancer la plămâni.

– Faptul că eu fumez nu are nimic de-a face cu tine sau cu mama ta. Știi, și mama mea e moartă, am adăugat.

În acel moment, mama ei era într-un centru pentru bolnavii în stare terminală, mai mult inconștientă. Obosisem să tot aud despre asta. Îmi trezea prea multe amintiri. În plus, știam că se aștepta ca eu să merg la înmormântarea mamei ei. Chiar nu doream să fac asta.

– Mama nu a murit *încă*, a răspuns ea.

Nu i-am povestit despre activitățile mele pe internet. Dar am rugat-o să-mi schimbe parola contului meu de pe AOL cu ceva ce să nu pot ghici.

– Niște litere și numere aleatorii. Pierd prea mult timp online, i-am spus.

– Făcând ce?

– Trimit e-mailuri în mijlocul nopții pe care le regret apoi, a fost minciuna pe care știam că o va crede.

– Lui Trevor, nu-i așa? a întrebat ea dând atotștiutoare din cap.

Reva mi-a schimbat parola și odată ce contul meu de AOL a devenit inaccesibil, somnul meu a funcționat foarte liniștit o perioadă. Cel mai rău lucru pe care l-am făcut de atunci a fost să-i scriu scrisori lui Trevor pe un carnețel cu foi galbene – rugăminți lungi referitoare la trecutul nostru

romantic și la felul în care îmi doream să se schimbe lucrurile ca să putem fi împreună din nou. Scrisorile erau așa de ridicole, încât am început să mă întreb dacă le scriam în somn numai ca să mă distrez cât timp eram trează. Până la sfârșitul lunii, excursiile mele de somnambulă până la băcănie s-au rărit, poate și pentru că începuse să se instaleze iarna.

Vizitele Revei au început să fie și ele mai rare. Atitudinea ei a trecut de la melodramatică la politicoasă. În loc să defuleze, îmi oferea rezumate foarte bine articulate ale lucrurilor care i se întâmplaseră în săptămâna respectivă, la care adăuga și detalii legate de noutăți. I-am spus că apreciam felul în care se tempera. Încerca să fie mult mai înțelegătoare față de nevoile mele. În momentele în care de obicei mi-ar fi dat sfaturi sau ar fi făcut observații cu privire la starea în care era apartamentul, acum își mușca limba. Se plângea mai puțin. A început să-mi ofere îmbrățișări și să-mi trimită săruturi prin aer de fiecare dată când își lua la revedere. Făcea asta în timp ce se apleca spre mine pe deasupra canapelei. Îmi imaginez că și-a creat acest obicei din cauza mamei ei care se afla pe patul de moarte. Mă făcea să mă simt și pe mine la fel. De fapt, apreciam genul acesta de afecțiune. Când a venit Ziua Recunoștinței, hibernam deja de aproape patru luni. Nimeni în afară de Reva nu mă atinsese pe parcursul acestor luni.

Nu i-am spus doamnei dr. Tuttle despre episoadele mele amnezice. M-am temut că nu o să-mi mai prescrie pastile de frică să nu o dau în judecată. Așa că atunci când m-am dus să o văd în decembrie, m-am plâns doar de faptul că insomnia a început să fie și mai chinuitoare. Am mințit-o că nu pot să dorm mai mult de vreo două ore deodată. Greața și transpirațiile mă făceau să mă simt ametită și agitată. Sunete imaginare mă trezeau atât de violent din somn, încât „credeam că blocul fusese bombardat sau lovit de fulger“.

– E posibil să ai un calus în zona cortexului, mi-a zis ea plescăind din buze. Nu la figurat. Nu literal, voiam să zic. Spun asta *ca o paranteză*.

Și-a ridicat mâinile și le-a făcut pâlnie ca să sublinieze ce-a vrut să spună.

– Ți-a crescut toleranța, dar asta nu înseamnă că medicamentele nu-și fac treaba.

– Probabil că aveți dreptate, i-am răspuns eu.

– Nu „probabil“.

– Cred, ca o paranteză, că am nevoie de ceva mai puternic.

– Îhî.

– Mă refer la pastile.

– Sper că nu ești sarcastică, mi-a zis ea.

– Evident că nu. Iau foarte în serios tot ce ține de sănătatea mea.

– Păi, în acest caz…

– Am auzit de un anestezic pe care îl primesc oamenii care trec prin endoscopii. Ceva care te ține treaz în timpul procedurii, cu toate că după nu poți să-ți amintești nimic din ce s-a întâmplat. Ceva ca asta cred că mi-ar prinde bine. Sufăr de foarte multă *anxietate*. Și am o întâlnire de afaceri foarte importantă care va avea loc mai târziu luna asta.

De fapt, voiam ceva extrem de puternic care să mă facă să trec fără să observ peste sărbători.

– Încearcă pastilele astea, mi-a zis împingând pe birou un tub cu mostre. Infermiterol. Dacă astea nu te rezolvă, atunci o să trimit o plângere direct la producător în Germania. Ia una și spune-mi cum a fost.

– Mulțumesc, doamnă doctor.

– Vreun plan pentru Crăciun? m-a întrebat ea în timp ce-mi scria rețetele. Te vezi cu ai tăi? De unde ești tu? Albuquerque?

– Părinții mei au murit.

– Îmi pare rău să aud asta. Dar nu mă surprinde, a zis ea în timp ce îmi completa fișa. Orfanii suferă de obicei de imunitate scăzută, vorbind din punct de vedere psihiatric. Poate ar fi bine să te gândești să-ți iei un animal de companie, o să te ajute să-ți dezvolți abilitățile de relaționare. Am auzit că papagalii nu te judecă.

– O să mă gândesc la asta, i-am răspuns, apoi am luat rețeta pe care o terminase de scris și mostra de Infermiterol.

Era extrem de frig afară în după-amiaza aceea. În timp ce treceam pe Broadway, o fâșie din lună s-a arătat pe cerul palid, apoi a dispărut după clădiri. Se simțea un miros metalic în aer. Lumea părea nemișcată și sinistră, vibra. M-am bucurat că nu erau prea mulți oameni pe străzi. Cei pe care îi vedeam arătau ca niște monștri imenși, forme umane deformate din cauza gecilor pufoase și a glugilor, a mănușilor și pălăriilor, a bocancilor de iarnă. Mi-am evaluat reflexia din geamurile unui magazin întunecat în timp ce mergeam pe West Fifteenth Street. M-a ajutat să văd că încă eram frumoasă, blondă, înaltă și slabă. Aveam încă o postură bună. Cineva ar fi putut să mă confunde cu o celebritate care încerca să treacă incognito. Nu

că oamenilor le-ar fi păsat. Am luat un taxi din Union Square și i-am dat șoferului adresa intersecției unde era Rite Aid-ul din centru. Deși se făcuse întuneric, nu mi-am dat jos ochelarii de soare. Nu voiam să fiu nevoită să privesc pe nimeni în ochi. Nu voiam să relaționez cu nimeni prea mult. În plus, luminile fluorescente de la farmacie te orbeau. Dacă aș fi putut să-mi cumpăr medicamentele de la un aparat automat, aș fi plătit și dublu pentru ele.

Farmacista care era de serviciu în seara aia era o sud-americană tânără – sprâncene perfecte, unghii false. M-a recunoscut imediat.

– Doar câteva minute, mi-a zis.

Lângă vitamine era un aparat care-ți măsura tensiunea arterială și pulsul. M-am așezat pe scaunul de lângă mașinărie, mi-am scos brațul din mâneca hainei și mi l-am pus acolo pentru teste. O pernuță din vinilin s-a umflat în jurul bicepsului meu. M-am uitat cum creșteau și scădeau numerele de pe ecranul digital. Pulsul 48. Tensiunea 80/50. Păreau să fie normale.

M-am dus la raftul cu DVD-uri ca să mă uit la noutățile din selecția de mâna a doua. *Profesorul trăsnit*, *Jumanji*, *Casper*, *Meciul secolului*, *Tipul de la cablu*. Erau toate pentru copii. Atunci o etichetă portacalie de reduceri de pe raftul cel mai de jos mi-a atras privirea – *9 săptămâni și jumătate*. L-am ridicat. Trevor susținea că e unul dintre filmele lui preferate. Încă nu-l văzusem.

– Felul în care a jucat Mickey Rourke în filmul ăsta e de neegalat. Cine știe? Poate că o să empatizezi cu ce se întâmplă acolo.

Arătam precum Kim Basinger, mi-a explicat el, și exact ca mine, personajul ei lucra într-o galerie de artă.

– Filmul ăsta mă inspiră să încerc lucruri noi, îmi zisese el.

– Cum ar fi? îl întrebasem eu amuzându-mă la gândul că ar putea avea curajul să facă mai multe lucruri în pat decât să se repoziționeze ca să „se stabilizeze mai bine“.

M-a dus în bucătărie, s-a întors cu spatele și mi-a zis: „Pune-te în genunchi“. Am făcut cum mi s-a spus și mi-am așezat genunchii pe marmura rece. „Ține ochii închiși“, a continuat el. „Și deschide gura.“ Aproape că am izbucnit în râs, dar i-am făcut jocul. Era foarte serios când venea vorba despre sexul oral.

– Ai văzut *Sex, minciuni și casete video*? l-am întrebat. James Spader e…

– Taci, a zis el. Gura mare.

Mi-a introdus o banană curățată în gură, avertizându-mă că dacă o scot, o să-și dea seama și o să mă pedepsească emoțional.

– Bine, *stăpâne*, am mormăit eu sarcastic.

– Las-o acolo, a zis și a plecat din bucătărie.

Nu am crezut că e foarte amuzant, dar am făcut cum mi-a zis. Pe atunci interpretam sadismul lui ca pe o satiră a adevăratului sadism. Jocurile lui erau prostești. Așa că am rămas acolo în genunchi cu banana în gură, respirând pe nas. Îl auzeam cum făcea o rezervare la cină în seara aia pentru două persoane la Kurumazushi. După douăzeci de minute a revenit și mi-a scos banana din gură.

– Sora mea a venit în oraș, așa că trebuie să pleci, mi-a zis el și apoi și-a introdus penisul flasc în gura mea. Cum nu s-a întărit după câteva minute, s-a enervat.

– Nu înțeleg ce mai cauți aici! Nu am timp pentru asta.

M-a condus până la ușa de la apartament.

– Portarul o să-ți cheme un taxi, mi-a zis ca și cum aș fi fost o aventură de-o noapte, ca și cum aș fi fost o prostituată ieftină, ca pe cineva pe care nu o cunoștea deloc.

Despre sexul anal a venit o singură dată vorba. A fost ideea mea. I-am spus că voiam să-i demonstrez că nu sunt rigidă – o nemulțumire de care s-a plâns pentru că la un moment dat am ezitat să-i ofer sex oral în timp ce stătea pe toaletă. Am încercat o dată într-o noapte, când amândoi băuserăm foarte mult, dar i-a dispărut erecția în timp ce încerca s-o introducă. Atunci, dintr-odată, s-a ridicat și a intrat la duș fără să-mi spună nimic. Poate că ar fi trebuit să mă simt răzbunată din cauza eșecului său, dar în loc de asta m-am simțit respinsă. M-am dus după el în baie.

– E din cauză că miros? l-am întrebat prin perdeaua de la duș. Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut greșit?

– N-am nici cea mai vagă idee ce vrei să spui.

– Ai plecat fără să-mi spui nimic.

– Aveam căcat pe toată pula, OK? mi-a zis el nervos.

Dar asta era imposibil. Nici măcar nu mă penetrase. Știam că mințea. Dar tot mi-am cerut iertare.

– Îmi pare rău. Te-ai supărat?

– Nici măcar nu pot să port conversația asta cu tine acum. Sunt obosit și nu am chef de dramele tale. Aproape că striga. Nu vreau decât să dorm.

Dumnezeule!

L-am sunat a doua zi și l-am întrebat dacă era liber weekendul acela, dar mi-a spus că deja își găsise o femeie care nu avea de gând să „facă farse ca să i se acorde atenție“. După câteva nopți, m-am îmbătat, am sunat la Rite Aid și am comandat o cutie întreagă de lubrifiant care să-i fie trimisă la birou în dimineața următoare. Mi-a trimis un mesaj la galerie printr-un curier ca răspuns. „Să nu mai faci asta niciodată“, scria.

Ne-am împăcat după câteva săptămâni.

– Doamnă? m-a strigat farmacista trezindu-mă din reverie.

Am pus DVD-ul înapoi în raft și m-am dus la tejghea ca să-mi iau pastilele.

Unghiile farmacistei scoteau un sunet enervant atunci când atingeau tastatura computerului. M-am gândit că părea încrezută; a oftat în timp ce trecea fiecare pungă de care era capsată hârtia cu instrucțiunile prin fața scanerului, ca și cum o obosea faptul că avea de-a face cu mine și cu toate problemele mele de sănătate psihică.

– Bifați căsuța aceasta care spune că ați renunțat la explicații.

– Dar nu am renunțat. Îmi explicați acum, nu-i așa?

– Aveți întrebări legate de medicația dumneavoastră, doamnă?

Mă judeca. Puteam să simt asta. Își modula vocea în așa fel încât să nu pară condescendentă.

– Evident că vreau niște explicații, i-am zis. Sunt bolnavă și acesta e tratamentul meu. Vreau să știu că v-ați făcut datoria așa cum trebuie. Uitați-vă la aceste pastile. Ar putea să fie periculoase. *Dumneavoastră* nu ați dori niște indicații în cazul în care ați fi la fel de bolnavă ca mine?

Mi-am împins ochelarii de soare înapoi pe ochi. Ea a început să desfacă pungile și să-mi explice efectele secundare potențiale al fiecărui medicament și ale interacțiunii cu celelalte medicamente pe care le luam.

– Să nu beți alcool cu astea, mi-a zis. Dacă luați medicamentul acesta și nu vă adoarme, s-ar putea să vomitați. E posibil să aveți și migrene. Dacă începe să vă fie foarte cald, chemați o ambulanță. S-ar putea să aveți crize convulsive sau un atac cerebral. Dacă vă apar bășici pe mâini, nu mai luați și mergeți la Urgențe.

Nu spunea nimic din ce nu mai auzisem până atunci. Lovea pungile de hârtie cu unghiile ei lungi.

– Sfatul meu este să nu beți foarte multă apă înainte să vă culcați. Dacă vă treziți în miezul nopții ca să mergeți la toaletă, este foarte posibil să vă răniți.

– Nu cred că o să se întâmple asta.

– Spuneam doar că ar fi bine să aveți grijă.

I-am mulțumit, am complimentat-o pentru oja aurie, apoi am apăsat butoanele de la POS pentru plată și am plecat. Aveam un motiv pentru care preferam să merg la farmacia Rite Aid, în locul farmaciilor CVS și Duane Reade. Oameni care lucrau la Rite Aid nu dădeau importanță toanelor mele. Câteodată îi auzeam glumind în spatele rafturilor cu pastile, discutând despre cum și-au petrecut weekendul, bârfindu-și prietenii și colegii, spunând că nu știau cui îi mirosea urât respirația, bătându-și joc de vocea stupidă pe care o avea altcineva la telefon. Intram și începeam să mă comport ca o jigodie cu ei. Îi învinovățeam dacă una dintre rețete nu mai era în stoc, îi înjuram atunci când coada de la ghișeu era mai mare de două persoane, mă plângeam că nu au sunat la compania mea de asigurări atunci când trebuia, îi făceam pe toți cretini needucați, cruzi, le spuneam că sunt niște ticăloși lipsiți de sentimente. Nimic nu părea să îi provaoce să mi-o întoarcă altfel, în afară de un zâmbet și un dat de ochi peste cap. Nu îmi reproșau ceva legat de atitudinea mea. „Nu-mi spuneți mie doamnă. E înjositor“, le-am spus o dată. Evident că tipa cu unghiile aurii nu a primit înștiințarea. Toți erau atât de veseli și de relaxați unul cu celălalt, se comportau aproape frățește chiar. Poate că eram invidioasă din cauza asta. Aveau viețile lor – asta era clar.

Am rupt pungile în drumul spre casă, am aruncat toate prospectele printate și mi-am îndesat toate tuburile cât mai adânc în buzunarele hainei. Pastilele zornăiau ca niște maracas în timp ce mă târam prin zăpadă spre casă. Tremuram violent în geaca mea de schi. Fața mi-era biciuită de vânt. Ochii îmi curgeau. Mâinile mă usturau de frig. Când am trecut prin fața băcăniei, i-am văzut pe egipteni aranjând decorațiunile de Crăciun. Am intrat, m-am aplecat pe sub beteala verde care flutura, mi-am luat cele două cafele, am ajuns acasă, am înghițit câteva pastile de Ambien și am adormit pe canapea uitându-mă la *Avocatul diavolului*, cu Richard Gere.

În următoarele zile, gânduri legate de Trevor m-au smuls din somn, așa cum se întâmplă atunci când auzi sunetul pe care îl fac șobolanii când

zgârie pe dinăuntru pereții. Am avut nevoie de toată stăpânirea de sine să nu îl sun. Într-o zi am luat Solfoton și o sticlă de Robitussin, iar în următoarea, Nembutal și Zyprexa. Reva venea și pleca, trăncănind despre ultimele întâlniri și despre cât suferea pentru mama ei. M-am uitat la filme din seria *Indiana Jones*. Dar starea de anxietate continua. Trevor, Trevor, Trevor. Poate că m-aș fi simțit mai bine dacă era mort, din moment ce în spatele fiecărei amintiri cu el exista posibilitatea unei reconcilieri care nu putea să ducă decât la mai multă suferință și înjosire. Mă simțeam slabă. Cu nervii tociți și șubrezi ca mătasea învechită. Somnul încă nu-mi vindecase irascibilitatea, lipsa de răbdare și amintirile. Părea că totul era corelat acum în așa fel încât să recuperez ceea ce pierdusem. Puteam să-mi imaginez sinele meu, trecutul, psihicul ca pe un camion de gunoi plin cu toate mizeriile. Somnul era pistonul hidraulic care ridica bena, gata să arunce totul pe undeva, dar Trevor rămânea prins în hayonul mașinii, blocând curgerea lină a gunoiului. Mă temeam că o să rămână așa pentru totdeauna.

Ultima mea întâlnire cu Trevor a fost în ajunul Anului Nou, 2000. L-am invitat să vină la o petrecere cu mine în DUMBO. Am simțit că era între iubite.

– O să vin puțin, a fost el de acord. Dar sunt și alte petreceri la care am promis că o să merg. O să stau la a ta cam o oră și apoi o să fiu nevoit să plec, așa că să nu te superi din cauza asta.

– Mi se pare corect, i-am zis, deși îmi rănise deja sentimentele.

M-a pus să mă întâlnesc cu el în holul clădirii lui din Tribeca. Foarte rar mă invita să urc în apartamentul lui. Cred că se gândea că, dacă îl vedeam, o să vreau să mă mărit cu el. Sincer să fiu, consideram că apartamentul îl făcea să pară jalnic – dependent de statutul social, conformist, superficial. Îmi amintea de apartamentul pe care îl avea Tom Hanks în *Vreau să fiu mare*, cu ferestre imense de-a lungul a trei pereți, cu tavan înalt – numai că în locul jocului de pinball, al trambulinelor și al jucăriilor, Trevor umpluse apartamentul cu mobilă foarte scumpă: o canapea îngustă gri de catifea din Suedia, un birou imens din mahon și un candelabru din cristal. Am presupus că o fostă iubită i le-a ales – sau mai multe. Asta ar explica de ce nu se potrivea nimic din punct de vedere estetic. Lucra ca manager de portofolii în Turnurile Gemene, avea pistrui, îl adora pe Bruce Springsteen,

cu toate că peretele de deasupra patului era decorat cu niște măști africane care te îngrozeau. Colecționa săbii vechi. Îi plăceau cocaina, berea ieftină și whiskey-ul cel mai scump, avea întotdeauna cele mai noi sisteme pentru jocuri video. Avea o saltea cu apă. Cânta foarte prost la chitara acustică. Deținea un pistol pe care îl ținea într-un seif din dulapul din dormitor.

Am sunat la interfon când am ajuns, iar el a coborât îmbrăcat în smoching pe sub un palton negru de bun-gust, cu revere bleumarin de satin. Am știut chiar atunci că a fost o greșeală că l-am invitat la petrecere. Era clar că trebuia să meargă într-un loc mult mai important, ca să fie cu cineva mult mai important decât mine, de îndată ce mi se termina ora pe care mi-o oferise.

Și-a scos mănușile și a chemat un taxi.

– A cui e petrecerea asta?

O artistă video reprezentată de Ducat mă invitase la petrecere pentru că mă ocupasem de o situație legată de niște drepturi importante atunci când Natasha fusese plecată. De fapt, tot ce făcusem a fost să trimit un fax.

– O să proiecteze nașteri în timp real printr-un flux video pe care un tip i l-a aranjat într-un spital rural din Bolivia, i-am spus în mașină.

Știam că o să-l îngrozească.

– Bolivia e cu o oră în fața New Yorkului, mi-a răspuns. Dacă ei chiar cred că pot să coordoneze nașterile, atunci bebelușii nu o să apară până la unsprezece și eu nu am de gând să stau peste zece jumătate. În orice caz, e dezgustător.

– Crezi că e ceva abuziv?

– Nu, pur și simplu nu vreau să văd o grămadă de femei din Bolivia care sângerează și gem ore în șir.

S-a jucat pe telefon în timp ce eu recitam în limbajul specializat din descrierea operei artistei. Trevor repeta cuvintele sarcastic.

– Tectonic. Cvasi'. Dumnezeule!

Apoi a sunat pe cineva cu care a avut o conversație foarte scurtă, monosilabică, care s-a terminat cu: „Ne vedem în curând".

– Măcar îți place de mine vreun pic? l-am întrebat imediat ce a închis telefonul.

– Ce fel de întrebare e asta?

– Eu *te iubesc*, i-am zis destul de nervoasă.

– Ce relevanță are asta?

– Vorbești serios?

Trevor i-a spus șoferului să mă lase la cea mai apropiată stație de metrou. Atunci a fost ultima oară când l-am văzut. Nu am mai mers la petrecere. Am luat metroul și m-am dus acasă.

M-am uitat pe fereastră la cerul care se întuneca. Am încercat să șterg murdăria de pe geam, dar era imposibil. Era lipită de partea cealaltă. Copacii erau goi și negri pe fundalul alb al zăpezii. East River – nemișcat și negru. Cerul – înnorat și cenușiu pe deasupra Queens-ului, o pătură de luminițe pâlpâitoare care se întindea către infinit. Erau stele pe cer, știam asta, deși nu le vedeam. Luna se zărea mai bine acum, o flacără albă strălucind sus în timp ce luminile roșii ale avioanelor care aterizau pe LaGuardia apăreau și dispăreau de pe cer. În depărtare, oamenii își trăiau viețile, se distrau, învățau, făceau bani, se luptau, se plimbau, se îndrăgosteau sau se dezdrăgosteau. Oameni se nășteau, creșteau, mureau. Probabil că Trevor își petrecea vacanța de Crăciun cu vreo femeie în Hawaii, Bali sau Tulum. Probabil că o pipăia chiar în acel moment, spunându-i că o iubește. De fapt, chiar ar putea să fie fericit. Am închis geamul și am tras toate jaluzelele.

– Crăciun fericit, îmi lăsase Reva un mesaj. Sunt la spital, dar o să vin mâine în oraș pentru petrecerea de la birou. Evident, Ken o să fie acolo…

I-am șters mesajul și m-am culcat din nou.

În ziua de Crăciun, aproape de căderea întunericului, m-am trezit năucă pe canapea. Incapabilă să adorm la loc, să-mi folosesc mâinile ca să apăs pe telecomandă sau să deschid un tub de temazepam, m-am hotărât să ies ca să-mi iau doza zilnică de cafea. Jos, portarul citea ziarul așezat pe micul lui scaun.

– Crăciun fericit, a căscat el, dând pagina și abia uitându-se la mine.

Trotuarele erau pline de zăpadă. O cărare de lățimea unui picior fusese săpată din fața clădirii mele până la băcănie. Papucii mei de casă erau din piele întoarsă maro, îmblăniți pe interior, iar sarea de pe sol lăsa pe ei cruste albe. Îmi țineam fața în jos, să mă feresc de aerul rece și de atmosfera veselă de sărbătoare. Nu voiam să-mi aduc aminte de Crăciunurile trecute. Fără asocieri mentale, fără sentimente agățate de un brad de lângă fereastră, fără amintiri. De când se făcuse frig, trăisem în pijamale flaușate și în

jacheta pufoasă de schi. Câteodată dormeam în ea, fiindcă temperatura din apartament era foarte scăzută.

Egipteanul care era de serviciu mi-a dat cafelele pe gratis în acea noapte deoarece bancomatul rămăsese fără bani. Teancuri de ziare vechi, nevândute, erau îngrămădite în fața unui geam spart de lângă frigiderul cu lapte și sucuri acidulate. Am citit încet titlurile de pe prima pagină, cu ochii tulburi în timp ce mă uitam cruciș. Noul președinte avea de gând să acționeze dur împotriva teroriștilor. O adolescentă din Harlem și-a aruncat bebelușul nou-născut într-o canalizare. O mină s-a surpat pe undeva prin America de Sud. Un consilier local fusese prins în timpul unei partide de sex cu un imigrant fără viză. Cineva care la un moment dat fusese extrem de gras era acum extrem de slab. Mariah Carey le dădea cadouri de Crăciun orfanilor din Republica Dominicană. Un supraviețuitor de pe *Titanic* murise într-un accident de mașină. Aveam o presimțire vagă că Reva urma să vină la mine în acea seară. Probabil se va preface că vrea să-mi ridice moralul.

– O să îți dau altă dată banii pentru un pachet de Parliament, i-am spus egipteanului. Și pentru un baton de Klondike. Și pentru punga asta de M&M's.

Am arătat cu degetul spre cele cu alune. A încuviințat din cap. Mi-am coborât privirea către vitrina din sticlă rabatabilă a congelatorului unde se păstra înghețata. Am văzut pe fund marfă înghețată bocnă și care se afla acolo de ani de zile, acoperită cu un strat pufos de zăpadă. O lume de gheață. M-am holbat la munții de cristale de gheață și mi-am imaginat pentru o clipă că eram și eu acolo, cățărându-mă pe gheață, înconjurată de albul aerului pâclos de peisaj arctic. Era un rând de cutii de Häagen-Dazs de dinainte ca firma să fi schimbat ambalajul. Erau și cutii de batoane Klondike. Poate că acolo ar trebui să merg, m-am gândit eu – în Klondike. Yukon. Puteam să mă mut în Canada. M-am sprijinit de congelator și am început să râcâi gheața până am reușit să scot un baton de Klondike pentru Reva. Dacă îmi aducea un cadou de Crăciun, și eu nu aveam nimic pentru ea, asta i-ar alimenta nemulțumirea și „grija pentru mine“ timp de câteva săptămâni bune. M-am gândit că ar fi bine să-i dau și chiloții fuchsia de la Victoria's Secret pe care nu îi purtam niciodată. Și o pereche de blugi. M-am gândit că modelele mai lejere ar putea să-i vină. Mă simțeam generoasă. Egipteanul a împins țigările și punga cu M&M's peste tejghea împreună cu o bucată de hârtie pe care o rupsese dintr-o pungă maron.

– Mai ești datoare cu șase cincizeci de săptămâna trecută, mi-a zis și a notat suma pe hârtia aceea, împreună cu numele meu. M-a surprins că-l știa. Nu-mi rămânea decât să presupun că venisem să cumpăr ceva în timpul unei stări amnezice. Egipteanul a lipit bucata de hârtie pe peretele de lângă rolele de lozuri. Am băgat țigările, batonul și punga cu M&M's în buzunarele jachetei, mi-am luat cafelele și m-am întors în apartament.

Cred că o parte din mine își dorea ca în clipa în care băgam cheile în ușă, aceasta să se deschidă ca prin magie într-un apartament nou, într-o viață nouă, un loc atât de luminat de voioșie și entuziasm, încât aș orbi pentru moment când l-aș vedea. Mi-am imaginat ce ar putea să prindă pe fața mea o echipă de filmare când aș da cu ochii de această lume complet nouă dinaintea mea, o scenă ca în emisiunile acelea cu renovări la care-i plăcea Revei să se uite când venea pe la mine. La început, aș clipi de surprindere. Apoi, odată ce ochii mei s-ar obișnui cu lumina, pupilele mi s-ar mări și privirea mi-ar străluci de uimire. Aș scăpa cheile, cafeaua și aș intra înăuntru, învârtindu-mă cu gura deschisă, șocată de felul în care apartamentul meu cenușiu, chiar întunecat, s-a transformat într-un paradis al visurilor împlinite. Dar cum ar arăta atunci mai exact? Nu aveam nici o idee. Când am încercat să-mi închipui acest nou spațiu, tot ceea ce mi-a venit în minte a fost: un perete pe care apărea un curcubeu kitsch, un bărbat într-un costum alb de iepure, o proteză dentară într-un pahar, o felie imensă de pepene verde pe o farfurie galbenă – o viziune poate ciudată despre când o să am nouăzeci și cinci de ani și o să îmi pierd mințile într-o instituție care are grijă de vârstnici care se comportă ca niște copii cu retard. Măcar dacă aș fi așa de norocoasă. Am deschis ușa apartamentului și, evident, nimic nu se schimbase.

Am aruncat primul pahar gol de cafea în mormanul din jurul coșului de gunoi din bucătărie, am dat la o parte capacul de la cel de-al doilea pahar, am înghițit câteva pastile de trazodone, apoi am fumat o țigară pe geam, după care m-am aruncat pe canapea. Am rupt punga de M&M's, le-am mâncat împreună cu vreo câteva pastile de Zyprexa, apoi m-am uitat la *Viața lui Henry* moțăind în timp ce batonul de înghețată Klondike mi se topea în buzunar.

Reva și-a făcut apariția pe la jumătatea filmului cu o cutie imensă de floricele cu caramel. I-am deschis ușa în patru labe.

– Pot să las asta aici? m-a întrebat ea. Dacă o țin la mine acasă, mă tem că o să o mănânc pe toată.

– Îhî, am mormăit eu.

Reva m-a ajutat să mă ridic de pe podea. Am fost ușurată să văd că nu avea un cadou frumos împachetat pentru mine. Deși era evreică, respecta fiecare sărbătoare creștină. M-am dus la baie, mi-am dat jacheta jos, am întors buzunarul pe dos și am aruncat ce mai rămăsese acolo în cadă. Am lăsat apa deschisă ca să curețe restul de batonul topit. Când ciocolata se ducea pe scurgere, arăta de parcă ar fi fost sânge.

– Ce faci aici? am întrebat-o când m-am întors în camera de zi.

Nici nu a luat în seamă întrebarea.

– Ninge din nou, a zis ea. Am luat un taxi.

Stătea pe canapea. Mi-am încălzit cafeaua pe jumătate băută în cuptorul cu microunde. M-am dus la VCR și am dat la o parte statueta în formă de elefant pe care o pusesem ca să acopere lumina care venea de la ceasul digital. M-am frecat la ochi. Era zece și jumătate. Slavă Domnului, Crăciunul era pe sfârșite. Când am privit-o pe Reva, am văzut că sub pelerina neagră și lungă din lână purta o rochie roșie strălucitoare și dresuri negre cu crenguțe de ilice brodate pe ei. Rimelul i se întinsese, iar fața îi era plânsă, umflată, acoperită cu un strat gros de fond de ten și autobronzant. Părul îi era dat pe spate, strâns într-un coc, și îi strălucea de la gel. Își dăduse jos pantofii cu tocuri și acum începuse să-și trosnească degetele de la picioare direct pe podea. Pantofii îi zăceau pe o parte sub măsuța de cafea și semănau cu două ciori moarte. Nu-mi arunca vreo expresie geloasă sau nemulțumită, nu mă întreba dacă mâncasem ceva în ziua aceea, nu făcea curat și nu punea casetele video de pe măsuța de cafea în cutiile lor. Stătea tăcută. M-am sprijinit de perete și am urmărit-o cum își scoate telefonul din geantă și îl închide, apoi deschide cutia cu floricele, mâncă și pune la loc capacul. Ceva se întâmplase, asta era clar. Poate că Reva mersese la petrecerea de Crăciun a lui Ken și văzuse că acesta se distra cu soția lui, despre care ea îmi spusese că era mică, japoneză și rea. Poate că se despărțise în sfârșit de ea. Nu am întrebat. Mi-am terminat cafeaua și am luat cutia cu floricele, m-am dus cu ea în bucătărie și am golit-o în coșul de gunoi pe care se pare că Reva îl aruncase în timp ce îmi spălasem haina.

– Mersi, mi-a zis când m-am așezat lângă ea pe canapea.

Am mormăit și am pornit televizorul. Am împărțit ce mai rămăsese din M&M's, ne-am uitat la o emisiune despre Triunghiul Bermudelor, am luat niște melatonină și Benadryl și am sporovăit puțin. La un moment dat, mi-am auzit sunând telefonul de oriunde îl ascunsesem ultima dată.

– „E un vortex către o nouă dimensiune? Sau un mit? Sau o conspirație menită să ascundă adevărul? Și unde se duc oamenii atunci când dispar? Poate că nu o să aflăm niciodată."

Reva s-a dus la termostat, a mărit temperatura și s-a întors din nou pe canapea. Episodul despre Triunghiul Bermudelor s-a terminat și a început altul nou, de data asta despre monstrul din Loch Ness. Am închis ochii.

– A murit mama, mi-a spus ea în timpul unei pauze publicitare.

– Rahat.

Ce altceva aș fi putut să spun?

– Mersi, mi-a zis ea din nou, plângând încet de data asta.

Vocea cu intonații macabre a prezentatorului emisiunii TV și plânsetele Revei ar fi trebuit să fie ca un cântec de leagăn care să mă adoarmă. Dar nu puteam. Am închis ochii. Când episodul următor despre cercurile din lanurile de porumb a început, Reva m-a înghiontit.

– Ești trează?

M-am prefăcut că nu eram. Am auzit-o cum se ridică și își pune pantofii în picioare, țăcăne cu tocurile până la baie și își sufla nasul. A plecat fără să-și ia la revedere. M-am simțit mai liniștită când am rămas din nou singură.

M-am ridicat, m-am dus la baie și am deschis dulapul cu medicamente. Pastilele de Infermiterol pe care mi le dăduse dr. Tuttle erau mici și în formă de granule, cu litera *I* incrustată, foarte albe, foarte dure și ciudat de grele. Aproape că păreau din piatră șlefuită. Mi-am zis că dacă exista vreun moment ca să dorm foarte adânc, acesta era. Nu voiam să fiu nevoită să trec prin sărbătorile de Crăciun cu izul persistent lăsat de tristețea Revei. Am luat doar un Infermiterol, cum era recomandat. Marginile teșite și ascuțite ale pastilei mi-au zgâriat gâtul în timp ce se ducea la vale.

M-am trezit leoarcă de sudoare și am găsit o duzină de cutii cu mâncare chinezească pe masa de cafea. Mirosea peste tot a carne de porc, a usturoi și a ulei ars. O grămadă de bețișoare nedesfăcute apăruse lângă canapea. Pe

televizor rula fără sunet o reclamă pentru un aparat de deshidratare a alimentelor.

M-am uitat după telecomandă, dar nu am găsit-o. Termostatul era setat pe 32 de grade Celsius. M-am ridicat ca să scad temperatura și am observat că imensul covor oriental – unul dintre puținele lucruri pe care le păstrasem din casa părinților mei – fusese rulat și proptit de perete, sub una dintre ferestrele camerei de zi. Am mai observat că jaluzelele erau ridicate. Asta m-a făcut să tresar. Atunci am auzit soneria telefonului și m-am ghidat după sunet până în dormitor. Telefonul era într-un vas din sticlă care era învelit cu folie alimentară și era așezat în mijlocul saltelei fără cearșaf.

– Ce? am răspuns.

Aveam un gust îngrozitor în gură.

Era dr. Tuttle. Mi-am dres vocea și am încercat să vorbesc ca o persoană normală.

– Bună dimineața, dr. Tuttle, i-am zis.

– E patru după-amiază, mi-a zis ea. Îmi pare rău că a durat atât de mult până să te sun înapoi. O urgență cu pisicile mele. Te simți mai bine? Sinceră să fiu, simptomele pe care mi le-ai descris în mesaj m-au nedumerit.

Mi-am dat seama că purtam un trening roz Juicy Couture. O etichetă de la Jewish Women's Council Thrift Shop îmi atârna de manșetă. O serie nouă de casete la mâna a doua erau stivuite pe podeaua din hol, toate filme de Sydney Pollack: *Cele trei zile ale condorului, Fără răutate*, *Cei mai frumoși ani*, *Tootsie*, *Departe de Africa.* Nu îmi aminteam să fi comandat mâncare chinezească sau să fi mers la magazinul de vechituri. Nu îmi aminteam nici ce spusesem în mesaj. Dr. Tuttle mi-a zis că fusese „uluită de intensitatea emoțiilor" din vocea mea.

– Îmi fac griji pentru tine. Sunt foarte, foarte, foarte îngrijorată. Vorbea ca de obicei, cu vocea sacadată și cu o tonalitate foarte înaltă. Când spui că nu mai ești sigură de existența ta, te referi la faptul că ai început să citești cărți de filosofie? Sau e ceva la care te-ai gândit singură? Pentru că dacă e vorba de sinucidere, pot să-ți prescriu ceva pentru asta.

– Nu, nu, nu e nimic legat de sinucidere. Da, doar filosofam, i-am zis. Cred că am început să gândesc prea mult.

– Ăsta nu e un semn bun. Ar putea să ducă la psihoză. Cum dormi?

– Nu cât ar trebui, i-am răspuns.

– Mă gândeam la asta. Încearcă un duș fierbinte și niște ceai de mușețel. Ar trebui să te relaxeze. Dă-i o șansă și Infermiterolului. Studiile arată că tratează stările de anxietate existențială mult mai bine decât Prozacul.

Nu am vrut să recunosc că îl încercasem deja și crease această harababură ciudată care dusese la comenzi de mâncare și cumpărături de la magazinul de vechituri. Cel puțin din câte știam eu.

– Mulțumesc, doamnă doctor.

Am închis telefonul și am găsit un mesaj vocal de la Reva care îmi dădea detalii legate de funeraliile mamei ei și de pomana care urma să aibă loc spre sfârșitul săptămânii în Long Island. Tonul ei era moale, trist și puțin regizat.

– Lucrurile merg înainte. Presupun că timpul are calitatea asta – pur și simplu merge tot înainte. Sper că o să ajungi la funeralii. Mamei i-a plăcut de tine.

O întâlnisem pe mama ei o singură dată când venise în vizită la Reva în ultimul an de facultate, dar uitasem complet acest lucru.

– Am stabilit data pentru ajunul Anului Nou. Ar fi bine dacă ai reuși să ajungi mai devreme la noi acasă. Trenul pleacă din Penn Station în fiecare oră.

Mi-a dat instrucțiuni foarte clare despre cum să-mi cumpăr biletul, unde să aștept pe peron, în ce vagon să mă urc și unde să mă dau jos.

– O să-l cunoști în sfârșit și pe tata.

Aproape că am șters mesajul, dar apoi m-am gândit că ar fi mai bine să-l păstrez și să las căsuța vocală să se umple, astfel încât nimeni să nu-mi mai poată lăsa alte mesaje.

Haina era încă udă în cadă, așa că m-am îmbrăcat cu o geacă de blugi, mi-am tras o căciulă tricotată pe cap, mi-am băgat picioarele în papuci, am pus cardul de credit în buzunar și am plecat la egipteni să-mi iau cafelele, tremurând violent de frig pe drumul făcut de sare prin zăpada murdară. Decorațiunile pentru Crăciun de la băcănie fuseseră deja înlăturate. Data care apărea pe ziare era 28 decembrie 2000.

– Ne datorezi atât, mi-a zis unul dintre egiptenii mai scunzi, arătându-mi cu degetul spre o bucată de hârtie lipită de tejghea. Semăna cu un cățeluș drăguț și cu figură de veveriță.

– Patruzeci și șase virgulă cincizeci. Aseară ai cumpărat șapte înghețate.

– Așa am făcut?

Exista posibilitatea ca el să-și bată joc de mine. Nu mi-aș fi dat oricum seama.

– Șapte înghețate, a repetat el, încuviințând din cap și întinzându-se după un pachet de țigări mentolate care se afla pe peretele din spate pentru clientul din spatele meu. Nu aveam de gând să mă cert. Egiptenii nu erau ca angajații de la Rite Aid. Așa că am scos banii de la bancomat și am plătit datoria.

Când am ajuns acasă, am găsit șapte cutii de Häagen-Dazs cu ambalaj vechi pe blatul din bucătărie. Probabil că am depus un efort considerabil până le-am scos din adâncurile înghețate ale congelatorului din băcănie: înghețată cu cafea și bucăți de caramel, înghețată de vanilie, înghețată de zmeură, înghețată cu rom și stafide, înghețată de căpșune, înghețată cu praline, nuci pecan și coniac, gelato de pepene verde. Mâncarea chinezească împrăștiată pe măsuța de cafea probabil că indica o petrecere de vreun fel, dar se pare că adormisem sau mă enervasem din cauza bețișoarelor și le lăsasem pe toate acolo să-mi împută apartamentul în timp ce visam. Încă se simțea un miros puternic de prăjeală. Am deschis câțiva centimetri o fereastră de la camera de zi, apoi m-am așezat pe canapea și am început să beau din a doua cafea. Una după alta, am ridicat fiecare cutie unsuroasă cu mâncare chinezească, ghicind ce se afla în ea, apoi am dat la o parte capacul ca să văd dacă avusesem dreptate. Când mi-am zis că era orez cu porc prăjit, de fapt era o compoziție alunecoasă de *lo mein*[18] în care se mișcau de colo colo bucățele de morcov, ceapă și în care mai erau creveți mici care mă duceau cu gândul la păduchi pubieni. Presupunerea mea despre broccoli în sos de usturoi a fost greșită. Cutia era cu pui galben cu curry. Presupunerea de orez alb a fost de fapt un rulou cu varză care te balona. Orezul alb era amestec de legume. Orezul alb era costițe. Când am găsit orezul, era brun. Am luat din el cu degetele. Avea gust de nucă, era apos și rece. În timp ce mestecam, mi-am auzit telefonul. Știam că era Reva care voia să fie sigură că am înțeles totul despre funeralii, că voia să-i promit că o să fiu acolo pentru ea, că o să ajung la timp și să-i confirm că îmi părea îngrozitor de rău pentru moartea mamei ei, voia să știe că îmi păsa de ea, că îi împărtășeam durerea, că aș face orice ca să-i alin suferința, cu Dumnezeu ca martor.

Nu am răspuns. Am scuipat orezul și m-am dus cu toate cutiile de mâncare chinezească la gunoi. Apoi am deschis fiecare cutie cu înghețată

topită și am vărsat-o în chiuvetă. Mi-o imaginam pe Reva gemând dacă ar fi văzut cum arunc mâncarea, de parcă a o mânca pe toată doar ca apoi să o vomiți nu era tot o risipă.

Am luat gunoiul și m-am dus în casa scării ca să-l arunc la ghenă. Faptul că aveam așa ceva era lucrul meu preferat în legătură cu clădirea asta. Mă făcea să mă simt importantă, ca și cum făceam parte din mersul lumii. Gunoiul meu se amesteca cu cel al altora. Lucrurile pe care le atingeam, atingeau lucrurile altora. Contribuiam la mișcarea universului uman. Mă conectam cu ce se afla în jurul meu.

Am luat Xanax și Infermiterol, mi-am scos geaca umedă din cadă și am dat drumul la apă fierbinte. Apoi m-am dus în dormitor după pijamale curate, ca să le pot îmbrăca după ce ieșeam din baie și să adorm în ele în timp ce mă uitam la *Spion fără voie*. Mobila din dormitor fusese reorganizată. Patul fusese mutat în așa fel încât să fie cu partea din față la perete. Mi-am imaginat cum, într-o stare de inconștiență indusă de medicamente, am examinat aranjamentele din apartament și, folosindu-mă de mintea mea – care parte din ea nu mai știu singur –, am început să iau decizii strategice cu privire la îmbunătățirea ambianței spațiale. Dr. Tuttle îmi vorbise despre acest tip de comportament. „Anumite activități din perioada somnului sunt în regulă atât timp cât nu operezi mașinării grele. Nu ai copii, nu-i așa? O întrebare stupidă.“ Somnambulismul, vorbitul în somn, conversațiile online din timpul somnului, mâncatul în timpul somnului – toate astea erau de așteptat, mai ales când erai pe Ambien. Deja făcusem în somn destul de multe cumpărături online și la băcănie. Comandasem în somn mâncare chinezească. Fumasem în somn. Scrisesem mesaje și dădusem telefoane. Nimic din toate astea nu era ceva nou.

Dar experiența mea cu Infermiterolul era diferită. Îmi amintesc că am scos o pereche de colanți și un tricou termic din sertarul șifonierului. Îmi amintesc că ascultasem sunetele produse de apa care umplea cada în timp ce mă spălam pe dinți. Îmi amintesc cum am scuipat spumă de pastă plină de firicele de sânge în chiuveta murdară. Îmi amintesc și că am testat temperatura apei din cadă cu degetul de la picior. Dar nu-mi amintesc când am intrat în apă, când mi-am făcut baie și când m-am spălat pe păr. Nu îmi amintesc când am plecat din casă, când am urcat într-un taxi, dacă am mers pe undeva sau dacă am făcut altceva în acea noapte sau în ziua care a urmat.

Cât ai clipi, m-am trezit într-un tren de pe LIRR[19], purtând blugi și vechii mei pantofi sport de alergat, cu o haină albă lungă de blană pe mine, în timp ce auzeam în minte tema muzicală din filmul *Tootsie*.

Tăiței din ou cu legume, la care se pot adăuga și feluri de carne sau fructe de mare
Long Island Rail Road – Calea ferată din Long Island

PATRU

Dr. Tuttle mă avertizase cu privire la „coșmarurile prelungite“ și la „călătoriile în timpul intern al minții“, „paralizia imaginației“, „percepția anomaliilor spațio-temporale“, „vise care par să fie incursiuni prin spațiile din multivers“, „călătorii în alte dimensiuni“ etc.

Mi-a mai spus că un procentaj mic din oamenii care iau tipul de medicamente pe care mi le dăduse ea au halucinații în stare de veghe.

– Majoritatea sunt viziuni plăcute, spirite eterice, modele de lumini celeste, îngeri, fantome prietenoase. Spiriduși. Nimfe. Străluciri. Să ai halucinații e inofensiv. Și li se întâmplă mai mult asiaticilor. Dacă-mi permiți să întreb, care este originea ta etnică?

– Engleză, franceză, suedeză, germanică.

– O să fii în regulă.

Trenul nu era chiar celest, dar mă întrebam dacă visam cu ochii deschiși. Mi-am privit mâinile. Îmi era greu să le mișc. Miroseau a țigări și a parfum. Am suflat spre ele, mi-am mângâiat blana albă plăcută, mi-am încleștat pumnii și m-am lovit cu ei peste coapse. Am fredonat ceva. Totul părea îndeajuns de real.

Mi-am verificat fiecare parte a trupului. Nu sângeram. Nu făcusem pe mine. Nu purtam șosete. Dinții mi-i simțeam încleiați, aveam un gust de arahide și țigări în gură, deși nu găsisem nici un pachet de țigări în buzunarele hainei. Cardul de credit și cheile erau în buzunarul de la spate al blugilor. La picioare aveam o pungă mare de la Bloomingdale’s. Înăuntru erau un costum negru cu fustă de la Theory, de mărimea 34, un sutien de culoarea pielii cu chiloți asortați de la Calvin Klein. O cutie de bijuterii din catifea care conținea un lănțișor din aur fals cu un medalion urât cu topaz. Pe locul de lângă mine era un buchet enorm de trandafiri albi. Un plic pătrat era așezat sub el, cu scrisul meu de mână pe față: „Pentru Reva“. Lângă flori se aflau o revistă *People*, o sticlă de apă pe jumătate goală și ambalajele de la două batoane de Snickers. Am luat o gură de apă și am descoperit că sticla era plină cu gin.

Dincolo de fereastră, soarele strălucea palid și galben la orizont. Urma să răsară sau să apună? În ce direcție mergea trenul? Mi-am privit mâinile din nou și am observat că aveam pământ sub unghiile roase. Când un bărbat în

uniformă a trecut pe lângă mine, l-am oprit. Îmi era prea multă rușine să-i pun întrebări importante, precum „În ce zi suntem? Unde merge trenul? E dimineață sau seară?“, așa că l-am întrebat care era următoarea stație.

– Urmează Bethpage. Stația dumneavoastră este imediat după asta.

Mi-a luat biletul de pe bancheta din fața mea.

– Mai puteți să dormiți câteva minute, mi-a făcut el cu ochiul.

Nu mai puteam să dorm acum. M-am uitat pe fereastră. În mod clar soarele răsărea. Trenul a huruit, apoi a încetinit. Pe peronul din Bethpage, o mulțime mică de oameni de vârstă mijlocie, cu pahare de cafea în mână, aștepta trenul care venea din direcția opusă. Mi-am dat seama că puteam să cobor aici și să iau trenul înapoi spre Manhattan. Odată ce trenul s-a oprit, am rămas nemișcată. Haina din blană mătura podeaua. Era grea și legată în talie cu o curea din piele albă. Picioarele fără șosete mi-erau umede în teniși. Nu purtam nici sutien. Sfârcurile mi se frecau de puful moale de sub pulover care părea să fie nou și ieftin, genul pe care poți să-l cumperi cu cinci dolari de la Walgreens sau Rite Aid. Am auzit sunetul unul clopot. Trebuia să mă grăbesc. Dar în timp ce îmi strângeam lucrurile, mi-a venit dintr-odată să mă cac. Mi-am lăsat geanta și trandafirii pe banchetă, apoi m-am grăbit pe culoar până la toaletă. A trebuit să-mi dau jos haina și să o întorc pe partea cealaltă înainte să o agăț de peretele jegos din cabină. Nu știu ce mâncasem, dar, cu siguranță, nu biscuiții obișnuiți în formă de animale sau o salată la cină. Am simțit că trenul pornește în timp ce stăteam acolo. Am ridicat mânecile mari ale puloverului ca să-mi examinez brațele, uitându-mă după vreo ștampilă sau vreun semn sau o vânătaie sau un plasture. Nu am găsit nimic.

M-am căutat din nou în buzunare după telefon, am dat doar de o chitanță pentru ceai cu perle de tapioca din Koreatown și un elastic. L-am folosit ca să-mi prind părul. Din câte puteam să-mi dau seama din oglinda murdară, plină de zgârieturi, nu arătam așa rău. M-am plesnit peste obraji și am încercat să-mi înviorez privirea somnoroasă. Încă arătam drăguț. Am observat că aveam părul mai scurt. Probabil că fusesem la tuns cât eram inconștientă. Puteam să mă uit pe extrasul de cont al cardului ca să-mi dau seama ce făcusem cât timp fusesem pe Infermiterol, m-am gândit, deși nu prea-mi păsa cu adevărat atât timp cât eram în regulă, cât timp nu sângeram. Nu aveam vânătăi sau oase rupte. Știam unde sunt. Aveam cardul și cheile. Asta era tot ce conta. Nu-mi era rușine de toate astea. O pastilă de

Infermiterol ștersese câteva zile din viața mea. Din punctul acesta de vedere, pot să spun că era drogul perfect.

M-am stropit cu apă pe față, am făcut gargară, mi-am frecat tartrul de pe dinți cu un prosop de hârtie. Când m-am întors la locul meu, am luat o gură de gin, apoi am plimbat-o prin gură și am scuipat înapoi în sticlă. Trenul a încetinit din nou. Mi-am luat lucrurile, ținând buchetul nedorit de flori în mâini ca pe un copil. Trandafirii erau în stare perfectă și nu emanau nici un miros. I-am atins să văd dacă erau reali. Erau.

Farmingdale era o priveliște urâtă, plată, gri și împânzită cu stâlpi de telefon. În depărtare se vedeau rânduri lungi de clădiri cu două niveluri, acoperite cu placaj bej din aluminiu, copaci desfrunziți care tremurau în vânt, poate un siloz, un fuior negru de fum dintr-o sursă nevăzută se înălța spre cerul vast, cenușiu pal. Oameni înfofoliți în paltoane, fulare și cu pălării pe cap își târau picioarele printr-o mică piațetă acoperită cu gheață direct către furgonetele și berlinele ieftine ale căror motoare pornite umpleau parcarea cu fum de eșapament. Un Lincoln Continental enorm a parcat lângă bordură și a semnalizat cu farurile din față.

Era Reva. A lăsat în jos geamul electric de pe locul pasagerului și mi-a făcut cu mâna. M-am gândit la posibilitatea să o ignor și să mă întorc peste liniile de cale ferată ca să prind următorul tren către oraș. A claxonat. Am înaintat pe drum și am urcat în mașină. Interiorul era din piele vișinie și lemn fals. Mirosea a trabuc și a odorizant cu aromă de cireșe. Poala îi era plină cu șervețele mototolite.

– Haină nouă? E adevărată? m-a întrebat ea trăgându-și nasul.

– Cadou de Crăciun, am mormăit eu. Am lăsat sacoșa de cumpărături jos, între picioarele mele, și mi-am pus buchetul în poală. Făcut de mine, pentru mine.

– E mașina unchiului meu, mi-a zis ea. Nu pot să cred că ai ajuns. Aproape că nu mi-a venit să cred ce îmi spuneai aseară la telefon.

– *Ce* nu ți-a venit să crezi aseară la telefon?

– Îmi pare atât de bine că ai ajuns aici.

Avea radioul dat pe muzică clasică.

– Funeraliile sunt azi, mi-a zis, confirmând ceea ce detestam să accept.

Chiar nu îmi dorisem să vin, dar acum nu mai aveam ce face. Am dat muzica mai încet.

– Credeam doar că o să întârzii sau că o să dormi toată ziua sau orice altceva. Nu te supăra. Dar iată-te aici!

M-a mângâiat cu mâna pe genunchi.

– Frumoase flori. Mamei i-ar fi plăcut mult.

M-am lăsat pe spate pe scaun.

– Nu mă simt prea bine, Reva.

– *Arăți* bine, mi-a zis ea uitându-se din nou la haină.

– Mi-am adus ceva în care să mă schimb, i-am zis dând cu piciorul în sacoșa de cumpărături. Ceva negru.

– Poți să împrumuți orice ai chef, mi-a zis ea. Farduri, orice.

S-a întors către mine și a zâmbit fals, apoi mi-a mângâiat mâna cu a ei. Arăta groaznic. Obrajii îi erau umflați, ochii roșii, pielea ca de ceară. Arăta ca atunci când obișnuia să vomite tot timpul. În ultimul an chiar îi explodaseră câteva vase de sânge în zona ochilor, așa că timp de câteva săptămâni purtase ochelarii de soare prin campus. Îi dădea jos în camera noastră de cămin. Era neplăcut să o privești.

A început să conducă.

– Nu-i așa că zăpada e frumoasă? E multă liniște aici, am dreptate? Departe de oraș? Chiar oferă o perspectivă nouă asupra lucrurilor. Știi… asupra *vieții*?

Și-a întors capul spre mine ca să vadă ce reacție am, dar nu i-am oferit una. Avea să fie enervantă, îmi dădeam seama. Se aștepta să-i spun chestii care să îi ofere alinare, s-o iau de după umeri în timp ce plângea la funeralii. Eram prinsă-n capcană. Ziua aceea avea să fie un coșmar. Aveam să sufăr. Simțeam că era posibil să nu supraviețuiesc. Avem nevoie de o cameră întunecată, liniștită, de casetele mele video, de patul meu, de pastilele mele. Nu mai fusesem atât de departe de casă de multe luni. Îmi era frică.

– Putem să ne oprim să luăm cafea?

– Avem cafea acasă, mi-a zis ea.

Am urât-o cu toată ființa mea în acea clipă, privind-o cum naviga pe drumurile înghețate, sucindu-și gâtul ca să poată vedea mai bine peste bord, afundată în scaun. Apoi mi-a înșirat o listă întreagă cu tot ceea ce mai făcuse – curățatul casei, sunatul rudelor și prietenilor, aranjamentele cu cei de la casa funerară.

– Tata s-a hotărât să o incinereze. Nici nu a mai avut răbdare. Mi se pare atât de crud. Și nici măcar nu e un obicei evreiesc. Cred că încerca să

cheltuie cât mai puțini bani.

Obrajii i s-au lăsat când s-a încruntat. Ochii i s-au umplut cu lacrimi. Întotdeauna mă impresionase cât de previzibilă putea să fie – era ca un personaj dintr-un film. Fiecare manifestare emoțională avea loc exact când trebuia.

– Mama zace într-o cutiuță ieftină din lemn chiar acum, s-a plâns ea. E atât de mare. Și-a luat mâinile de pe volan ca să-mi arate dimensiunile. Ne-au propus să cumpărăm o urnă imensă din alamă. Încearcă să profite de tine la fiecare pas. Pe cuvânt. E atât de dezgustător. Dar tata e așa de *zgârcit*. I-am spus că o să-i arunc cenușa în ocean și el mi-a zis că e nedemn. Ce? Cum e oceanul nedemn? Ce e mai demn decât oceanul? Polița de deasupra șemineului? Un dulap din bucătărie?

S-a înecat puțin de indignare, apoi s-a întors încet către mine.

– Mă gândeam că ai putea să vii cu mine și ne-am duce cu mașina până în Massapequa, am face asta și apoi am mânca ceva. La un moment dat. Cum ar fi weekendul viitor, dacă ai timp. Sau, sinceră să fiu, în oricare altă zi. Poate când o să fie mai cald. Cel puțin să nu mai ningă. Ce ai făcut tu cu *mama* ta? a întrebat ea.

– Am îngropat-o lângă tata, i-am răspuns.

– Vezi, și noi ar fi trebuit să o înmormântăm. Măcar părinții tăi mai sunt undeva. Adică nu au ajuns cenușă. Măcar sunt în pământ, cel puțin oasele lor sunt acolo, adică în același loc. Ți-a mai rămas asta.

– Oprește aici, i-am spus.

Văzusem un McDonald's chiar în față.

– Hai să trecem pe la drive-through. Lasă-mă să-ți fac cinste cu micul dejun.

– Sunt la dietă, mi-a răspuns ea.

– Atunci lasă-mă să-mi fac *mie* cinste cu micul dejun.

A intrat în parcare și s-a așezat cu mașina la rând.

– Te duci să-i vizitezi? La locul lor de veci? Reva a confundat oftatul meu de frustrare cu o manifestare de tristețe adâncă. Mmm! a murmurat ea înțelegător și a apăsat din greșeală claxonul. A sunat ca un coiot rănit. A gemut. Persoana care era în mașina din fața noastră ne-a arătat degetul. Ah, Dumnezeule. Îmi pare rău! a țipat ea și a claxonat din nou ca să se scuze. Apoi și-a întors privirea către mine. Avem mâncare acasă. Cafea și de toate.

– Tot ce vreau e niște cafea de la McDonald's. Asta-i tot ce vreau. Am bătut tot drumul ăsta până aici.

Reva a oprit. Am rămas acolo așteptând.

– Nici nu pot să-ți spun cât de teribil a fost la crematoriu. E ultimul loc în care ai vrea să fii atunci când ești în doliu. Îți dau toate broșurile astea care-ți explică cum ard corpul, ca și cum ai vrea cu adevărat să afli. Iar în unul dintre ele era o descriere a modului în care ard corpurile bebelușilor decedați în „tăvi de metal" individuale. Așa le spun ei – „tăvi de metal". Nu mă pot gândi decât la asta. „Tăvi." E așa de scârbos. Ca și cum ar face tăvi personale pentru pizza. Nu e îngrozitor? Nu-ți întoarce stomacul pe dos?

Mașina din față a înaintat. I-am făcut semn Revei să meargă până în dreptul intercomului.

– Două cafele mari, extra zahăr, extra frișcă, am zis și i-am indicat Revei să repete comanda în intercom. Așa a făcut și a mai comandat un Oreo McFlurry pentru ea.

– Poți să dormi la noi dacă vrei, mi-a zis ea în timp ce conducea spre primul ghișeu. Știi, e Ajunul Anului Nou.

– Mi-am făcut planuri în oraș.

Reva știa că mințeam. M-am uitat la ea, provocând-o să-mi spună că nu e așa, dar ea doar a zâmbit și i-a întins cardul de credit femeii din spatele ferestrei.

– Mi-aș dori să am și eu planuri în oraș, a zis.

Am tras mașina lângă fereastră și Reva mi-a întins cafelele. Capacele miroseau a parfum ieftin și a hamburger ars.

– Pot să-ți chem un taxi să te ducă la gară după ceremonie, a continuat ea cu vocea pițigăiată în timp ce ducea o linguriță cu McFlurry la gură. Cred că vine și Ken. Și alți colegi de la serviciu. Vrei măcar să stai la cină?

Faptul că vorbea cu gura plină era un alt lucru pe care nu-l puteam suporta la ea.

– Trebuie să dorm puțin înainte. Apoi o să văd cum mă simt.

Reva a rămas tăcută o vreme, aburi alburii de răceală ridicându-se de pe limba ei în timp ce lingea lingurița din plastic. Căldura era dată foarte tare. Transpiram pe sub haina din blană. Și-a îndesat paharul cu înghețată între genunchi și a continuat să conducă și să mănânce.

– Poți să dormi în camera mea. Ar trebui să fie liniște acolo. Rudele sunt la noi, dar nu o să creadă că ești nepoliticoasă sau ceva de genul. Nu trebuie

să ajungem la casa funerară până la două.

Am trecut pe lângă un liceu, o librărie și un centru comercial. Nu puteam să înțeleg de ce ar fi vrut cineva să locuiască într-un loc ca acesta. Colegiul de Stat Famingdale, un Costco, cinci cimitire la rând, un teren de golf, stradă după stradă înconjurate de gărduleț cu alei pentru parcare și trotuare perfect deszăpezite. Avea sens faptul că Reva venise dintr-un loc atât de penibil. Asta explica foarte clar de ce muncea ca o sclavă ca să se integreze și ca să-și construiască o viață pentru ea în New York. Tatăl ei, mi-a spus ea, fusese contabil. Mama ei fusese secretară la o școală evreiască cu program de zi. Ca și mine, Reva era singură la părinți.

– Am ajuns, mi-a zis în timp ce intra pe aleea unei case din cărămidă de culoarea bronzului.

Era o casă mică, în stil fermă, construită probabil prin anii cincizeci. Doar uitându-mă de afară puteam să-mi dau seama că avea mochetă peste tot, că era umedă, nearisită și cu tavane joase. Mi-am imaginat dulapuri pline cu porcării, muște care bâzâiau deasupra unui vas plin cu banane maronii, un frigider vechi acoperit de magneți care țineau cupoane pentru hârtie igienică și săpun, o cămară plină cu mâncare ieftină cumpărată. Era exact opusul casei părinților mei din nord. Casa alor mei era în stil colonial Tudor, foarte austeră, foarte maro. Mobila era din lemn masiv, toată neagră, iar menajera o lustruia aproape cu religiozitate cu soluție cu miros de lămâie. Canapea maro din piele, fotolii maro din piele. Podelele erau date cu lac și străluceau. Erau geamuri cu vitralii în camera de zi și câteva plante mari cu frunze cerate în foaier. În afară de asta, totul era lipsit de culoare înăuntru. Draperii și covoare monocromatice. Erau puține lucruri care să-ți atragă privirea – blaturi goale, totul întunecat și cenușiu. Mama nu era genul care să folosească magneți în formă de literele alfabetului pe frigider ca să țină dactilopicturile din perioada grădiniței sau primele mele încercări de a scrie cuvinte. În cea mai mare parte păstra pereții casei cât mai curați. Ca și cum orice era cât de cât interesant din punct de vedere vizual îi provoca mamei disconfort. Poate că din cauza asta a fugit din muzeul Guggenheim singura dată când a venit să mă viziteze. Numai dormitorul mare, camera mamei, era puțin dezordonat – sticluțe cu parfum și scrumiere, echipament de fitness nefolosit, grămezi de haine în culori pastelate și în diferite nuanțe de bej. Patul matrimonial era foarte mare, jos, și, de fiecare dată când dormeam în el, mă simțeam foarte departe de lume,

de parcă aș fi fost într-o navă spațială sau pe lună. Îmi lipsea patul acela. Vidul apretat al cearșafurilor de culoarea cojii de ou ale mamei.

Am sorbit ce mai rămăsese din prima cafea și am pus paharul gol în sacoșa imensă de la Bloomingdale's. Reva a parcat mașina pe alee lângă o furgonetă vișinie ruginită și un break vechi galben Volvo.

– Hai să faci cunoștință cu rudele mele, mi-a zis ea. După asta o să-ți arăt unde poți să te întinzi puțin. M-a condus pe aleea deszăpezită care ducea la ușă. Începuse să vorbească din nou. Din clipa în care a murit, am fost tot timpul obosită. Nu am putut să dorm bine cu toate aceste vise ciudate. Înspăimântătoare. Nu chiar coșmaruri. Doar stranii. Absolut bizare.

– Toți oamenii cred că visele lor sunt ciudate, Reva, i-am răspuns eu.

– Cred că mă simt copleșită. E foarte greu, dar e și frumos într-un fel trist și liniștitor. Știi ce mi-a spus înainte să moară? „Nu te mai chinui atât de mult să fii pe placul tuturor. Trăiește-ți viața cât mai plăcut." Asta chiar m-a lovit, „să fii pe placul tuturor". Pentru că e adevărat. Simt o anume presiune care mă face să mă comport așa. Crezi că e adevărat? Cred că nu m-am simțit niciodată îndeajuns de bună. Știi, mă gândesc că e sănătos pentru mine, adică să țin piept vieții pe cont propriu. Eu și tata nu suntem prea apropiați. O să-ți fac cât mai pe scurt cunoștință cu rudele mele, a mai zis ea deschizând ușa de la intrare.

Interiorul era exact așa cum am presupus – confortabil, mochetă verzuie, candelabru din sticlă galbenă, tapet cu model auriu și tavan jos cu stucatură. Căldura era dată tare, aerul avea iz de mâncare, cafea și clor. Reva m-a condus în camera de zi cu ferestre care dădeau în curtea înzăpezită din față. Un televizor imens era dat pe mut și un șir de bărbați chelioși cu ochelarii pe nas stăteau pe canapeaua lungă cu tapițeria cu imprimeu *paisley* acoperită cu nailon. În timp ce Reva se scutura de zăpada de pe bocanci pe preșul de la intrare, trei femei grase în rochii negre și cu bigudiuri în păr au ieșit din bucătărie cu tăvi cu gogoși și prăjituri daneze.

– Ea este prietena mea, cea pe care a trebuit să o iau cu mașina, le-a zis ea femeilor.

Am încuviințat din cap. Le-am făcut cu mâna. Am simțit cum una dintre femei îmi cerceta haina din blană, tenișii. Avea ochii Revei – căprui strălucitori. Reva a luat o gogoașă de pe tava pe care o ducea femeia.

– Îi e foame prietenei tale? a întrebat una dintre femei.

– Frumoase flori, a zis alta.

– Deci tu ești prietena despre care am auzit atât de multe lucruri, a zis a treia.

– *Îți* e foame? m-a întrebat Reva.

Am scuturat din cap, dar ea m-a condus direct în bucătăria luminoasă.

– Avem atât de multă mâncare. Vezi?

Blaturile și masa erau pline de castroane cu covrigei sărați, chipsuri, alune, un platou cu brânzeturi, salată de crudități, sosuri, fursecuri.

– Am terminat covrigii, m-a anunțat ea.

Cafeaua fierbea într-un samovar pe bufet. Mai erau și oale care scoteau aburi pe aragaz.

– Pui, spaghete, un fel de de *ratatouille*, mi-a zis ea în timp ce ridica fiecare capac.

Era ciudat de dezinvoltă. Ca și cum renunțase la pretențiile ei pompoase. Nu a încercat să se scuze în fața mea pentru că era sociabilă, comunicativă sau oricare este cuvântul care ar descrie mai bine traiul într-o familie ca a ei – „nespectaculos“. Poate că funcționa pe pilot automat. A deschis frigiderul ca să-mi arate recipientele din plastic pline cu legume la abur pe care le preparase în avans, așa mi-a zis, ca să aibă ce să ronțăie toată ziua. Nu mai trecuse pe la sală de la Crăciun.

– Dar nu mai contează. Acum nu e timp pentru așa ceva. Vrei niște broccoli?

A deschis capacul unei cutii. Mirosul m-a lovit direct și aproape că m-a făcut să mă înec.

– E chestia aia cu statul? Adică stai zece zile? am întrebat-o în timp ce-i înmânam buchetul de flori.

– Shiva durează șapte zile. Dar nu. Familia mea nu e religioasă. Doar le place să stea fără să facă nimic și să mănânce mult. Mătușile și unchii mei au venit din New Jersey.

A pus florile în chiuvetă, și-a turnat o ceașcă de cafea în care a pus îndulcitor dintr-un pachețel mototolit pe care l-a scos din buzunar, apoi a continuat să învârtă absent lingurița în cană privind în podea. Am dat pe gât ce mai rămăsese din a doua cafea și apoi am reumplut paharul din samovar. Luminile fluorescente se reflectau pe linoleum rănindu-mi ochii.

– Reva, chiar trebuie să mă întind. Nu mă simt prea bine.

– Ah, da. Vino după mine.

Ne-am întors în camera de zi.

– Tată, să nu lași pe nimeni să coboare la subsol. Prietena mea are nevoie de puțină intimitate.

Unul dintre bărbații chelioși a fluturat indiferent din mână, apoi a mușcat dintr-o daneză. O firimitură din crustă s-a rupt și a căzut pe partea din față a vestei lui cafenii. Semăna cu un pedofil. Toți bărbații aceia semănau. Deși oricine ar fi arătat așa în lumina potrivită, mi-am dat seama – chiar și *eu.* Chiar și Reva. În timp ce tatăl ei încerca să nu dea firimiturile de pe piept pe jos, femeile s-au ridicat și s-au dus la el, luând fiecare firimitură de pe vestă și punând-o pe farfurie în timp ce acesta protesta. Dacă nu ar fi plutit în aer acel spectru al morții, aș fi zis că sunt într-un film de John Hughes. Am încercat să mi-l imaginez pe Anthony Michael Hall intrând în scenă, poate în rolul unui puști din vecini care vine să-și exprime condoleanțele cu o plăcintă sau o caserolă de mâncare gătită. Sau poate că toată chestia asta era o comedie neagră în care Whoopi Goldberg ar juca rolul antreprenorului de pompe funebre. Mi-ar fi plăcut la nebunie. Numai să mă gândesc la Whoopi, și mă simțeam mult mai liniștită. Chiar era eroina mea.

Reva m-a condus pe o scară spiralată care cobora în subsol, unde era un fel de cameră mică de recreație – mochetă albastră ieftină, lambriuri din lemn, ferestre micuțe aproape de tavan, câteva tablouri mediocre în acuarelă așezate strâmb deasupra unei canapele mov din vinilin.

– Cine a făcut astea? am întrebat-o.

– Mama. Nu-i așa că sunt frumoase? Camera mea e aici.

Reva a deschis o ușă care ducea într-o baie îngustă cu gresie roz. Toaleta curgea încontinuu.

– Întotdeauna face așa, mi-a zis în timp ce apăsa degeaba pe butonul de la vasul de WC. Altă ușă făcea tranziția către camera ei. Era întuneric și zăpușeală. Se face destul de cald aici. Nu sunt ferestre, mi-a șoptit ea.

Apoi a aprins lampa de lângă pat. Pereții erau văruiți cu negru. Ușa glisantă a dulapului era crăpată și fusese dată jos de pe șine și rezemată de perete. În dulap nu erau decât o rochie neagră și câteva pulovere pe umerașe. În afară de o comodă mică, vopsită tot în negru și cu o cutie deformată de carton deasupra, camera era goală. Reva a dat drumul la ventilatorul din tavan.

– M-am mutat aici și am vopsit camera în negru în perioada liceului. Ca să fiu *cool*, mi-a zis ea sarcastic.

– E foarte cool.

Am lăsat jos punga de cumpărături și mi-am terminat de băut cafeaua.

– Când să te trezesc? Cred că pe la unu jumătate ar trebui să plecăm de aici. Așa că mai pune la socoteală și timpul care îți este necesar să te pregătești.

– Ai să-mi împrumuți o pereche de pantofi? Și dresuri?

– Nu prea țin multe lucruri pe aici, mi-a zis ea în timp ce închidea și deschidea sertarele. Totuși, poți să iei din lucrurile care îi aparțineau mamei. Mărimea opt la pantofi, nu?

– Opt și jumătate, i-am zis urcându-mă în pat.

– Trebuie să fie ceva acolo, sus, care să-ți vină. O să te trezesc în jurul orei unu.

A închis ușa după ea. Am rămas pe pat și am stins lumina. Reva făcea zgomot în baie.

– Îți las prosoape curate pe chiuvetă, mi-a zis prin ușă.

Mă întrebam dacă prezența mea acolo o făcea să se abțină să nu vomite. Mi-am dorit să îi pot spune că nu mă deranja dacă vomita. Chiar nu m-ar fi deranjat. Aș fi înțeles. Dacă vomitatul mi-ar fi adus alinare, aș fi încercat și eu. Am așteptat până am auzit-o că închide ușa și urcă scările înainte să mă ridic să verific ce este în dulapul cu medicamente. O sticlă veche de amoxicilină cu gust de gumă de mestecat și jumătate de tub de cremă Monistat împotriva mâncărimilor. Am băut ce era în sticla de amoxicilină. Am făcut pipi în toaleta care curgea încontinuu. Chiloții pe care îi purtam erau albi, din bumbac, și aveau o pată veche, maronie, de sânge. Asta mi-a reamintit că nu mai avusesem menstruație de câteva luni bune.

M-am băgat înapoi în sacul de dormit și le-am ascultat pe rudele Revei – pași, gemete, toată energia aceea nevrotică, mâncarea care era trecută de unul altul, fălci măcinând, durere sufletească, păreri și suferința sau furia înăbușită pe care Reva încerca s-o ascundă.

Am rămas trează destul de mult timp. Era ca atunci când stai într-o sală de cinema cu luminile stinse, așteptând să înceapă reclamele dinaintea filmului. Dar nu se întâmpla nimic. Am regretat cafeaua băută. Simțeam în camera aceea suferința Revei. Era tristețea unei femei tinere care tocmai își pierduse mama – complicată, plină de mânie, duioasă și totuși ciudat de optimistă. Am recunoscut-o. Deși nu o simțeam și în mine. Tristețea plutea pur și simplu în aer. Devenise mai densă în granulația umbrelor. Adevărul evident era că Reva își iubise mama într-un fel în care eu nu o iubisem pe

mama mea. Mama a fost o ființă greu de iubit. Sunt sigură că era complicată și merita mai multă înțelegere, mai era și foarte frumoasă, dar nu am reușit să o cunosc niciodată. Așa că tristețea din cameră nu avea cum să mă atingă. Părea banală pentru mine. Ca nostalgia pe care aș simți-o pentru o mamă pe care aș fi văzut-o la televizor – una care gătea și făcea curat, mă săruta pe frunte și îmi punea plasturi pe genunchi, îmi citea cărți seara, mă legăna și mă alina atunci când plângeam. Mama și-ar fi dat ochii peste cap la gândul că ar trebui să facă asta. „Nu sunt dădaca ta“, îmi spusese de nenumărate ori. Deși nu avusesem niciodată una. Cu toate că existaseră bone – studente pe care le găsise secretara tatălui meu. Am avut dintotdeauna o femeie în casă, Dolores. Mama îi spunea „menajera“. Aș putea să definesc respingerea vieții casnice a mamei ca un fel de afirmare feministă a dreptului ei la timp liber, dar eu cred că refuza să gătească și să facă curățenie pentru că se gândea că atunci ar pecetlui ratarea ei ca regină a frumuseții.

Ah, mama. Când era în formă, ținea o dietă strictă care se limita la cafea neagră și câteva prune la micul dejun. La prânz o punea pe Dolores să-i facă un sendviș. Lua câteva guri din el, apoi lăsa resturile pe o farfurie din porțelan alb de pe bufet – o lecție pentru mine, am înțeles eu, de a fi moderată. Seara obișnuia să bea un Chardonnay de culoarea urinei cu gheață. Aveam lăzi întregi în cămară. Mă uitam cum i se umflă și i se dezumflă fața de la o zi la alta, în conformitate cu cantitatea de alcool consumată. Îmi plăcea să mi-o imaginez plângând atunci când era singură, cu părere de rău față de incapacitatea ei ca mamă, dar nu cred că despre asta era vorba atunci când lăcrima. Niște pungi abia vizibile sub ochi. Folosea cremă pentru hemoroizi ca să le estompeze. Mi-am dat seama de chestia asta după ce a murit, atunci când am făcut curat în dulapul în care își ținea produsele cosmetice. Fard de pleoape Preparation H și Sweet Champagne, fond de ten Ivory Silk, cu care să dădea și în casă. Ruj Fetish Pink. Ura locul unde stăteam, spunea că era „barbar“ fiindcă se afla atât de departe de oraș. „Nu există cultură aici“, zicea. Cu toate că, dacă ar fi existat operă sau filarmonică – la asta se referea prin „cultură“ –, nu s-ar fi dus la spectacole. Credea că e sofisticată – îi plăceau hainele scumpe, alcoolul de bună calitate –, dar nu știa nimic despre artă. Nu citea nimic, în afară de romane de dragoste. Nu existau flori în casă. Din câte îmi amintesc, nu făcea decât să se uite la televizor și să fumeze în pat toată ziua. Asta era „cultura“ ei. În

fiecare an, în preajma Crăciunului, mă ducea la mall. Îmi cumpăra o singură ciocolată de la Godiva, apoi ne plimbam prin toate magazinele și începea să descrie marfa ca „ieftină“, „țărănească“ și „genul de bluză pentru târfa diavolului“. Aproape că se însufleția când ajungeam la parfumuri. „Ăsta miroase a chiloți de târfă.“ Ieșirile astea la mall erau printre puținele momente când ne distram împreună.

Acasă, și tata era posac. Era plictisitor și tăcut. În copilărie, treceam unul pe lângă celălalt pe hol ca doi străini. Era serios, steril, un savant. Părea că se simte mult mai în largul lui cu studenții decât cu mine și cu mama. Era din Boston, fiul unui chirurg și al unei profesoare de franceză. Cel mai personal lucru pe care mi l-a spus vreodată a fost că părinții lui au murit într-un accident de barcă la un an după ce m-am născut eu. Și că avea o soră în Mexic. Se mutase acolo la începutul anilor optzeci ca să fie „beatnikă“, așa mi-a spus tata. „Nu semănăm deloc.“

Reflectând la toate astea în dormitorul negru al Revei, sub cearșafurile ei triste, îmbâcsite, nu simțeam nimic. Mă puteam *gândi* la sentimente, emoții, dar nu puteam să le produc în mine. Nici măcar nu puteam să îmi dau seama de unde veneau emoțiile mele. Din creier? Nu avea nici un sens. Iritarea era cam tot ceea ce cunoșteam – o greutate în piept, o vibrație în gât, ca și cum capul căpăta turația necesară care i-ar fi permis să decoleze de pe umerii mei. Toate astea erau direct legate de sistemul meu nervos – o reacție psihologică. Era tristețea aceleași lucru? Sau fericirea? Sau dorul? Sau iubirea?

În timpul pe care îl aveam de omorât în camera neagră a copilăriei Revei, m-am hotărât să înțeleg ce a mai rămas din emoțiile mele, în ce formă eram după atât de mult somn. Speranța mea era că mă vindecasem suficient de mult după o jumătate de an de hibernare, încât să devin imună la amintiri dureroase. Așa că m-am gândit din nou la moartea tatei. Am fost destul de afectată când se întâmplase. Îmi închipuiam că orice lacrimi aș mai putea avea erau pentru el.

– Tatăl tău vrea să-și petreacă ultimele lui zile acasă, îmi spusese mama la telefon. Nu mă întreba de ce.

De câteva săptămâni se chinuia să moară în spital, dar acum voia să moară acasă. Am plecat de la școală și am luat trenul să-l văd chiar a doua zi, nu pentru că am crezut că avea să însemne ceva pentru el, ci pentru a-i demonstra mamei că sunt un om mai bun decât ea. Eram dispusă să asist la

suferința altui om. Și nu mă așteptam oricum ca suferința tatălui meu să mă tulbure prea mult. Abia dacă îl cunoșteam. Boala lui fusese creativă, ca și cum făcea parte din munca lui, ceva care nu ar fi trebuit să mă intereseze pe mine și ceva ce nu aș fi putut înțelege niciodată.

Am pierdut o săptămână de cursuri stând acasă, privindu-l cum se stinge. Un pat imens fusese instalat în birou, împreună cu o serie de echipamente medicale pe care încercam să le ignor. O asistentă medicală sau două erau întotdeauna acolo, verificându-i pulsul, umezindu-i gura cu un burețel, injectându-i analgezice. Mama stătea cam tot timpul în camera ei, singură, ieșind din când în când să-și mai umple paharul cu gheață. Mergea pe vârfuri până în birou ca să-i șoptească ceva asistentei, abia adresându-mi mie vreun cuvânt, abia aruncându-i o privire lui tata. Stăteam în fotoliul de lângă patul lui, prefăcându-mă că citesc un manual de curs despre Picasso. Nu voiam să-l fac să se simtă prost holbându-mă la el, dar mi-era greu să nu o fac. Mâinile îi erau enorme și numai oase. Ochii îi intraseră în orbite și i se întunecaseră. Pielea i se subțiase. Brațele îi arătau ca niște crengi desfrunzite. Era o scenă ciudată. Studiasem *Bătrânul chitarist* al lui Picasso. *Moartea lui Casagemas*. Tata se potrivea perfect în perioada albastră a lui Picasso. *Bărbat pe morfină*. Câteodată mai avea câte un spasm și tușea, dar nu avea nimic să-mi spună. „E prea plin de medicamente ca să mai poată vorbi“, obișnuia să-mi spună asistenta ca să mă consoleze. Îmi puneam căștile și ascultam casete vechi la Walkman în timp ce citeam. Prince. Bonnie Raitt. Orice. Altfel, liniștea m-ar fi înnebunit.

Apoi, într-o duminică dimineață, tata a devenit dintr-odată lucid și mi-a spus pe un ton firesc că avea să moară în după-amiaza aceea. Nu știu dacă a fost francheța sau certitudinea acestei afirmații ceea ce m-a tulburat – fusese întotdeauna direct, rațional, sec – sau faptul că moartea lui nu mai era doar o idee – se întâmpla, era ceva real – sau dacă, în săptămâna pe care o petrecusem lângă el, se crease o legătură între noi, fără să-mi dau seama și fără să fiu de acord și, din senin, ajunsesem să-l iubesc. Așa că mi-am pierdut cumpătul. Am început să plâng. „O *să fie* totul bine“, mi-a spus el. M-am pus în genunchi lângă patul lui și mi-am ascuns fața în pătura albastră cu care era învelit. Îmi doream să mă mângâie pe cap. Voiam să mă aline. S-a holbat în tavan tot timpul în care eu l-am rugat să nu mă lase singură cu mama. Implorasem cu multă patimă.

– Promite-mi că o să-mi trimiți un semn, l-am rugat, căutându-i mâna lui mare și ciudată.

Și-a tras-o la o parte.

– Un semn *mare*, de mai multe ori, prin care să-mi spui că ești încă aici, că există viață și în partea cealaltă. Da? Promite-mi că o să ajungi până la mine în vreun fel. Trimite-mi un semn la care să nu mă aștept. Ceva care să-mi spună că încă veghezi asupra mea. Ceva imens. Da? Te rog! Îmi promiți?

– Du-te după soția mea, i-a zis asistentei.

Când a intrat mama, a apăsat pe butonul care injecta morfină.

– Ceva cuvinte finale? a întrebat mama.

– Sper că toate astea au meritat, i-a răspuns el.

Cât a mai trăit – aproape patru ore –, am stat pe scaun și am plâns în timp ce mama se îmbăta în bucătărie, vârându-și din când în când capul pe ușă ca să verifice dacă murise.

Într-un final, s-a întâmplat.

– Asta e, nu? a întrebat mama.

Asistenta i-a luat pulsul, apoi i-a tras pătura peste cap.

Această amintire ar fi trebuit să producă ceva durere în mine. Ar fi trebuit să reaprindă cărbunii suferinței. Dar nu s-a întâmplat așa. Nu am simțit nimic amintindu-mi toate astea acum, în patul Revei. Doar o ușoară iritare față de gâlmele din saltea și de fâșâitul sacului de dormit de fiecare dată când mă mișcam. La etaj, rudele Revei se uitau la televizor cu volumul dat tare. Coloana sonoră plină de suspans de la *Lege și ordine* ajungea până la mine prin podea.

Nu mai fusesem la o înmormântare de când murise mama, cu aproape șapte ani în urmă. A ei a fost una scurtă și neprotocolară în capela casei funerare. Invitații abia dacă umpleau primele rânduri – doar eu și sora tatălui meu, câțiva vecini, menajera. Toate numele din agenda ei telefonică erau ale unor doctori – ai ei și ai tatei. Profesorul meu de arte din liceu era și el acolo.

– Nu lăsa asta să te dărâme complet, draga mea, mi-a zis el. Poți să mă suni oricând simți că ai nevoie de ajutorul unui adult.

Nu l-am sunat niciodată.

În schimb, înmormântarea tatei fusese un adevărat eveniment. Programe printate, discursuri lungi. Oameni care au venit cu avionul din toată țara ca

să-și prezinte condoleanțele. Stranele din capela universității nu aveau perne și mă duruse fundul când mă mișcam pe lemnul dur. Am stat lângă mama în primul rând, încercând să-i ignor suspinele și tusea. Își dăduse cu atât de mult luciu de buze, încât începuse să-i curgă pe bărbie. Când rectorul a anunțat că facultatea de științe avea să instituie o bursă de cercetare cu numele tatălui meu, mama a scos un geamăt. Am luat-o de mână. A fost o îndrăzneală din partea mea să-mi permit așa ceva, dar îmi închipuisem că ne-am putea apropia acum, când aveam ceva așa uriaș în comun – un bărbat mort al cărui nume de familie îl purtam amândouă. Mâna îi era rece și osoasă, cum era a tatei pe patul de moarte doar cu câteva zile în urmă. O prevestire evidentă pentru mine acum, deși atunci nu-mi trecuse prin minte. După mai puțin de un minut, și-a retras mâna ca să-și caute cutiuța cu medicamente în geantă. Nu știam cu exactitate ce luase în ziua aia – ceva puternic, m-am gândit. A rămas cu paltonul pe ea în capelă cât a durat ceremonia, și-a pipăit dresurile, părul, s-a uitat urât la stranele pline din spatele nostru de fiecare dată când auzea pe cineva că oftează, își trage nasul sau șoptește. Orele păruseră interminabile așteptând să vină toată lumea ca să putem trece prin toate procedurile formale pentru acest eveniment. Mama a fost de acord cu mine. „Chestia asta e ca și cum ai aștepta un tren care duce în iad“, a șoptit la un moment dat, nu mie în mod direct, cât mai degrabă spre tavanul capelei. „Sunt extenuată.“ Autostrada către iad. Drumul încet către iad. Autobuzul expres. Taxiul. Barca. Biletul la clasa întâi. Iadul era singura destinație pe care o folosea în metaforele ei.

Când a venit vremea ca oamenii să se ridice și să spună lucruri frumoase despre tata, ea s-a holbat la coada care se forma pe culoarul central.

– Se cred speciali acum, că au ajuns să cunoască pe cineva care a murit. Și-a dat peste cap ochii injectați. Îi face să se simtă importanți. *Egomani*.

Prieteni, colegi, studenți loiali au vorbit cu patos din spatele tribunei. Oamenii plângeau. Mama se foia neliniștită. Vedeam reflexiile noastre în luciul sicriului din fața noastră. Eram doar două capete palide, tremurânde, detașate de trup.

Nu puteam să dorm în patul Revei. Nu mai avea sens să încerc.

Am hotărât să fac un duș. M-am dat jos din pat, m-am dezbrăcat și am dat drumul la apă, apoi am privit cum se umple baia de aburi. De când am început să dorm tot timpul, trupul mi se subțiase foarte tare. Mușchii mi se fleșcăiseră. Încă arătam bine cu haine, dar, dezbrăcată, eram fragilă,

ciudată. Coastele mi se vedeau prin piele, aveam încrețituri pe șolduri și pielea lăsată în zona abdomenului. Claviculele îmi ieșeau în afară. Genunchii păreau enormi. Eram numai colțuri. Cot, clavicule, șolduri, vertebrele noduroase la ceafă. Corpul meu era ca o sculptură din lemn care trebuia șlefuită. Reva ar fi fost îngrozită dacă m-ar fi văzut în această stare. „Arăți ca un schelet. Arăți precum Kate Moss. *Nu e corect*“, mi-ar fi zis ea.

Singura dată când mă văzuse complet dezbrăcată fusese într-o baie rusească de pe East Tenth Street. Dar asta se întâmplase cu un an și jumătate în urmă, înainte să încep „dieta cu somn“, cum avea să-i spună apoi. Ea voia să mai „piardă în greutate“ înainte să meargă la o petrecere la piscină în Hamptons cu ocazia zilei de 4 Iulie.

– Știu că e doar apa pe care o transpir, mi-a zis ea. Dar e o metodă bună și rapidă.

Ne-am dus în singura zi din săptămână în care băile erau deschise doar pentru femei. Majoritatea fetelor purtau costum de baie din două piese. Reva avea pe ea un costum de înot dintr-o bucată și își punea un prosop în jurul șalelor de fiecare dată când se ridica. Mi se părea o prostie. Eu am stat dezbrăcată.

– De ce ești așa de încordată? am întrebat-o când ne odihneam lângă bazinul cu apă rece ca gheața. Nu e nici un bărbat aici. Nimeni nu se holbează la tine.

– Nu e vorba despre bărbați, mi-a zis. *Femeile* sunt extrem de critice. Le place întotdeauna să compare.

– Dar de ce îți pasă? Nu e vreo competiție.

– Ba da, e. Tu nu poți să-ți dai seama de asta pentru că ai fost întotdeauna de partea învingătorilor.

– E ridicol, i-am răspuns.

Dar știam că avea dreptate. Eram o bunăciune. Oamenii îmi spuneau tot timpul că semănam cu Amber Valletta. Evident, Reva era și ea frumușică. Arăta ca o combinație dintre Jennifer Aniston și Courtney Cox. Nu i-am spus asta atunci. Ar fi fost și mai frumoasă dacă ar fi știut cum să se relaxeze.

– Relaxează-te. Nu e mare lucru. Crezi că oamenii o să te judece pentru că nu arăți ca un supermodel?

– Ăsta e de obicei primul tip de critică pe care îl fac oamenii din acest oraș.

– De ce îți pasă ce părere au oamenii despre tine? Newyorkezii sunt niște nesimțiți.

– *Îmi pasă*, da? Vreau să mă integrez. Vreau să am o viață plăcută.

– Dumnezeule, Reva. E pur și simplu jalnic.

Apoi s-a ridicat și a dispărut în ceața cu miros de eucalipt din saună. A fost o ceartă neimportantă, una dintre sutele care aveau ca subiect cât de arogantă eram eu pentru că nu mă bucuram de ceea ce primisem. Ah, Reva.

Cabina pentru duș din baia din subsolul ei era micuță, cu o ușă din sticlă opacă. Nu avea săpun, numai o sticlă cu șampon Prell. M-am spălat pe păr și am rămas sub apă până s-a răcit complet. Când am ieșit, am auzit știrile răzbind prin tavan. Prosoapele pe care mi le lăsase pe chiuvetă erau roz cu verde ca spuma mării și miroseau puțin a mucegai. Am șters condensul de pe oglindă și m-am privit din nou. Aveam părul lipit de gât. Mi-a trecut prin minte că ar trebui să-l tai și mai scurt. Poate mi-ar plăcea mai mult atunci. Tunsoare bărbătească. *Gamine*. Aș arăta ca Edie Sedgwick. „Ai semăna cu Charlize Theron“, mi-ar spune Reva. M-am înfășurat cu prosopul și m-am întins din nou pe pat.

Mai existau și alte lucruri care ar fi putut să mă întristeze. M-am gândit la *Prietenele, Magnolii de oțel*, la asasinarea lui Martin Luther King Jr., la River Phoenix care murise pe trotuarul din fața clubului Viper Room, *Alegerea Sophiei*, *Fantoma mea iubită*, *E.T.*, *Băieții din cartier*, SIDA, Anne Frank. *Bambi* era trist. *O aventură americană* și *Tărâmul uitat de timp* erau triste. M-am gândit la *Culoarea purpurie*, la scena în care Nettie e dată afară și trebuie să o lase pe Celie în casa aia, sclavă pentru soțul ei abuziv. „Doar moartea mă poate ține departe de ea!“[20] *Asta* era trist. Toate astea ar fi trebuit să-și facă efectul, dar nu puteam să plâng. Nimic nu ajungea suficient de adânc încât să apese butonul care controla „revărsarea tristeții“ mele.

Dar am continuat să încerc.

M-am gândit la ziua înmormântării tatei – pieptănându-mi părul în oglindă, cu rochia neagră pe mine, rozându-mi pielițele până la sânge, cum mi s-a încețoșat privirea de lacrimi când coboram scările și aproape m-am împiedicat, la frunzele pătate de culorile toamnei care pluteau prin aer în timp ce mama conducea către capela universității în Trans Am-ul ei, la spațiul dintre noi care se umplea cu rotocoale de fum albăstrui de la țigările

ei Virginia Slim, la cum mi-a spus să nu deschid geamul pentru că vântul o să-i strice părul.

Cu toate astea, nici un sentiment de tristețe.

– Îmi pare atât de rău, tot zicea Peggy la înmormântarea tatei.

Peggy era singura prietenă pe care o mai păstrase mama – un fel de Reva, sunt sigură. Locuia imediat după colț, într-o casă în stil colonial olandez, cu o curte din față plină de flori sălbatice vara, cu oameni de zăpadă șleampeți și cu forturi construite iarna de cei doi băieți ai ei. Steaguri tibetane de rugăciune, atârnând zdrențuite deasupra ușii de la intrare, o mulțime de clopoței de vânt, un cireș. Era și un cireș. Tata îi spunea „casa hippy“. Îmi dădusem seama că Peggy nu era foarte inteligentă și că mama nu o plăcea cu adevărat. Dar Peggy îi oferea multă compasiune, iar mama adora să fie compătimită.

După înmormântarea tatei, am rămas acasă încă o săptămână. Îmi doream să fac ceea ce credeam că trebuie – să jelesc. Văzusem asta în filme – oglinzi acoperite și orologii moștenite de la bunici oprite, după-amiezi apatice, tăcute, când nu se auzea nimic în afară de plânsul înfundat și de scârțâitul parchetului vechi când cineva cu șorț ieșea din bucătărie, zicând: „Ar trebui să mănânci ceva“. Chestia e că îmi doream o mamă. Recunosc asta. Voiam să mă țină în brațe când plângeam, să-mi aducă pahare cu lapte cald și miere, să-mi dea papuci comozi, să închirieze casete video și să ne uităm împreună la ele, să comande mâncare chinezească și pizza. Evident că nu i-am spus că asta era ceea ce-mi doream. În general, era leșinată în pat, cu ușa de la cameră închisă.

De câteva ori în săptămâna aceea, am avut oaspeți, iar mama își aranja părul și se farda, dădea cu odorizant de cameră și ridica jaluzelele. Primea telefoane de la Peggy de două ori pe zi. „Sunt bine, Peggy. Nu, nu veni. Mă duc să fac o baie, după care o să dorm puțin. Duminică? Bine, dar sună înainte.“

După-amiaza obișnuiam să ies cu mașina și să conduc fără nici o destinație sau să merg la mall sau la supermarket. Mama îmi lăsa o listă de cumpărături cu un bilet pentru tipul de la magazinul care vindea alcool. „Fata aceasta e fiica mea și îi permit să cumpere alcool pentru mine. Sunați dacă vreți să-i verificați identitatea. Numărul este…“ Îi luam votcă. Îi luam whisky și alte chestii pentru amestecuri. Nu credeam că e în vreun pericol real. Bea zdravăn de mulți ani. E posibil să-mi fi făcut puțină plăcere să

contribui la autodistrugerea ei prin faptul că îi cumpăram alcool, cu toate că nu îmi doream ca ea să moară. Nu eram așa. Îmi amintesc că într-o după-amiază a ieșit din dormitorul ei și a trecut pe lângă locul de pe podea unde zăceam plângând în hohote. S-a dus în bucătărie, a scris un cec pentru menajeră, a scos o sticlă de votcă din frigider, mi-a spus să închid televizorul și s-a întors în camera ei.

Asta a fost partea cea mai rea. Eram destul de supărată. Nu puteam să descriu foarte bine cum „eram“. Oricum nimeni nu suna să întrebe. Toată lumea de la școală mă ura din cauză că eram așa de frumoasă. Privind retrospectiv, Reva a fost prima: a fost singura persoană care a îndrăznit să se apropie destul de mult încât să mă cunoască. Nu am devenit prietene decât mai târziu în acel an. Pentru restul săptămânii mele de jale, stările mele au trecut peste definițiile standard pe care eram în stare să le recunosc. Într-un moment, totul era tăcut și gri, apoi în culori, țipător și absurd. Mă simțeam ca și cum eram pe droguri, deși nu luasem nimic. Nici măcar nu am băut în acea săptămână până când un bărbat de la universitate, profesorul Plushenko, unul dintre colegii tatei, a venit la noi acasă și mama a încercat să se întrețină cu el.

Acesta venise sub falsul motiv al condoleanțelor cu un tort Bundt cumpărat de la magazin și cu o sticlă de coniac polonez. Venise ca să o convingă pe mama să-i dea lucrările tatei. Aveam sentimentul că voia ceva ce tata nu i-ar fi dat de bunăvoie. M-am simțit responsabilă să-l urmăresc și să mă asigur că tipul nu profită de starea fragilă a mamei. Se părea că îi cunoștea pe ai mei de mult

– Semeni cu mama ta, mi-a zis în acea seară, privindu-mă cu subînțeles. Pielea lui avea culoarea cartonului și era mată, iar buzele îi erau ciudat de roșii și de moi. Purta un costum gri în dungi și mirosea a parfum dulceag.

– Fata mea abia a împlinit nouăsprezece ani, a zis amuzată mama.

Nu mă proteja de privirea lui desfrânată. Se lăuda. Atunci, de fapt, aveam douăzeci de ani.

Evident că nu a fost vorba despre o cină – mama nu era în stare să facă așa ceva –, dar au existat băuturi. Mi s-a dat voie să beau. După câteva pahare, bărbatul s-a așezat pe canapea între noi. A început să vorbească despre contribuția extrem de valoroasă a tatei pentru viitoarele generații de oameni de știință, despre cât de norocos se simțea să fi putut lucra atât de aproape de el. „Moștenirea pe care a lăsat-o e în studenții lui *și* în lucrările

lui. Vreau să fiu eu cel care se asigură că nimic nu o să se piardă. E un material prețios. Trebuie tratat cu foarte mare atenție.“

Mama abia dacă mai putea să vorbească. A lăsat să-i cadă o lacrimă care a lăsat pe obraz o dâră cenușie de la rimel. Bărbatul a luat-o pe după umeri. „Ah, biata de tine. O pierdere tragică. A fost un om nemaipomenit. Știu cât de mult te-a iubit.“ Presupun că mama era prea detașată, prea beată sau prea îndopată cu medicamente ca să vadă cum, la un moment dat în timpul acelei conversații, celălalt braț al bărbatului s-a mutat de pe genunchiul lui pe al meu. Cu toate că și eu eram beată, nu m-am mișcat. Când mama s-a ridicat ca să meargă la toaletă, am rămas singuri pe canapea și atunci m-a sărutat pe frunte și am simțit cum își trece un deget pe gâtul meu până pe sfârcul meu stâng. Știam ce avea de gând să facă. Nu m-am opus. „Biata de tine.“

Sfârcul era încă tare când s-a întors mama și s-a împiedicat de marginea covorului.

Tata îi lăsase totul mamei, inclusiv cercetările sale. După ce ea a murit, eu am fost cea care s-a dus acolo, a împachetat lucrurile și a cărat cutiile în beci. Colegul acela al lui nu a văzut nici măcar o pagină. Ce încercam să negociez prin faptul că l-am lăsat să mă sărute nu îmi era încă limpede. Poate demnitatea mamei. Sau poate că voiam puțină afecțiune. Eu și Trevor nu mai vorbiserăm de câteva luni la momentul acela. Nu l-am sunat să-i spun că murise tata. Aveam de gând să fac asta mai târziu, ca să se simtă îngrozitor.

A doua zi după acel sărut, am chemat un taxi ca să mă ducă la gară. Nu am trezit-o pe mama ca să-i spun că plecam la școală. Nu i-am lăsat nici un bilet. A trecut o săptămână. Nu m-a sunat. Când a avut „accidentul“, după cum s-au exprimat cei de la spital, Peggy a fost cea care a găsit-o.

– Of, draga mea, mi-a zis la telefon. E încă în viață, dar doctorii spun că ar trebui să vii cât poți de repede. Îmi pare așa de rău.

Genunchii nu mi-au tremurat. Nu m-am prăbușit la podea. Eram în casa sororității. Le auzeam pe fete cum gătesc în bucătărie, discutând despre dietele lor fără grăsime și despre cum să nu pui prea multă „masă musculară“ la sală.

– Mulțumesc că m-ați anunțat, i-am spus. Plângea și își tot trăgea nasul. Nu i-am spus nimănui de acolo ce se întâmpla. Nu voiam să am de-a face cu compasiunea lor.

Mi-a luat aproape o zi ca să ajung acolo. Mi-am terminat de scris o lucrare despre Hogarth în tren. O parte din mine spera ca mama să fie deja moartă când aveam să ajung.

– Știe că ești aici, mi-a zis Peggy în salonul de la spital. Mi-am dat seama că nu e adevărat. Mama era în comă. Deja nu se mai afla acolo. Din când în când, i se deschidea ochiul drept – albastru limpede, încremenit, orb, un ochi îngrozitor, gol, fără suflet. Îmi amintesc că am observat în salon că i se vedeau rădăcinile. De când o știam fusese foarte atentă să-și păstreze părul blond gheață, dar acum culoarea naturală începuse să i se vadă, o nuanță mult mai caldă – blond ca mierea, culoarea mea. Nu-i văzusem culoarea reală a părului până atunci.

Corpul ei a mai rămas în viață exact trei zile. Chiar și cu un tub pe gât, cu un aparat fixat de față ca să-i permită să respire în continuare, era încă frumoasă. „Organele îi cedează“, mi-a explicat doctorul. Tot organismul e afectat. Nu simțea nimic, m-a asigurat el. Era în moarte cerebrală. Nu gândea, nu visa, nu conștientiza nimic, nici măcar propria moarte. Au oprit aparatele în fața mea, așteptând, uitându-mă la ecran, apoi gata. Nu se odihnea. Nu era într-o stare de împăcare. Nu era nimic, nu mai era. În timp ce mă uitam cum îi trag cearșaful peste cap, m-am gândit că pacea care urma să se instaleze îmi aparținea doar mie.

– Ah, draga mea, îmi pare atât de rău. Peggy plângea și mă ținea în brațe. Biata de tine. Biată făptură orfană.

Spre deosebire de mama, mie îmi displăcea să fiu compătimită.

Evident, nu exista nimic care să iasă la suprafață din aceste amintiri. Nu puteam să o resuscitez pe mama ca să o pedepsesc. A avut ea grijă să nu mai fie până să avem o conversație adevărată. Mă întreb dacă a fost geloasă pe tata pentru cât de mulți au fost prezenți la înmormântarea lui. Mi-a lăsat un bilet. L-am găsit în casă în seara când m-am întors de la spital. Peggy m-a dus. Mă comportam cu stoicism. Eram amorțită. Biletul era pe biroul tatei. Începuse cu litere mari, apăsate, dar spre final scrisul a devenit înclinat, nervos. Biletul era total lipsit de originalitate. Simțea că nu avea resurse să facă față vieții, că se simțea străină, ciudată, că faptul de a fi conștientă era ceva ce nu putea îndura și că se temea să nu înnebunească. „La revedere“, scrisese, apoi înșiruise o listă cu toate persoanele pe care le cunoștea. Am fost a șasea dintr-o listă de douăzeci și cinci. Am recunoscut unele dintre nume – prietene pe care le abandonase de mult, doctorii ei,

coafeza. Am păstrat scrisoarea fără să o arăt nimănui. Ocazional, de-a lungul anilor, când mă simțeam abandonată sau îmi era frică și auzeam o voce în cap care spunea: „O vreau pe mami“, scoteam biletul și îl citeam ca să-mi amintesc cum fusese totul de fapt, ca să-mi amintesc cât de puțin ținuse la mine. Ajuta. Am ajuns la concluzia că actul respingerii este singurul antidot pentru amăgire.

Am ajuns să fiu la fel ca mama – un copil unic cu părinți decedați, prin urmare nu exista o familie care să mă susțină. Sora tatei s-a întors cu avionul în Mexic de Crăciun și a luat tot ce a vrut din casă – câteva cărți, argintăria. Purta ponchouri multicolore și șaluri din mătase cu franjuri, dar avea atitudinea septică a tatei față de viață. Nu era tristă fiindcă își pierduse fratele, dar era furioasă din cauza „reziduurilor toxice“. Asta mi-a zis. „Oamenii nu făceau cancer acum câteva mii de ani. E din cauza chimicalelor astea. Sunt peste tot – în aer, în mâncare, în apa pe care o bem.“ Cred că m-a ajutat cât de cât când a încuviințat din cap atunci când i-am spus că mă simt ușurată că mama nu mai era, dar că aș fi vrut ca tata să fi rezistat suficient încât să mă ajute să înțeleg ce să fac cu casa, să mă ajute să pun lucrurile în ordine. Am încercat să-mi păstrez calmul cât timp a fost ea acolo.

După ce a plecat, am petrecut câteva zile singură în casă, aplecată asupra albumelor de fotografii din copilărie, plângând peste teancurile mamei de pachete nedesfăcute de dresuri. Am plâns deasupra pijamalelor pe care le purta tata pe patul de moarte, pe biografiile uzate ale lui Theodore Roosevelt și Josef Mengele de pe noptieră, peste o monedă din buzunarul pantalonilor lui preferați, peste o curea în care făcuse găuri ca să o facă mai strâmtă după ce slăbise din cauza bolii.

Nu era un spectacol grandios. Totul era tăcut.

Îmi imaginam ce i-aș spune mamei dacă și-ar face dintr-odată apariția acum, în subsolul Revei. Îmi imaginam dezgustul ei față de lucrurile ieftine, față de izul de mucegai din aer. Nu mă puteam gândi la nimic ce aș fi vrut să o întreb. Nu aveam nici o dorință arzătoare să-mi exprim furia sau tristețea. „Bună“, a fost tot ce am putut să găsesc de zis în dialogul nostru ipotetic.

M-am ridicat din pat și am început să caut prin cutiile de carton de pe biroul Revei. În albumul de absolvire am găsit o singură fotografie cu Reva, portretul standard. Al ei ieșea în evidență din rândurile de chipuri plictisite.

Avea părul lung și cârlionțat, obraji dolofani, sprâncene mult prea pensate care se întindeau pe fruntea ei ca niște săgeți strâmbe, ruj negru și ochii conturați cu dermatograf negru. Privirea ei era puțin nefocalizată, vagă, nefericită, posedată. Arăta mult mai interesantă înainte de facultate – o tipă Goth, o ciudată, o punkeriță, un rebut, o delincventă, o paria, o ratată. De când o cunoșteam eu, fusese o imitatoare, o plebee, o puritană, o conformistă. Dar se pare că avusese și o viață interioară plină de secrete în liceu, cu dorințe care depășeau bețiile obișnuite și petrecerile de foosball pe care le oferea viața de suburbie din Long Island. Așa că am ajuns la concluzia că Reva se mutase în Manhattan ca să meargă la facultate și hotărâse să încerce să se integreze – să slăbească, să arate bine, să vorbească precum tipele slabe și frumoase. Era logic acum de ce mă alesese pe mine ca prietenă. Poate că cea mai bună prietenă a ei din liceu fusese o ciudată, la fel ca ea. Poate că avea nu știu ce dizabilitate – un braț beteag, Tourette, ochelari cu lentile fund de sifon, alopecie. Mi le-am imaginat pe ele două în dormitorul din subsolul întunecat ascultând muzică: Joy Division. Siouxsie and the Banshees. M-am simțit puțin geloasă când m-am gândit la o Reva care era deprimată și dependentă de oricine altcineva în afară de mine.

După înmormântarea mamei, m-am întors la facultate. Fetele din sororitatea mea nu m-au întrebat dacă mă simțeam bine sau dacă voiam să discut cu cineva. Toate m-au evitat. Numai câteva mi-au lăsat bilețele pe sub ușă. „Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat!“ Evident, eram mulțumită că nu trebuia să trec prin umilința unor confruntări pline de condescendență cu mai mult de o duzină de femei tinere care probabil că m-ar fi umilit pentru că nu „eram mai deschisă“. Nu erau prietenele mele. În acel an, eu și Reva am fost colege la cursurile de franceză. Eram partenere de conversație. A luat notițe pentru mine cât am lipsit, iar după ce am revenit, nu s-a sfiit să-mi pună întrebări. La curs a deviat de la temă ca să mă întrebe într-o franceză stricată, poticnită, cum mă simțeam, ce se întâmplase, dacă eram tristă sau furioasă, dacă voiam să ne întâlnim după curs ca să vorbim în engleză. Am fost de acord. Voia să afle fiecare detaliu al cosmarului prin care trecusem cu părinții mei, să audă cele mai intime gânduri ale mele, să știe ce simt, cum am jelit. I-am explicat totul în mare. Să vorbești cu Reva despre suferință era insuportabil. „Privește partea bună“ era ceea ce ar fi vrut ea să facă toată lumea. Dar măcar i-a păsat.

În ultimul an m-am mutat din casa sororității într-un apartament cu două dormitoare dintr-un cămin din afara campusului împreună cu Reva. Faptul că am stat împreună ne-a cimentat relația. Eu eram cea distantă, care-și reprima sentimentele, iar ea era vorbăreața obsesivă care ciocănea întotdeauna la ușa mea ca să-mi pună întrebări, căutând orice pretext pentru a sta de vorbă. În acel an am petrecut mult timp holbându-mă la tavan, încercând să-mi anulez gândurile despre moarte cu gânduri despre nimic. Întreruperile frecvente ale Revei probabil că m-au împiedicat să mă arunc pe fereastră. Cioc-cioc. „Pauză de conversație?“ Îi plăcea să se uite prin dulapul meu, întorcând etichetele, verificând mărimile hainelor pe care le cumpărasem cu banii din moștenire. Obsesia ei pentru lumea materială m-a sustras din oricare ar fi fost gaura neagră existențială în care reușisem să mă afund.

Nu i-am spus niciodată că o auzeam vomitând în fiecare seară când se întorcea de la cantină. Tot ce mânca acasă erau mini-iaurturi fără zahăr și morcovi pitici pe care îi asezona cu muștar galben. Palmele ei erau portocalii de la câți morcovi mânca. Zeci de recipiente de mini-iaurturi umpleau coșul de gunoi.

În acea primăvară făceam plimbări lungi prin oraș cu dopurile de urechi puse. Mă simțeam mult mai bine dacă ascultam ecourile produse de respirația mea, flegma care mi se scurgea pe gât atunci când înghițeam, clipitul ochilor, bătăile înfundate ale inimii mele. Zile cenușii petrecute cu privirea pironită în trotuar, chiulind de la cursuri, cumpărând chestii pe care nu aveam de gând să le port niciodată, plătind cu asupra de măsură un tip homosexual, ca să-mi bage un furtun în fund, să-mi maseze abdomenul și să-mi spună cât de bine aveam să mă simt odată ce mi se curăța colonul. Ne uitam împreună cum bucățele mici de rahat curgeau prin tubul acela. Vocea îi era moale, dar plină de entuziasm. „Te descurci excelent, păpușă“, obișnuia să-mi spună. Îmi făceam de mai multe ori decât era nevoie exfolieri faciale și pedichiuri, masaje, epilări și tunsori. Plăteam străini să mă facă să mă simt bine. Mi-a trecut prin minte că puteam la fel de bine să angajez prostituate. Cam cum avea să fie dr. Tuttle câțiva ani mai târziu – o prostituată care mă îndopa cu cântece de leagăn. Dacă ceva m-ar fi putut face să plâng, atunci asta era ideea că aș putea să o pierd pe dr. Tuttle. Dacă și-ar fi pierdut licența? Dacă ar fi murit? Ce m-aș face fără ea? Atunci, într-un final, chiar acolo, în dormitorul de la subsol al Revei, am simțit o urmă

de tristețe. O simțeam în gât, ca pe un os de găină care rămâne blocat pe trahee. Cred că o iubeam pe dr. Tuttle. M-am dat jos și am băut niște apă de la robinetul din baie. Apoi m-am întors în pat.

După câteva minute, Reva ciocănea la ușă.

– Ți-am adus niște tartă. Pot să intru?

Purta un halat roșu flaușat. Deja își făcuse părul și se fardase. Eu eram încă înfășurată în prosop sub cearșafuri. Am luat niște tartă și am mâncat-o în timp ce ea stătea pe marginea patului. A trăncănit despre mama ei, cum nu-i apreciase niciodată talentul artistic. Avea să fie o după-amiază lungă.

– Știi, ar fi putut să ajungă mare. Dar pe vremea ei se aștepta ca femeile să fie mame și să stea acasă. Și-a irosit toată viața pentru mine. Totuși, acuarelele ei sunt uimitoare. Nu crezi?

– Da, sunt decente pentru un amator.

– Cum a fost dușul?

– Nu am avut săpun. Ai găsit vreo pereche de pantofi pe care pot s-o împrumut?

– Ar fi mai bine dacă te-ai duce tu sus și ai căuta, mi-a răspuns.

– Nu prea vreau să fac asta.

– Doar du-te până acolo și alege ceva. Nu știu ce vrei.

Am refuzat.

– O să mă obligi să urc iar până acolo?

– Ai spus că o să vii cu mai multe opțiuni.

– Nu pot să caut prin dulapul ei. Mă tulbură prea mult. Poți să te duci tu?

– Nu. Nu mi se pare în regulă să fac asta, Reva. Atunci, pot să rămân aici și să nu mai merg la funeralii.

Am lăsat din mână tarta.

– Bine, fie, o să merg eu, a oftat ea. De ce ai nevoie?

– Pantofi, dresuri, o cămașă.

– Ce fel de cămașă?

– Neagră, cred.

– Bine. Dar dacă nu-ți place ce aduc, să nu dai vina pe mine.

– Nu o să fac asta, Reva. Nici nu-mi pasă.

– Numai să nu dai vina pe mine, a repetat ea.

S-a ridicat, lăsând bucățele de puf roșu în locul în care a stat. M-am dat jos din pat și am început să caut prin punga de la Bloomingdale's. Costumul era din vâscoză. Colierul era ceva ce nu aș purta niciodată. Se

pare că Infermiterolul îmi afectase bunul-gust, deși haina din blană albă era destul de interesantă. Avea personalitate. Oare câte vulpi trebuiseră să moară pentru ea? m-am întrebat. Și cum le omorâseră ca să nu păteze blana de sânge? Mi-a trecut prin minte că Ping Xi ar putea să răspundă la întrebarea asta. Oare cât de frig ar trebui să fie ca să înghețI o vulpe albă vie? Am rupt etichetele de la sutien și de la chiloți și m-am îmbrăcat. Părul pubian a umflat chiloții. Era o glumă excelentă – lenjerie sexi cu tufiș mare. Mi-aș fi dorit să am aparatul Polaroid la mine ca să imortalizez imaginea. Exuberanța care venea din acea dorință m-a izbit brusc și pentru o clipă m-am înveselit, dar imediat după ce a trecut acea clipă, m-am simțit complet epuizată.

Când Reva a revenit cu brațele pline de pantofi, cămăși și cu un pachet nedesfăcut de ciorapi de culoarea pielii din anii optzeci, i-am dat colierul.

– Ți-am luat ceva, i-am zis, ca să te consoleze.

Reva a lăsat tot ce avea pe pat și a deschis cutia. Ochii i s-au umplut de lacrimi – exact ca într-un film – și m-a îmbrățișat. A fost o îmbrățișare plăcută. Reva a fost dintotdeauna bună la asta. M-am simțit ca o călugăriță[21] în brațele ei. Halatul ei flaușat era moale și mirosea a balsam Downy. Am încercat să mă desprind, dar m-a strâns și mai tare. Când mi-a dat drumul, plângea și zâmbea în același timp. Își trăgea nasul și râdea.

– E foarte frumos. Mersi. E foarte drăguț din partea ta. Îmi pare rău, mi-a zis în timp ce-și ștergea nasul cu mâneca.

Și-a pus colierul și a tras de gulerul de la halat ca să-și vadă mai bine gâtul în oglindă. Zâmbetul ei a devenit puțin fals.

– Știi, nu cred că poți folosi „a consola“ în felul acesta. Nu cred că poți „consola“ pe cineva.

– Nu, Reva. Nu eu te consolez. Colierul face asta.

– Dar nu e cuvântul potrivit, cel puțin așa cred. Poți să *alini*[22] pe cineva.

– Nu, nu poți, i-am răspuns. Oricum, știi ce am vrut să zic.

– E minunat, a zis din nou, fără nici o emoție de data asta, și a atins colierul.

Apoi a arătat cu degetul spre maldărul de lucruri negre pe care le adusese.

– Asta e tot ce am găsit. Sper că e în regulă.

Și-a scos rochia din dulap și s-a dus în baie ca să se schimbe. Eu mi-am pus dresurile, apoi am căutat prin perechile de pantofi până am găsit una care mi se potrivea. I-am pus în picioare și apoi am îmbrăcat costumul.

– Ai vreo perie pe care s-o pot folosi?

Reva a deschis ușa de la baie și mi-a dat o perie veche cu mâner din lemn. Avea un punct pe spate care era complet jupuit. Când am ținut-o la lumină, am văzut urmele de dinți. Am mirosit-o, dar nu am simțit miros de vomă, numai de cremă de mâini din cocos pe care o folosea ea.

– Nu te-am văzut niciodată în costum, mi-a zis ea când a ieșit din baie.

Rochia pe care o purta era mulată și avea o crăpătură înaltă în față.

– Arăți foarte bine. Te-ai tuns?

– Mda, i-am răspuns și i-am dat înapoi peria.

Ne-am pus hainele pe noi și am urcat. Camera de zi era goală, Doamne ajută. Mi-am umplut din nou cu cafea paharul de la McDonald's cât timp Reva a stat în fața frigiderului, îndesându-și bucățele reci de broccoli în gură. Începuse să ningă din nou.

– Te avertizez de acum, mi-a zis în timp ce se ștergea pe mâini. O să plâng destul de mult.

– Ar fi ciudat dacă nu ai face asta.

– Numai că arăt așa de urât când plâng. Și Ken mi-a zis că o să fie acolo, mi-a zis ea a doua oară. Știu că ar fi trebuit să așteptăm până după Anul Nou. Nu e ca și cum ar fi vreo diferență pentru mama. E deja incinerată.

– Mi-ai spus.

– O să încerc să nu plâng prea tare. Să lăcrimez e în regulă. Cu toate că fața mi se *umflă* așa de rău.

Și-a băgat mâna într-o cutie de șervețele și a scos mai multe.

– Știi, într-un fel sunt fericită că nu a trebuit să o îmbălsămăm. Chestia asta e prea sinistră. Oricum, ce mai rămăsese din ea era doar un sac de oase. Probabil că nu cântărea mai mult de jumătate din greutatea mea de acum. Probabil nu chiar jumătate. Dar era extrem de slabă. Chiar mai slabă decât Kate Moss.

Și-a băgat șervețelele în buzunarul de la haină și a stins luminile.

Am trecut din bucătărie în garaj. Într-un colț erau un congelator, rafturi pline cu unelte, ghivece și bocanci de schi, câteva biciclete vechi și grămezi de cutii albastre din plastic pentru depozitare pe tot peretele.

– E deschis, mi-a zis ea făcându semn către Toyota argintie. A fost mașina mamei. Am reușit să o pornesc aseară. Sper să meargă și acum. Evident, nu a condus-o prea mult.

Înăuntru mirosea a unguent mentolat. Pe bord erau un urs polar căruia i se mișca capul, un număr din *New Yorker* și un tub de cremă pentru mâini pe scaunul pasagerului. Reva a pornit mașina, a oftat, apoi a ridicat ușa garajului cu telecomanda agățată de oglinda retrovizoare și a izbucnit în lacrimi.

– Vezi? Te-am avertizat, mi-a spus scoțând un pumn de șervețele. O să plâng cât timp se încălzește motorul. Doar o clipă.

A continuat să plângă, tremurând încetișor sub geaca pufoasă.

– Haide, nu mai plânge, i-am zis sorbind din cafea.

Deja Reva mă plictisea foarte tare. Simțeam că acesta urma să fie sfârșitul prieteniei noastre. Cât de curând, cruzimea mea o să meargă prea departe, iar acum, că mama ei era moartă, Reva o să treacă peste prostia asta de relație superficială. Probabil o să meargă din nou să facă terapie. O să-și dea seama că nu exista nici un motiv bun pentru care să rămânem prietene și că nu o să primească niciodată ce avea nevoie de la mine. O să-mi trimită o scrisoare lungă în care o să-și explice toate nemulțumirile, toate greșelile, în care o să-mi spună cum trebuie să mă dea la o parte ca să meargă mai departe cu viața ei. Deja puteam să-mi imaginez cum o să sune. „Am ajuns să-mi dau seama că prietenia noastră nu îmi mai servește la nimic“ – acesta e limbajul pe care o s-o învețe psihoterapeutul ei –, „ceea ce nu e o critică la adresa ta.“ Dar evident că era vorba despre mine: eu eram prietena din prietenia pe care o descria ea.

În timp ce treceam prin Farmingdale, m-am gândit că răspunsul meu o să fie în genul unei scrisori de despărțire de la un bărbat. „Am primit epistola ta“, aș începe. „Mi-ai confirmat ceea ce știam despre tine încă din facultate.“ Am încercat să mă gândesc la cel mai rău lucru pe care i l-aș putea spune cuiva. Care era cel mai crud, cel mai tăios, cel mai adevărat lucru? Merita să fie spus? Reva era inofensivă. Nu era un om rău. Nu făcuse nimic care să mă rănească. Eu eram cea care stătea acolo debordând de dezgust, cu hainele mamei ei moarte pe mine. „La revedere.“

*

Restul zilei, pe toată durata ceremoniei de la Casa Funerară Solomon Schultz, am rămas lângă Reva, deși o priveam cu detașate. Am început să mă simt ciudat – nu propriu-zis vinovată, cât responsabilă până la un anumit punct față de suferința ei. Mă simțeam ca și cum ar fi fost o străină pe care

o lovisem cu mașina și așteptam ca ea să moară ca să nu fie în stare să mă identifice. Când vorbea, era ca și cum mă uitam la un film.

– Uite-l pe Ken, chiar acolo. O vezi pe soția lui?

Camera trecea peste rânduri până focaliza o femeie cu pistrui, pe jumătate asiatică, drăguță, care purta o beretă neagră.

– Nu vreau să mă vadă așa. De ce l-am invitat? Nu știu ce a fost în capul meu.

– Nu-ți face griji, e tot ce mi-a trecut prin minte să-i spun. Nu o să te dea afară pentru că ești tristă la o ceremnie funerară.

Reva și-a tras nasul și a încuviințat din cap, apoi și-a șters ochii cu șervețelul.

– Asta-i prietena mamei din Cleveland, mi-a zis atunci când o femeie obeză într-o rochie *muumuu*[23] neagră a urcat pe scenă.

A cântat „On My Own“ din *Les Misérables*, a cappella. Era dureros să o privești. Reva plângea și plângea. Șervețele pline de mascara ca niște pete de cerneală să adunau în poala ei. O duzină de oameni au urcat ca să spună lucruri frumoase despre mama ei. Câțiva au făcut glume, alții au izbucnit în plâns fără jenă. Toată lumea a fost de acord că mama ei fusese o femeie bună, că moartea ei era tristă, că viața era un mister, cu atât mai mult moartea, că nu mai avea sens să se filosofeze, așa că hai să ne amintim momentele plăcute – măcar trăise de toate. Fusese curajoasă și generoasă, fusese o mamă și o soție bună, o bucătăreasă bună și o grădinăreasă bună.

– Singura dorință a soției mele a fost să trecem cât mai repede peste asta și să fim fericiți în continuare, asta a spus tatăl Revei. Toată lumea a spus deja atât de multe despre ea.

S-a uitat la mulțime și a ridicat din umeri, apoi a părut buimac, s-a făcut roșu în obraji, dar în loc să izbucnească în lacrimi, a început să tușească în microfon. Reva și-a acoperit urechile. Cineva i-a adus tatălui ei un pahar cu apă și l-a ajutat să se așeze din nou pe scaunul lui.

Apoi a venit rândul Revei să vorbească. Și-a verificat machiajul în oglinda de la pudrieră, și-a pudrat nasul, și-a mai tamponat ochii cu alte șervețele, apoi a urcat pe podium și a citit ce era scris pe niște fișe, amestecându-le în timp ce își trăgea nasul și plângea. Tot ce spunea suna ca și cum ar fi citit ceva de pe o felicitare Hallmark. Pe la jumătatea discursului s-a oprit și s-a uitat la mine ca și cum ar fi căutat aprobare. Am ridicat degetele mari în semn de confirmare.

– A fost o femeie cu multe talente, a continuat ea, și m-a inspirat să-mi urmez propria cale.

A continuat pe această idee o vreme, aducând în discuție acuarelele, apoi credința ei în Dumnezeu. După care a rămas fără cuvinte.

– Ca să fiu sinceră… E, cum să spun…

Atunci a zâmbit, apoi și-a acoperit fața cu mâinile și s-a așezat din nou lângă mine.

– Am arătat ca o idioată?

Am clătinat din cap, am cuprins-o cât se poate de stângaci cu brațul de după umeri și am rămas până la sfârșitul ceremoniei cu această femeie tânără și ciudată tremurând deznădăjduită pe subsoara mea.

Recepția de după ceremonie s-a ținut la Reva acasă. Aceleași femei de vârstă mijlocie erau acolo, aceiași bărbați chelioși, numai că se înmulțiseră. Nimeni nu părea să ne fi observat atunci când am intrat.

– Sunt lihnită, mi-a zis ea și s-a dus direct în bucătărie.

Am coborât înapoi în subsol și am căzut într-un fel de somn superficial.

M-am gândit care o fi fost impulsul subliminal care m-a făcut să mă urc în trenul spre Farmingdale. S-o văd pe Reva în modul Reva în-plină-floare mă încânta și mă dezgusta în același timp. Înăbușirea sentimentelor, negarea străvezie, încercările zadarnice de a explora cu mine suferința în mașină, toate acestea îmi produceau un fel de mulțumire. Reva zgândărea o zgaibă la care eu, de una singură, nu puteam ajunge. Văzând-o cum ia ceva profund, real, dureros și îl distruge exprimându-l cu atâta precizie trivială, îmi dădea motiv să cred că era o idioată și, prin urmare, să ignor durerea ei și odată cu aceasta și pe a mea. Reva era exact ca pastilele pe care le luam. Transformau totul, chiar și ura, chiar și iubirea, în ceva care se poate risipi oricând. Și asta era exact ceea ce-mi doream – sentimentele mele să treacă precum niște faruri care strălucesc ușor printr-o fereastră, se mișcă pe lângă mine, iluminează ceva vag familiar, după care dispar și mă lasă din nou în întuneric.

Apa care curgea la robinet și vomitatul Revei în baie m-au trezit. Era un cântec ritmic, violent – gemete guturale dublate de pleoscăituri și troscăituri. După ce a terminat, a tras apa de trei ori, a oprit robinetul și a urcat din nou pe scări. Am stat trează până am considerat că a trecut o perioadă suficientă. Nu voiam ca Reva să știe că o auzisem vomitând.

Faptul că mă prefăceam că nu văd era singura consolare pe care simțeam că sunt în stare să i-o ofer.

Până la urmă, m-am dat jos din pat, mi-am strâns lucrurile și am urcat la etaj ca să-mi chem un taxi care să mă ducă la gară. Majoritatea invitaților plecaseră deja. Bărbații chelioși de la început stăteau pe veranda de lângă bucătărie. Zăpada cădea puternic peste ei. Femeile strângeau farfuriile și cănile de pe masa de cafea din bucătărie. Am găsit-o pe Reva pe canapea mâncând dintr-o pungă înghețată cu mazăre în fața televizorului cu sonorul oprit.

– Pot să folosesc telefonul?

– Te duc eu în oraș, mi-a răspuns calm.

– Dar, Reva, crezi că drumurile sunt sigure? a întrebat una dintre femei.

– O să conduc cu grijă, i-a răspuns.

S-a ridicat, a lăsat punga cu mazăre pe masa de cafea și m-a luat de mână.

– Hai să plecăm înainte ca tata să încerce să mă oprească.

A luat în grabă buchetul de trandafiri albi de la mine din locul unde rămăseseră înțepeniți printre vasele murdare din chiuvetă. Erau încă în celofan.

– Ia câteva din astea, mi-a zis arătând cu trandafirii către sticlele de vin de pe blat. Am luat trei. Femeile s-au uitat la mine. Le-am așezat în pungă peste blugi, tricou și tenișii murdari.

– Vin imediat, mi-a zis Reva și a dispărut pe coridorul întunecat.

– Ești prietena Revei din facultate? m-a întrebat una dintre femei.

A vorbit cu mine în timp ce scotea vasele din mașina de spălat.

– E bine că vă aveți una pe cealaltă. Orice s-ar întâmpla, dacă ai prieteni, ești bine.

Spațiul din jurul ei s-a umplut de aburi. Arăta exact cum mi-o imaginasem pe mama Revei. Avea părul șaten, tuns scurt. Purta o pereche mare de cercei cu perle false. Purta o rochie maro-închis, cu imprimeu auriu, lungă, strâmtă și elastică. Vedeam celulita de pe picioarele ei prin material. Aburul din mașina de spălat mirosea a vomă. Am făcut un pas în spate.

– Mama Revei a fost prietena mea cea mai bună, a continuat ea. Vorbeam în fiecare zi la telefon. Nici cu copiii mei nu vorbesc așa de mult. Câteodată, prietenii sunt mai importanți decât familia, pentru că lor le poți spune orice. Nimeni nu se supără. E un alt fel de dragoste. Chiar îmi e foarte dor de ea. S-a oprit din vorbit ca să caute ceva prin dulap. Dar spiritul

ei e încă aici. Simt asta. Stă chiar acum lângă mine, spunându-mi: „Debra, paharele înalte se pun pe raftul cu paharele pentru vin“. Îmi dă ordine ca întotdeauna. Pur și simplu știu asta. Spiritul nu moare niciodată și ăsta-i adevărul.

– Foarte frumos, i-am zis căscând. Condoleanțe.

Reva a apărut cu o haină imensă din păr de castor – clar, a mamei ei –, cu bocanci mari de zăpadă și cu geanta pentru sală pe umăr.

– Hai să mergem, mi-a zis aspru. Sunt gata.

Ne-am îndreptat către ușa care ducea la garaj.

– Spune-i tatei că o să-l sun mâine, le-a zis femeilor din camera de zi.

Acestea au început să protesteze, dar ea nu s-a oprit din mers. Am urmat-o până la mașina mamei ei.

Eu și Reva nu am vorbit prea mult pe drum. Înainte să ajungem pe autostradă, i-am propus să ne oprim pentru o cafea, dar nu mi-a răspuns. A dat radioul mai tare și căldura la maximum. Fața îi era încruntată și serioasă, dar calmă. M-a uimit faptul că eram curioasă să știu la ce se gândea, dar nu am spus nimic. Când am ajuns pe linia expres pentru Long Island, DJ-ul de la radio le spunea ascultătorilor să sune și să să spună ce-și propun să realizeze în Noul An.

– În 2001 vreau să profit de fiecare oportunitate. Vreau să spun „da“ la fiecare invitație pe care o primesc.

– 2001 e anul în care o să învăț în sfârșit să dansez tango.

– Nu-mi propun nimic pentru anul acesta, a zis Reva.

Apoi a dat volumul mai încet și a schimbat postul.

– Nu sunt în stare să mă țin de promisiuni. Parcă aș fi cel mai crunt dușman al meu. Tu?

– Poate că o să încerc să mă las de fumat. Dar medicamentele complică treaba asta.

– Mda, a răspuns absentă. Și poate că o să încerc să mai slăbesc vreo două kile.

Nu puteam să-mi dau seama dacă încerca să mă insulte cu sarcasmul ei sau dacă era sinceră. Așa că am trecut peste.

Vizibilitatea era proastă. Ștergătoarele scrâșneau atunci când curățau zăpada. În Queens, Reva a dat din nou tare radioul și a început să cânte pe muzică. Santana. Marc Anthony. Enrique Iglesias. După un timp, am

început să mă întreb dacă nu cumva era beată. Mi-a trecut prin minte că exista posibilitatea să murim într-un accident de mașină. Mi-am sprijinit capul de geamul rece și am privit apa întunecată din East River. M-am gândit că nu ar fi așa de rău dacă am muri. Circulația înainta foarte greu.

Reva a dat mai încet radioul.

– Pot să dorm la tine în seara asta? m-a întrebat încordată. Nu vreau să par nevolnică, dar îmi e frică să fiu singură acum. Nu mă simt în apele mele și mi-e teamă că o să se întâmple ceva rău.

– OK, i-am zis, deși m-am gândit că o să își schimbe hotărârea la câteva minute după miezul nopții.

– Putem să ne uităm la un film. Ce vrei tu. Hei, poți să-mi cauți tu guma prin poșetă? Nu vreau să-mi iau mâinile de pe volan.

Geanta Gucci falsă a Revei era între noi pe cotieră. Am dat de tampoane, parfum, dezinfectant de mâini, trusă de machiaj, exemplare făcute sul din *Cosmo* și *Marie Claire*, perie de păr, periuță de dinți, pastă de dinți, portofel imens, telefon mobil, agendă, ochelari de soare și, în final, am găsit o singură lamă de Extra cu scorțișoară într-un buzunar mic, plin, de altfel, cu bilete și bonuri de metrou. Ambalajul era roz și uleios.

– Vrei să o împărțim? m-a întrebat ea.

– Scârbos, i-am zis. Nu.

Reva a întins mâna. Am urmărit-o cum se uita la drum. M-am gândit că poate că nu era beată, ci doar extenuată. I-am pus lama de gumă în palmă. A desfăcut ambalajul și și-a pus-o pe limbă, după care a aruncat ambalajul peste umăr, a început să mestece și a continuat să conducă. Eu m-am uitat din nou pe geam, la East River. Era negru și strălucea de la luminile galbene ale orașului care se reflectau în el. Traficul nu se descongestionase. M-am gândit la apartamentul meu. Nu mai fusesem acolo de câteva zile – cel puțin nu trează. Îmi imaginam dezordinea pe care aveam să o descopăr după ce intram cu Reva. Speram că nu o să comenteze. Oricum nu credeam că o s-o facă, având în vedere ce zi era.

– Întotdeauna mă gândesc la cutremure când trec pe podul acesta, a zis ea. Știi, ca atunci când s-a prăbușit podul din San Francisco

– Suntem în New York, i-am răspuns. Nu avem cutremure.

– Mă uitam la Campionatul Mondial când s-a întâmplat. Cu tata. Îmi amintesc perfect. Tu îți amintești?

– Nu, am mințit.

Evident că îmi aminteam, dar nu mi s-a părut relevant.

– Te uiți la un meci de baseball și, dintr-odată, BOOM. Și nu știi ce să zici, dintr-odată, au murit câteva mii de oameni.

– Nu au fost mii.

– Oricum, au fost destui.

– Poate câteva sute, maximum.

– Mulți oameni au fost zdrobiți pe acea autostradă. Și pe acel pod, a insistat ea.

– E OK, Reva.

Nu voiam să înceapă din nou să plângă.

– Iar a doua zi cei de la știri i-au luat interviu unui tip care era pe șoseaua de sub autostrada suspendată și i-au pus următoarea întrebare: „Ce o să vă rămână după această experiență?“ Iar el a răspuns: „Când m-am dat jos din mașină, era un creier care tremura pe jos. Un creier întreg care tremura ca un jeleu“.

– Oamenii mor tot timpul, Reva.

– Dar nu e pur și simplu îngrozitor? Un creier care tremură pe stradă ca o bucată de jeleu.

– Pare ceva inventat.

– Reporterul nu a mai zis nimic. Încremenise. Așa că tipul a continuat: „*Tu* ai vrut să știi. Tu *m-ai întrebat*. Așa că eu ți-am spus. Asta e ceea ce am văzut.“

– Reva, te rog să încetezi.

– Păi, nu spun că asta s-ar putea întâmpla aici.

– Asta nu s-a întâmplat nicăieri. Creierele nu zboară din cutiile craniene ale oamenilor și nu încep să tremure.

– Cred că au fost și replici.

Am dat mai tare volumul la radio și am deschis geamul.

– Oricum, înțelegi ce vreau să spun? Ideea e că se poate mai rău, a strigat ea.

– Oricând se poate mai rău, i-am strigat și eu.

Am închis geamul.

– Sunt un șofer foarte precaut.

Am rămas tăcute tot restul drumului. În mașină se simțea un miros de scorțișoară. Deja regretam că acceptasem ca Reva să doarmă la mine. Într-un final am traversat podul și am intrat pe FDR[24]. Drumul era alunecos.

Mașinile înaintau greoi. Până când am ajuns la blocul meu, era deja trecut de zece și jumătate. Am avut noroc să găsim un loc de parcare chiar în fața băcăniei.

– Vreau să cumpăr ceva, i-am spus.

Nu a protestat. Înăuntru, egiptenii jucau cărți în spatele tejghelei. Pe un teanc de lăzi, lângă cutiile cu bere și suc, erau expuse sticle de șampanie ieftină. M-am uitat la Reva care s-a holbat la ele, apoi a deschis frigiderul și s-a aplecat, încercând să desprindă ceva din gheață. Mi-am cumpărat și cafelele mele obișnuite.

Reva a plătit.

– E sora ta? a întrebat-o egipteanul pe Reva, făcând un semn cu capul în direcția mea în timp ce eu sorbeam din prima cafea.

Era mai arsă ca de obicei, iar frișca pe care o folosiseră se acrise atât de tare, încât bucățele mici de lapte îmbrânzit mi se prinseseră printre dinți. Nu-mi păsa.

– Nu, e *prietena* mea, i-a răspuns Reva cu ostilitate. Ți se pare că semănăm?

– Ați putea fi surori, i-a răspuns egipteanul.

– Mulțumesc, i-a zis ea sec.

Când am ajuns la clădirea mea de pe East Eighty-fourth, portarul a lăsat din mână ziarul ca să ne ureze „Un an nou fericit“.

În lift, Reva mi-a zis:

– Tipii ăia de la magazinul din colț nu ți se pare că se uită ciudat la tine?

– Nu fi rasistă.

Reva mi-a ținut cafelele în timp ce am descuiat ușa. Înăuntru, televizorul era dat pe mut, iar pe ecran străluceau doi sâni goi imenși.

– Trebuie să fac pipi, mi-a zis ea lăsându-și jos geanta. Credeam că detești pornografia.

Am amușinat aerul după mâncare stricată, dar nu am simțit nimic. Am găsit o pastilă rătăcită de Silenir pe blatul din bucătărie și am înghițit-o.

– Telefonul tău e într-o cutie din plastic care plutește în cadă, a strigat ea din baie.

– Știu, am mințit.

Ne-am așezat pe canapea, eu cu a doua cafea și cu mostra de Infermiterol, Reva cu iaurtul ei înghețat cu căpșune și fără grăsimi. Ne-am uitat la ce mai rămăsese din filmul porno într-o liniște completă. După o zi petrecută

reflectând la moarte, faptul că mă uitam la oameni care făceau sex îmi făcea bine. „Procreație“, m-am gândit. „Ciclul vieții.“ În timpul scenei de sex oral, m-am ridicat și m-am dus să urinez. În timpul scenei cu cunilingus, Reva s-a ridicat și s-a dus să vomite, cel puțin asta am crezut eu. Apoi a găsit tirbușonul în bucătărie, a deschis o sticlă de vin de la ceremonie, s-a întors pe canapea. Ne-am trecut sticla de la una la alta și ne-am uitat cum bărbatul ejacula pe fața fetei. Picături de spermă i s-au lipit de genele false.

M-am gândit la Trevor, la toate picăturile și stropii de pe burta și spatele meu. Când făceam sex la el, imediat după ce termina se grăbea să aducă o rolă de prosoape de hârtie, apoi îmi ținea coșulețul de gunoi în timp ce mă ștergeam. „Cearșafurile astea…“ Trevor nu a ejaculat niciodată în mine, nici atunci când luam anticoncepționale. Chestia care-i plăcea lui cel mai mult era să mi-o bage în gură în timp ce eu stăteam pe spate și mă prefăceam că dorm, ca și cum nu mi-aș fi dat seama că penisul lui mi se lovea de spatele gâtului.

A urmat genericul. Apoi a început alt film porno. Reva a găsit telecomanda și a apăsat pe butonul de sunet.

Eu am deschis tubul de Infermiterol și am luat o pastilă pe care am înghițit-o cu o gură de vin.

Îmi amintesc că ascultam dialogul anost de la început – fata juca rolul unei fizioterapeute, iar tipul, un fotbalist care avea o suferință în zona inghinală. Reva a plâns puțin. Când a început sexul, a dat mai încet și mi-a povestit ce s-a întâmplat anul trecut de Anul Nou.

– Știi, nu am avut nici un chef să merg la o petrecere unde veneau cupluri. Toată lumea se sărută la miezul nopții. Ken a fost un nesimțit, dar m-am întâlnit cu el pe la trei dimineața la hotelul Howard Johnson din Times Square.

Mă bucuram că acum era beată. Mai scăzuse tensiunea din atmosferă. Pe ecran s-a auzit un ciocănit în ușă. Sexul nu s-a oprit. La momentul acela tot adormeam și mă trezeam. Reva continua să vorbească.

– Așă că Ken era, cum să zic… A fost prima oară… I-am spus mamei… Ea s-a prefăcut că nu s-a întâmplat niciodată… Sunt eu nebună?

– Uau, i-am zis arătând către televizor. O negresă a intrat în scenă îmbrăcată în costum de majoretă. Crezi că asta e prietena lui geloasă?

– „Ce se întâmplă aici?“, a întrebat majoreta aruncând pompoanele pe podea.

– Știi că ești singura mea prietenă? m-a întrebat Reva, în loc să-mi răspundă la întrebare. Îmi doresc să fi avut o soră mai mare. Cineva care să-mi facă cunoștință cu un tip. Poate o să-l rog pe tata să-mi trimită bani pentru o agenție matrimonială.

– Nici un bărbat nu merită bani, i-am spus.

– O să mă mai gândesc.

Pe atunci eram deja în ceață, cu ochii abia mijiți. Prin ei mă uitam cum negresa își deschidea buzele vaginului cu degetele cu unghii roz, ascuțite. Interiorul lucea. M-am gândit la Whoopi Goldberg. Asta îmi amintesc. Îmi mai amintesc că Reva a lăsat sticla goală de vin pe masa de cafea. Și că mi-a urat „Un an nou fericit“, după care m-a sărutat pe obraz. După asta, am simțit că mă ridic și plutesc sus, mai sus și mai sus în eter, până când corpul meu a devenit doar o istorie, un simbol, un portret care atârna în altă lume.

– Reva, te iubesc, m-am auzit spunând de foarte, foarte departe. Îmi pare extrem de rău pentru ce s-a întâmplat cu mama ta.

Apoi am dispărut.

Replică din film

Referința este la insectă: *Mantis religiosa*.

Diferență intraductibilă între *condole* – „a exprima simpatie față de cineva; a jeli cu cineva“ și *console* – „a-i oferi cuiva confort într-un moment de durere sau dezamăgire“. Am tradus *console* prin „a alina“.

Rochie hawaiiană largă

Franklin D. Roosevelt East River Drive

CINCI

M-am trezit singură pe canapea câteva zile mai târziu. Camera mirosea a fum de țigară stătut și a parfum. Televizorul era dat foarte încet. Limba îmi era umflată și încărcată, de parcă aș fi avut pământ în gură. Am ascultat buletinul meteo internațional: inundații în India, un cutremur în Guatemala, o furtună care se apropia de partea de nord-est a Statelor Unite, incendii care distrugeau case de milioane de dolari în sudul Californiei, „dar vremea va fi însorită în capitala noastră astăzi, când Yasser Arafat vizitează Casa Albă pentru a discuta cu președintele Clinton despre revigorarea procesului de pace care stagnează în Orientul Mijlociu. Mai multe detalii, într-un minut".

Mi-am deschis ochii. Camera era întunecată, jaluzelele erau trase. Cât m-am chinuit să mă ridic, mișcându-mi încet capul de pe brațul canapelei, tot sângele din creier mi s-a scurs ca într-o clepsidră. La început vedeam pixelat, ca prin apă și ceață, apoi blurat până când am reușit să focalizez. Mi-am privit picioarele. Purtam pantofii răposatei mame a Revei, cu urme de sare pe pielea de la bot. Ciorapi de plasă de culoarea pielii. Mi-am desfăcut cureaua de la haina albă din blană și tot ce purtam pe dedesubt era un body tot de culoarea pielii. M-am uitat la zona inghinală. Părul pubian îmi fusese epilat recent. O epilare bună – pielea nu era nici roșie, nici iritată, nici nu mă mânca. Am observat că aveam manichiură franțuzească. Puteam să-mi simt propria transpirație. Mirosea a gin. Mirosea a oțet. O ștampilă peste încheieturile de la degete îmi dădea de înțeles că fusesem într-un club care se numea Dawn's Early. Nu auzisem de el. M-am lăsat pe spate și am închis ochii, apoi am încercat să-mi amintesc ce făcusem noaptea trecută. Nu era decât un spațiu negru și gol. „Haideți să ne uităm puțin peste prognoza de ninsori din zona metropolitană a New Yorkului." Am deschis ochii. Meteorologul de la TV semăna cu un Rick Moranis negru. Arăta cu degetul către un nor alb din carton. „Un an nou fericit, Reva", mi-am amintit că am spus. Asta a fost tot.

Pe măsuța de cafea erau tăvițe goale pentru cuburi de gheață, o carafă de aproape patru litri plină cu apă distilată, una de doi litri pe jumătate plină cu gin Gordon's și o pagină ruptă dintr-o carte care se numea *Arta de a fi fericit.* Reva mi-o dăduse cadou de ziua mea cu câțiva ani în urmă,

spunându-mi că „o să înțeleg foarte multe de la Dalai Lama. E foarte profund“. Nu citisem cartea niciodată. Pe pagina ruptă, o singură propoziție fusese subliniată cu pix albastru: „Nu s-a întâmplat peste noapte“. Am dedus că zdrobisem Xanax cu mânerul unui cuțit de bucătărie și îl trăsesem pe nas cu un fluturaș care anunța inaugurarea unui spectacol la un club de pe Hester Street, numit Portnoy's Porthole. Nu auzisem niciodată de el. Câteva zeci de fotografii făcute cu Polaroidul meu erau împrăștiate printre casete cu filme și carcase goale, lucru care demonstra că activitățile mele de amnezică nu rămâseseră nedocumentate, deși nu vedeam aparatul pe nicăieri.

Fotografiile erau cu oameni petrecăreți frumoși –tineri străini, expresii senzuale și foarte serioase. Fete date cu ruj închis la culoare, băieți cu pupilele roșii, unii luați prin surprindere de blițul camerei mele, alții care pozau elegant sau își ridicau doar o sprânceană sau ofereau zâmbete largi, false. Unele dintre fotografii păreau făcute noaptea, pe o stradă din centru, altele într-un spațiu întunecos cu tavan jos și cu imitație de graffiti Day-Glo pe pereți. Nu recunoșteam pe nimeni din poze. Într-una dintre ele, un grup de șase petrecăreți se înghesuiseră la un loc, fiecare cu degetul mijlociu ridicat. În alta, o roșcată slabă își arăta sânii, lăsând la vedere niște plasturi pentru mameloane de culoarea lavandei. Un tânăr negru grăsun care purta o pălărie fedora și tricou cu papion scotea rotocoale de fum. Gemeni îmbrăcați ca niște Elviși, ca țârul de slabi, în costume aurii de catifea, își băteau cuba în fața unei reproduceri după Basquiat. Mai era o tipă care ținea un șobolan în lesă, legat de un lanț de bicicletă pe care îl purta la gât. O fotografie în prim-plan cu limba palidă și rozalie a cuiva, despicată în mijloc ca să arate ca una de șarpe și care avea pe fiecare bucată câte un piercing cu diamant. Mai era și o serie de fotografii care păreau făcute cât timp am stat la o coadă la toaletă. Tot locul arăta ca un fel de delir artistic.

„Să vă așteptați la închiderea drumurilor, la rafale de vânt de puterea unui uragan, inundații în zona costală“, spunea prezentatorul meteo.

Am scos telecomanda dintre pernele de la canapea și am închis televizorul.

O fotografie căzuse sub masă. Am luat-o și am întors-o cu fața. Un asiatic scund stătea nemișcat și departe de mulțimea de lângă bar. Purta o salopetă albastră stropită cu vopsea. M-am uitat mai atent. Avea o față ovală și cicatrice roșiatice de la acnee. Își ținea ochii închiși. Îmi părea cunoscut.

Apoi mi-am dat seama cine era. Ping Xi. Avea o urmă de sclipici roz pe obraji. Am pus jos fotografia.

Trecuseră câteva luni de când nu mă mai gândisem la Ping Xi. De fiecare dată când îmi aminteam de Ducat, încercam să-mi alung gândurile rememorând drumul lung până la stația de metrou de pe Eighty-sixth Street, apoi trenul expres spre Union Square, trenul L care traversa orașul, plimbarea pe jos până pe Eighth Avenue și apoi la stânga pe Twenty-third Street, poticnindu-mă pe tocuri pe piatra cubică veche. Faptul că îmi aminteam geografia Manhattanului părea o chestie la care nu ar trebui să renunț. Cu toate că aș fi vrut să uit numele și detaliile legate de fiecare om pe care îl întâlnisem în Chelsea. Se pare că lumea artistică ajunsese să semene cu bursa, o reflexie a tendințelor politice și a puterii de convingere a capitalismului, alimentată de lăcomie, bârfe și cocaină. Aș fi putut la fel de bine să fi lucrat pe Wall Street. Din păcate, speculațiile și impresiile conduceau nu doar piața, ci și produsele, a căror valoare depindea nu de calitatea inefabilă a artei ca ritual sacru uman – oricum, o valoare imposibil de determinat –, ci de ceea ce o șleahtă de ticăloși bogați credea că avea să le „eleveze“ portofoliile, să inspire gelozie și, nebuni cum erau cu toții, chiar respect. Eram mai mult decât fericită să șterg complet tot acel gunoi din mintea mea.

Nu mai fusesem niciodată la genul de petrecere pe care o imortalizasem în fotografiile polaroid, dar o văzusem de departe: tineri frumoși, fascinanți, chemând taxiuri și aprinzând țigări. Cocaină, rimel, tot sclipiciul unei nopți petrecute în oraș noaptea, sex la întâmplare, un simplu act într-o cabină de toaletă, legănat pe ringul de dans și ieșit de acolo, țipând comenzi pentru băuturi la bar, fiecare înaintând spre visul extatic la ziua de mâine, când o să aibă parte de mai multă distracție, o să se simtă și mai frumoși, o să fie înconjurați de oameni și mai interesanți. Preferasem dintotdeauna un bar curat dintr-un hotel, dar asta poate pentru că doar acolo îi plăcea lui Trevor să mă ducă. Noi doi am fost de acord că oamenii arată stupid când „se simt bine“.

Internii de la galerie îmi povestiseră despre weekendurile lor la Tunnel, Life, Sound Factory, la Spa, Lotus, Centro-Fly și Luke + Leroy[25]. Așa că aveam o idee despre ce se întâmpla în oraș noaptea. Iar ca asistentă a Natashei, fusesem responsabilă să țin o listă cu unele dintre cele mai

mondene persoane la o petrecere din lumea artistică – mai ales tineri impresari și însoțitorii lor. Le invita la vernisaje și îmi spunea să le studiez bine biografia. Tatăl lui Maggie Kahpour deținuse cea mai mare colecție privată de desene făcute de Picasso din toată lumea, iar când a murit, fiica lui le-a donat pe toate unei mănăstiri din sudul Franței. Călugării au dat numele ei unui sortiment de brânză. Gwen Elbaz-Burke era nepoata lui Ken Burke, artistul care fusese mâncat de rechinul pe care îl ținea în piscină, și fiica Zarei Ali Elbaz, o prințesă siriană care fusese exilată pentru că făcuse un film pornografic de artă împreună cu iubitul ei german, descendent al lui Heinrich Himmler. Stacey Bloom înființase o revistă intitulată *Kun(s)t* despre „femei în lumea artei“, mai mult profiluri de fete petrecărețe bogate care își făceau propria casă de modă sau deschideau galerii sau cluburi de noapte sau jucau în filme independente. Tatăl ei era președintele Citibank. Zaza Nakazawa era o moștenitoare în vârstă de nouăsprezece ani care scrisese o carte despre relația sexuală pe care o avea cu mătușa ei, pictorița Elaine Meeks. Eugenie Pratt era sora vitregă a regizorului de documentare și arhitectului Emilio Wolford, care era celebru pentru că o făcuse să mănânce o inimă de miel crudă în fața camerei când avea doisprezece ani. Mai era Claudia Martini-Richards. Jane Swarovski-Kahn. Pepper Jacobin-Sills. Kylie Jensen. Nell „Nikita“ Patrick. Patsy Weinberger. Poatea că astea erau fetele din poze. Nu le-aș fi recunoscut dacă le-aș fi întâlnit în afara galeriei. Imogene Behrman. Odette Quincy Adams. Kitty Cavalli. Îmi aminteam numele lor. Dawn’s Early trebuie să fi fost un club nou pentru generația următoare de puști bogați și de artiști senili dacă Ping Xi își petrecea timpul acolo, probabil printre admiratorii lui. Îmi amintesc vag că Natasha spunea că fusese la internat cu o pereche de gemeni homosexuali din Prusia. Dar cum dădusem peste el? Sau cum mă găsise el?

Am adunat toate pozele și le-am îndesat sub perna canapelei, apoi m-am dus până în dormitor să fiu sigură că nu era nimeni acolo. Salteaua era goală, toată lenjeria mea de pat era aruncată grămadă pe podea. M-am apropiat ca să mă asigur că nu era vreo pată de sânge, că nu era nimeni înfășurat în cearșafuri și nici un cadavru vârât sub pat. Am deschis dulapul, unde nu am găsit pe nimeni imobilizat și cu căluș la gură. Am găsit doar punguțele de plastic cu lenjerie de la Victoria’s Secret. Totul era în regulă. Eram singură.

În camera de zi, telefonul era descărcat pe pervaz, lângă un singur pantof de tenis pe care îl folosisem în loc de scrumieră. Am tras puțin de lamelă de la jaluzea ca să mă uit pe geam. Începuse să ningă. M-am gândit că ăsta era un lucru bun – puteam să stau în casă în timpul viscolului și să dorm cât mai mult. Mă reîntorsesem la vechiul ritm, la ritualurile mele zilnice. Aveam nevoie de stabilitatea pe care mi-o oferea rutina zilnică. Oricum nu mai aveam de gând să mai iau Infermiterol, cel puțin pentru o vreme. Lucra împotriva scopului meu de a nu face nimic. Mi-am pus telefonul la încărcat și am aruncat pantoful de tenis în bucătărie. Coșul de gunoi era plin de coji de clementine și de ambalaje de plastic pentru brânzeturi, chestii pe care nu îmi aminteam să le fi cumpărat sau mâncat. În frigider erau numai lădița ușoară din lemn în care veniseră clementinele și încă o carafă cu apă distilată.

Mi-am dat jos blana albă, bustiera, ciorapii de plasă și m-am dus la baie ca să dau drumul la apa caldă de la duș. Unghiile de la picioare îmi erau date cu ojă liliachie, iar tălpile mele pline de bătături descuamate erau acum fine și moi. Cât timp am folosit toaleta, am privit o venă care-mi pulsa pe pulpă. Oare ce făcusem? Petrecusem o zi la spa și apoi mersesem prin cluburi? Părea de necrezut. Oare mă convinsese Reva să „mă bucur de viață“ sau ceva la fel de stupid? Am urinat și, când m-am șters, eram udă. Se pare că mă excitasem destul de recent. Cine mă excitase? Nu-mi aminteam nimic. Un val de greață m-a făcut să mă aplec și să regurgitez o particulă acră de flegmă pe care am scuipat-o în chiuvetă. De la cât de încărcată îmi simțeam gura, mă așteptam să văd granule de pământ sau de pietriș sau o pastilă sfărâmată plină de salivă. În loc de astea, am văzut că era sclipici roz.

Am deschis dulapul cu medicamente și am luat două pastile de Valium și două de Ativan pe care le-am înghițit cu apă de la robinet. Când m-am îndreptat de spate, cineva a apărut în oglindă ca printr-un portal și m-am speriat. Fața mea speriată m-a speriat. Rimelul îmi cursese pe obraji și chipul meu arăta ca o mască de carnaval. Urme de ruj roz strălucitor îmi mânjeau marginile și colțurile buzelor. M-am spălat pe dinți și am încercat cât am putut de bine să șterg ce mai rămăsese din machiaj. După asta m-am mai uitat o dată în oglindă. Ridurile de pe fruntea mea și liniile din jurul gurii arătau ca și cum ar fi fost desenate cu creionul. Obrajii îmi erau lăsați. Pielea îmi era palidă. Ceva sclipea în umoarea ochilor mei. M-am apropiat

de oglindă ca să mă uit mai atent. Iată-mă, o reflexie mică și întunecată a mea, adânc în pupila mea dreaptă. Cineva spusese cândva că pupilele sunt doar spații goale, găuri negre, peșteri gemene ale neantului infinit. „Când cineva dispare, acolo se întâmplă să dispară – în găurile negre din ochii noștri.“ Nu-mi amintesc cine o spusese. M-am uitat cum reflexia mea e înghițită de aburi.

În duș, mi-am adus aminte de o întâmplare din școala generală: un polițist care a venit când eram în clasa a șaptea ca să ne avertizeze cu privire la pericolele consumului de droguri. A agățat un grafic unde apărea fiecare drog ilegal din civilizația occidentală și ne-a arătat pe rând câte o mică poză pentru exemplificare – o grămăjoară de praf alb, cristale gălbui, pastile albastre, pastile roz, pastile galbene, gudron negru. Sub fiecare poză erau numele și poreclele drogului. Heroină: praf, cui, cal, pulbere, gunoi, H, hero, lapte praf, Harry, bing, sfert. „Asta se simte așa. Aia se simte în felul acesta.“ Polițistul avea un fel de problemă care îl făcea să-i fie greu să-și pondereze volumul vocii. „Cocaină! Metamfetamină! Psilocibină! PCP!“, a strigat el, apoi, dintr-odată, a început să coboare vocea când a ajuns la Rohipnol. „Pastile uită-de-tine, bani de buzunar, Valium mexican, ștergător de minte, coastă, gândac, somnifer, împiedică-te-și-cazi, lupușori…“ Vorbea atât de încet încât aproape nu se auzea ce zice. Apoi a început să strige din nou. „Acesta e motivul pentru care nu ar trebui să acceptați băuturi de la străini! Fetelor! Să nu lăsați o prietenă singură la o petrecere! Partea bună este că victima uită ce s-a întâmplat!“ A făcut o pauză ca să-și tragă sufletul. Era un blonduț transpirat care avea partea superioară a corpului în formă de V, exact ca Superman. „Cu toate că nu produc dependență“, a adăugat nonșalant, apoi s-a întors la grafic.

Cel puțin se părea că memoria mea era intactă, având în vedere că puteam să-mi amintesc în detaliu acel moment din adolescența mea, deși nu îmi aminteam nimic din ce se întâmplase cât fusesem sub influența pastilelor de Infermiterol. Unde erau celelalte goluri din memoria mea? Speram să mai existe câteva. Așa că m-am evaluat: Cine a semnat Magna Carta? Cât de înaltă e Statuia Libertății? Când a avut loc Mișcarea Nazarene[26]? Cine l-a împușcat pe Andy Warhol? Întrebările demonstrau că mintea îmi funcționa destul de bine. Îmi știam codul numeric personal. Bill Clinton era președinte, chestie care oricum nu avea să mai dureze mult. De fapt, mintea

mi se părea mai ascuțită, căile de acces către gândurile mele, mai directe decât înainte. Îmi aduceam aminte chestii la care nu mă mai gândisem de mulți ani: când în ultimul an de facultate mi s-a rupt tocul în drum spre cursul de „Teorii feministe și practici artistice, 1960–1990“, și am ajuns mai târziu, șchiopătând și îmbufnată, iar profesoara a arătat cu degetul spre mine și a zis: „Tocmai discutam despre performance art feminist ca o modalitate de deconstrucție politică a lumii artistice văzute ca o industrie comercială“, după care mi-a spus să stau în fața clasei, ceea ce am făcut, cu laba de la piciorul drept arcuită ca a unei păpuși Barbie, și clasa a început s-o analizeze ca pe un element de tip performance.

– Nu pot să trec peste ceea ce am învățat la cursul de istoria artei, a zis o fată de la Barnard.

– Sunt atât de multe niveluri conflictuale de semnificație aici, e minunat, a spus asistentul bărbos.

Apoi, ca să mă umilească, profesoara, o femeie cu păr lung, dat cu ceară, și bijuterii din argint, finisate prost, m-a întrebat cât de mult costaseră încălțările. Erau cizme stiletto din piele întoarsă neagră și costaseră aproape cinci sute de dolari, una dintre numeroasele achiziții prin care încercam să atenuez durerea pierderii părinților mei sau orice simțeam pe atunci. Puteam să-mi amintesc toate astea, fiecare mutră cârcotașă sau bosumflată din acea sală. Un idiot a zis că eram „distrusă de privirea masculină“. Îmi amintesc fiecare ticăit al ceasului de perete din timpul cât s-au holbat la mine. „Cred că e suficient“, a zis în sfârșit profesoara. Mi s-a dat voie să merg la locul meu. Pe fereastra de la acea sală de clasă, frunze galbene mari cădeau din singurul copac de afară direct pe asfaltul cenușiu. Am renunțat la acel curs, apoi i-am explicat consilierului meu că voiam să mă concentrez mai mult pe neoclasicism și m-am dus la cursul intitulat „Jacques-Louis David: Artă, virtute și revoluție“. *Moartea lui Marat* era tabloul meu preferat. Un bărbat care fusese înjunghiat în cadă.

Am ieșit din duș, am luat o pastilă de Ambien și două de Benadryl, mi-am înfășurat un prosop mirosind a mucegai pe umeri și m-am întors în camera de zi ca să-mi verific telefonul care se încărcase suficient ca să-l pornesc. Când m-am uitat la istoricul apelurilor, am observat că unul dintre numerele pe care le formasem îi aparținea lui Trevor, iar celălalt era un număr necunoscut cu 646 care probabil că era al lui Ping Xi. Am șters numărul și am luat o pastilă de Risperdal, am scos un pulover gri tricotat și

o pereche de pantaloni dintr-un maldăr cu rufe murdare din hol, mi-am pus haina de blană, mi-am băgat picioarele în papuci și mi-am căutat cheile. Le-am găsit în broasca de la ușă.

Era după-amiază, cel puțin la concluzia asta am ajuns după norii care pluteau pe cer ca niște cearșafuri șifonate. În hol am ignorat observațiile precaute ale portarului despre furtună și mi-am târșâit picioarele afară pe cărarea șerpuită care se pierdea printre troienele înalte de pe trotuar și bordură. Peste tot era liniște, dar aerul era umed și amenințător. Încă puțină ninsoare și întreg orașul avea să fie acoperit. Am trecut pe lângă un pomeranian cu hăinuță pe el care se smucea și pe lângă dădaca lui, l-am privit cum își ridică piciorul și urinează pe o porțiune netedă de gheață de pe pavaj, am auzit cum jetul cald topea gheața, aburul răspândindu-se într-un mic norișor, apoi dispărând.

Egiptenii nu m-au salutat în vreun fel anume când am intrat în băcănie. Au încuviințat din cap ca de obicei și s-au întors la telefoanele lor. M-am gândit că era un semn bun. Orice făcusem sub influența Infermiterolului, cu oricine mă destrăbălasem sau oricât de tare „petrecusem“, nu mă purtasem prea urât acolo ca să am parte de o atenție specială. Nu te caci unde-ai mâncat, cum se spune. Am scos bani de la bancomat, mi-am turnat cele două cafele, am amestecat frișca și zahărul în ele, după care am luat o felie preambalată de chec cu banane, un pahar cu iaurt organic și o pară tare ca piatra. Trei fete în trening de la școala Brearley stăteau la coadă în fața tejghelei. M-am uitat la titlurile din ziare în timp ce am așteptat să plătesc. Se pare că nimic zguduitor nu se întâmplase. Strom Thurmond a îmbrățișat-o pe Hillary Clinton. O haită de lupi a fost văzută în Washington Heights. Nigerienii care ajungeau ilegal în Libia ar putea într-o zi să spele vasele în restaurantele voastre preferate din centru. Giuliani a declarat că înjurarea unui polițist ar trebui considerată infracțiune. Era 3 ianuarie 2001.

În liftul care mă ducea înapoi în apartament m-am gândit la niște combinații de pastile care speram să mă doboare complet – Ambien cu Placidyl și Teraflu. Solfoton cu Ambien și Dometapp. Voiam un cocktail care să-mi înfrâneze imaginația și care să mă cufunde într-un somn adânc, plictisitor și inert. Trebuia să scap de fotografiile acelea. Nembutal cu Ativan și Benadryl. Acasă, luat o porție zdravănă din ultima combinație înghițind pastilele cu a doua cafea. Apoi am mâncat un pumn de melatonină

cu iaurt, m-am uitat la *Joc de culise* și la *Regina telenovelelor*, dar nu am reușit să adorm. Îmi distrăgeau atenția pozele de sub perna canapelei. Am pus *Presupus nevinovat*, am apăsat pe butonul de derulare înapoi, am scos fotografiile polaroid și m-am dus cu ele să le arunc pe tobogan. Era mai bine, m-am gândit, m-am întors în apartament și m-am așezat.

Se înnopta. Mă simțeam obosită, mă mișcam greu, dar nu mi-era cu adevărat somn. Așa că am mai luat un Nembutal, m-am uitat la *Presupus nevinovat*, după care am mai luat câteva pastile de Lunesta și am băut a doua sticlă de vin de la funeralii, dar, nu știu cum, alcoolul a anulat efectul somniferelor și m-am simțit și mai trează ca înainte. Apoi mi-a venit să vomit și asta am făcut. Băusem prea mult. M-am întins la loc pe canapea. Mi s-a făcut foame, așa că am mâncat checul cu banane și m-am uitat la *Căutare disperată* de trei ori la rând, luând câteva pastile de Ativan cam la fiecare jumătate de oră. Tot n-am reușit să adorm. M-am uitat la *Lista lui Schindler*, care speram să mă deprime, însă doar m-a enervat, apoi a răsărit soarele, așa că am luat niște Lamictal, după care m-am uitat la *Ultimul mohican* și la *Jocuri patriotice*, dar nici astea nu au avut nici un efect, așa că am mai luat câteva pastile de Placidyl și am pus din nou *Joc de culise*. După ce s-a terminat filmul, m-am uitat la ceasul digital de pe VCR. Se făcuse amiază.

Am comandat *phat si-io*[27] de la restaurantul thailandez, din care am mâncat jumătate în timp ce m-am uitat la *Sabrina,* remake-ul din 1995 cu Harrison Ford în rolul principal. După ce s-a terminat, am mai făcut un duș, am înghițit ultimele pastile de Ambien și am dat din nou pe canalul pornografic. Am dat foarte încet volumul și m-am întors cu spatele la ecran, astfel încât gemetele să mă adoarmă. Totuși, nu am adormit. Viața putea să continue așa la nesfârșit, m-am gândit. Ar fi putut, dacă nu luam măsuri. M-am masturbat cu degetul pe sub pătură, am avut două orgasme, apoi am închis televizorul. M-am dat jos din pat și am ridicat jaluzelele, apoi am stat o vreme cu mintea încețoșată și am privit cum apune soarele – era oare posibil? –, după care m-am uitat din nou la *Sabrina* și am mâncat ce mai rămăsese din *phat si-io*. M-am uitat la *Șoferul doamnei Daisy* și la *Tăișul*. Am mai luat un Nembutal și am băut o jumătate de sticlă de Robitussin. M-am uitat la *Lumea văzută de Garp*, *Poarta stelară* și la *Coșmarul de pe Elm Street 3: Luptătorii din vis*, la *Visătorii* și la *Strălucirea dansului*, apoi la *Dans murdar și Fantoma mea iubită*, după aceea la *Frumușica*.

Nici măcar un căscat. Nu-mi era nici pe departe somn. Mi-am dat seama că simțul echilibrului nu-mi funcționa cum trebuie – aproape că am căzut atunci când am încercat să stau în picioare, dar m-am străduit și m-am apucat să fac curat o vreme, punând casetele în carcasele lor și apoi la loc pe raft. M-am gândit că puțină activitate o să mă obosească. Am luat niște Zyprexa și încă niște Ativan. Am mâncat un pumn de melatonină, rumegând ca o vacă. Nimic nu funcționa.

Așa că l-am sunat pe Trevor.

– E cinci dimineața, mi-a zis.

Părea iritat și confuz, dar mi-a răspuns. Numărul meu trebuie să-i fi apărut prin funcția de identificare a apelantului și el a răspuns.

– Am fost agresată sexual, am mințit.

Nu mai vorbisem cu cineva de câteva zile. Vocea mea avea o răgușeală atrăgătoare. Simțeam că îmi venea să vomit din nou.

– Poți să treci pe la mine? Vreau să verifici dacă nu am ruptură de vagin. Ești singurul în care pot avea încredere, i-am spus. Te rog?

– Cine e? S-a auzit o voce de femeie șoptind de la distanță.

– Nimeni, i-a răspuns el. Ați greșit numărul, mi-a spus și a închis.

Am luat trei pastile de Solfoton și șase de Benadryl, am pus *Căutare disperată* pe derulare înapoi, am crăpat puțin fereastra de la camera de zi ca să mai intre aer, viscolul vuia afară, apoi mi-am amintit că am cumpărat țigări, așa că am fumat una pe geam, am apăsat pe butonul „play“ de pe VCR și m-am întins din nou pe canapea. Îmi simțeam capul foarte greu. Harrison Ford era bărbatul visurilor mele. Inima a început să-mi bată mai încet, dar, cu toate astea, nu am reușit să adorm. Am băut din carafa cu gin. A părut că mă ajută la problemele cu stomacul.

La opt dimineața l-am sunat din nou pe Trevor. De data asta nu a mai răspuns.

– Doar verificam ce mai faci, i-am spus în mesaj. A trecut ceva timp. Sunt curioasă să știu cum mai ești și ce-ai mai făcut. Hai să ne vedem cât de curând.

Am sunat din nou după cincisprezece minute.

– Uite, nu știu cum să-ți spun asta. Dar sunt seropozitivă. Probabil că am luat asta de la unul dintre tipii de culoare de la sală.

La opt și jumătate, l-am sunat din nou:

– Mă gândeam să-mi fac o operație la sâni, să-i extirp în totalitate. Ce părere ai? Crezi că mi-ar sta bine cu pieptul plat?

La opt patruzeci și cinci, l-am sunat din nou și i-am zis:

– Am nevoie de un sfat financiar. Vorbesc serios. Sunt într-o situație dificilă.

La nouă am sunat din nou.

– Ce vrei? m-a întrebat.

– Voiam să-mi spui că ți-a fost dor de mine.

– Mi-a fost dor de tine, a răspuns el. Asta e tot?

I-am închis telefonul.

Am moștenit colecția completă de casete cu *Star Trek: Generația următoare* de la tata. Când a comandat acele casete a fost probabil singura dată în viața lui când a sunat la un număr care începea cu 1-800. Uitându-mă la *Star Trek* în adolescență, am ajuns să-i port lui Whoopi Goldberg respectul pe care-l merita. Arăta ca un interlop absurd la bordul lui U.S.S *Enterprise*. De fiecare dată când apărea pe ecran, simțeam că râdea de întreaga echipă de producție. Prezența ei făcea serialul să fie complet absurd. Chestie care e valabilă pentru toate filmele în care a jucat. Whoopi în sutană de călugăriță. Whoopi îmbrăcată ca o femeie habotnică din Georgia anilor 1930, cu pălăria de duminică și cu Biblia. În *Bărbatul din casă* alături de fraiera de Elizabeth Perkins. Oriunde apărea ea, tot ce era în jur se transforma într-o parodie a spațiului însuși, stângace și ridicolă. Chestie care mă liniștea. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru Whoopi. Nimic nu e sacru. Whoopi e dovada.

După câteva episoade, m-am ridicat și am mai luat câteva pastile de Nembutal și una de Placidyl și le-am dat pe gât cu încă o jumătate de sticlă de Robitussin pentru copii, după care m-am întins din nou să o urmăresc pe Whoopi – într-o tunică din velur de culoarea albăstrelei și cu o pălărie conică purtată invers, ceva ca o mitră futuristă de arhiereu – cum purta o discuție sinceră cu Marina Sirtis. Nimic din ce se întâmpla acolo nu avea noimă. Dar nu am adormit. Așa că am continuat să mă uit. Am văzut trei sezoane. Am luat Solfoton. Am luat Ambien. Mi-am făcut chiar și un ceai de mușețel, mirosul dulceag și grețos ridicându-se din cana mea ciobită ca dintr-un scutec aburind. Asta ar fi trebuit să mă relaxeze? Am mai făcut încă o baie și m-am îmbrăcat cu o pijama nouă-nouță din satin alunecos pe

care am găsit-o în dulap. Tot nu-mi era somn. Nimic nu funcționa. M-am gândit că m-aș mai uita o dată la *Inimă neînfricată*, așa că am pus caseta în aparat și am apăsat pe butonul de derulare.

Atunci s-a stricat VCR-ul.

Am auzit cum se mișcau rotițele, apoi un scârțâit ca un vaiet și s-a oprit. Am apăsat pe butonul pe care scria „eject“, dar nu s-a întâmplat nimic. Am apăsat la întâmplare pe toate butoanele. L-am scos din priză și l-am băgat din nou. L-am ridicat și l-am zgâlțâit. L-am lovit cu podul palmei, apoi cu pumnul. Nu funcționa. Afară era întuneric. Telefonul îmi spunea că era 6 ianuarie, 11.52 P.M.

Așa că am rămas doar cu televizorul. Am dat de la un canal la altul. O reclamă la mâncare de pisici. O reclamă la saune. O reclamă la unt cu conținut redus de grăsime. Balsam de rufe. Chipsuri în pachete porționate individual. Iaurt cu ciocolată. Mergeți în Grecia, locul de naștere al civilizației. Băuturi energizante. Cremă de față care te întinerește. Pește pentru pisicuțe. Coca-cola înseamnă „te iubesc“. Dormiți în cel mai confortabil pat din lume. Înghețata nu e doar pentru copii, doamnelor: și soților voștri le place! Dacă în casă miroase urât, aprindeți această lumânare cu miros de brioșe abia ieșite din cuptor.

Mama obișnuia să-mi spună că, dacă nu puteam să dorm, ar trebui să număr lucruri care contează, orice, în afară de oi. Numără stele. Numără Mercedes-Benz-uri. Numără președinții Statelor Unite. Numără anii pe care îi mai ai de trăit. M-am gândit că aș putea să sar pe geam, dacă nu reușeam să dorm. Mi-am tras pătura până pe piept. Am început să număr nuanțe de albastru. Azur. Cadet. Electric. Turcoaz. Tiffany. Cobalt. Persan. Oxford. Nu am adormit. Nu voiam să adorm. Nu puteam. Am început să număr toate tipurile de păsări la care m-am putut gândi. Am numărat emisiuni TV din anii optzeci. Am numărat pelicule filmate în New York. Am numărat personalități cunoscute care se sinuciseseră: Diane Arbus, familia Hemingway, Marilyn Monroe, Sylvia Plath, van Gogh, Virginia Woolf. Bietul Kurt Cobain. Am numărat dățile când am plâns după moartea părinților mei. Am numărat secundele care treceau. Timpul putea să curgă la nesfârșit, m-am gândit. Timpul. Infinitul se întrezărea întreg și brusc, definitiv, cu sau fără mine. Amin.

Am dat la o parte pătura. La televizor, un cuplu tânăr care explora o peșteră din Noua Zeelandă a coborât într-o crevasă imensă, strecurându-se

printr-o crăpătură îngustă în piatră, a trecut pe sub o suprafață care arăta ca niște muci care picurau din tavan, apoi a ajuns într-o cavernă iluminată de viermi albaștri luminoși. Am încercat să-mi imaginez chestia stupidă pe care ar spune-o Reva ca să mă liniștească, dar nu mi-a venit nimic în minte. Eram atât de obosită. Chiar credeam că nu o să mai pot să dorm niciodată. Așa că mi s-a pus un nod în gât. Am plâns. Da, am plâns. Am împroșcat salivă ca atunci când te julești la un genunchi pe terenul de joacă. Era atât de absurd. Am numărat descrescător de la o mie în timp ce îmi ștergeam cu degetele lacrimile de pe obraz. Mușchii îmi zvâcneau așa cum face o mașină care a fost condusă foarte mult timp și apoi lăsată într-o parcare la umbră.

Am schimbat canalul. Era o emisiune britanică despre natură. O vulpe albă micuță se adăpostea în zăpadă în timpul unei zile în care soarele strălucea puternic. „În timp ce multe mamifere hibernează în timpul iernii, vulpea polară nu face asta. Din cauza blănii deosebite și a grăsimii care-i acoperă corpul robust, temperaturile joase nu o să încetinească această mică vulpe! Extraordinara toleranță față de clima rece se datorează unui metabolism ieșit din comun. Acesta devine mai rapid doar la minus cincizeci de grade celsius. Asta înseamnă că ea nu începe să tremure până la temperaturi de sub minus șaptezeci de grade celsius. Uau.“

Am început să număr blănuri: nurcă, șinșila, samur, iepure, bizam, raton, hermină, sconcs, oposum. Reva luase haina din blană de castor a mamei ei. Avea o tăietură geometrică ce mă făcea să mă gândesc la un pistolar din Vestul Sălbatic care se ascundea într-o pădure înzăpezită, după care o lua la picior către vest pe șinele unui tren, doar cu lumina lunii deasupra capului, în timp ce haina lui din blană de castor îl proteja de frigul tăios. Această imagine m-a impresionat. Era neobișnuită. Era creativă. M-am gândit că era posibil să visez. Mi-am imaginat cum un bărbat în haină de castor își sumeteca gleznele pantalonilor uzați ca să treacă peste un pârâiaș înghețat, iar picioarele îi erau așa albe, ca peștii în apă. Gata, m-am gândit. A început un vis. Ochii îmi erau închiși. Am simțit cum încep să plutesc.

Iar atunci, ca și cum calculase perfect, ca și cum îmi auzise gândurile, Reva a început să bată în ușa mea. Am deschis ochii. Fâșii de lumină albă, de zăpadă, dungau podeaua goală. Mi se părea că mijește de ziuă.

– Alo? Sunt eu, Reva.

Dormisem vreun pic?

– Lasă-mă să intru.

M-am ridicat încet și m-am dus în hol.

– *Dorm*, am șuierat prin ușă.

M-am uitat pe vizor: Reva arăta neîngrijită și răvășită.

– Pot să intru? m-a întrebat. Chiar am nevoie să vorbesc.

– Nu puteam să vorbim mai târziu? Cât e ceasul?

– Unu și un sfert. Am încercat să sun. Uite, portarul ți-a trimis poșta. Trebuie să vorbim. E ceva important.

Poate că fusese implicată în aventura mea pe Infermiterol din centru. Poate că avea vreo informație secretă despre ceea ce se întâmplase. Oare îmi păsa? Da, puțin. Am descuiat ușa și am lăsat-o să intre. Purta, așa cum îmi imaginasem, blana de castor a mamei ei.

– Frumos pulover, mi-a zis în timp ce trecea pe lângă mine aducând cu ea o adiere rece și un damf de naftalină.

– Suntem tot în ianuarie, nu-i așa? am întrebat încă paralizată în hol.

Am așteptat ca ea să-mi confirme, dar a aruncat toată corespondența pe care o ținea în mâini pe masa din camera de zi, apoi și-a dat jos haina și a pus-o pe canapea lângă blana mea de vulpe. Două blănuri. Mi-am amintit din nou de câinii lui Ping Xi. O amintire din ultimele mele zile la Ducat a ieșit la suprafață: un homosexual bogat din Brazilia mângâind canișul împăiat și spunându-i Natashei că voia „o haină exact ca asta, cu glugă“. Mă durea capul.

– Mi-e sete, i-am zis, dar a ieșit ca și cum doar mi-aș fi dres glasul.

– Ce?

Podeaua s-a legănat ușor sub picioarele mele. Am mers pe bâjbâite în camera de zi, cu o mână de-a lungul peretelui rece. Reva se așezase deja confortabil în fotoliu. M-am echilibrat, am luat mâinile de pe perete, înainte să mă împleticesc până la canapea.

– Ei bine, s-a terminat, mi-a zis. S-a terminat în mod oficial.

– La ce te referi?

– La relația cu Ken!

Buza de jos îi tremura. Și-a îndoit degetul sub nas, și-a ținut respirația, apoi s-a ridicat și a venit spre mine, încolțindu-mă la marginea canapelei. Nu puteam să mă mai mișc. M-am simțit puțin rău când am văzut-o înroșindu-se la față de la lipsa de oxigen, reținându-și suspinele, apoi mi-am dat seama că și eu îmi țineam respirația. Am icnit, iar Reva a luat asta

ca pe un semn de compasiune și și-a pus brațele în jurul meu. Mirosea a șampon și a parfum. A tequila. Emana și un miros vag de cartofi prăjiți. M-a ținut în brațe, a tremurat, a plâns și și-a tras nasul aproape un minut întreg.

– Ești așa de slabă, mi-a zis printre sughițuri. Nu e corect.

– Trebuie să mă așez, i-am răspuns. Dă-te la o parte.

Mi-a dat drumul.

– Îmi pare rău, mi-a zis și s-a dus la baie ca să-și sufle nasul.

M-am întins cu fața spre spătarul canapelei, ghemuită între blana de vulpe și cea de castor. Poate acum o să pot să dorm, m-am gândit. Am închis ochii. Mi-am imaginat vulpea și castorul, ghemuiți unul lângă celălalt într-o peșteră mică de lângă o cascadă, castorul cu dinții lui dezveliți de iepure, cu sforăitul lui răgușit, avatarul animalic perfect pentru Reva. Iar eu, o vulpe mică, așezată pe spate, cu limba de culoarea gumei de mestecat ieșindu-mi din botul imaculat și păros, imună la frig. Am auzit când a tras apa.

– Nu mai ai hârtie igienică, mi-a zis ea destrămându-mi viziunea.

Mă ștergeam cu șervețele de la băcănie de câteva săptămâni bune – e imposibil să nu-și fi dat seama de treaba asta.

– Chiar aș avea nevoie de ceva alcool, a pufnit ea.

Tocurile i se auzeau pe gresia din bucătărie.

– Îmi pare rău că am venit așa. Sunt un dezastru acum.

– Ce e, Reva? am mormăit eu. Spune odată. Nu mă simt prea bine.

Am auzit-o cum deschidea și închidea câteva dulapuri. Apoi s-a întors cu carafa, s-a așezat în fotoliu și și-a turnat o cană cu gin. Nu mai plângea. A oftat o dată, apoi încă o dată puțin mai violent și a început să bea.

– Ken a reușit să mă transfere. Și spune că nu mai vrea să mă vadă de acum încolo. Așa că asta e. După toată perioada asta. Am avut așa o zi, încât nici nu pot să-ți povestesc.

Cu toate că exact asta făcea, îmi povestea. Cinci minute petrecute ca să-mi spună cum era să te întorci din pauza de masă și să găsești un bilețel pe birou.

– De parcă poți să te desparți de cineva printr-un bilet. Ca și cum nu-i pasă deloc de mine. Ca și cum aș fi un fel de secretară. Ca și cum ar fi o chestiune de afaceri. Ceea ce nu e!

– Atunci ce a fost, Reva?

– O problemă de dragoste.

– Ah.

– Așa că intru și el îmi zice: „Lasă ușa deschisă“, iar inima îmi bătea să-mi sară din piept, știi? Un bilet? Așa că închid ușa și zic ceva de genul: „Ce s-a întâmplat? Cum poți să faci asta?“ Iar el îmi spune: „S-a terminat. Nu mai putem să ne vedem de acum încolo“. Exact ca într-un film!

– Ce scria pe bilețel?

– Că sunt promovată și mă transferă la o sucursală din Turnuri. Exact în prima zi de muncă, după ce m-am întors după funeraliile mamei. Ken *a fost* acolo. A *văzut* în ce stare eram. Și acum asta dintr-odată? Exact așa?

– Ai fost promovată?

– Marsh deschide o nouă firmă de consultanță pentru situațiile de criză. Riscuri în caz de terorism, bla, bla. Dar ai auzit ce am zis? Nu mai vrea să mă *vadă* de acum încolo, nici măcar la birou.

– Ce nemernic, am zis mecanic.

– Știu. E un laș. Adică ne *iubeam*. Eram complet îndrăgostiți!

– Erați?

– Cum ajungi să hotărăști să pui punct la așa ceva?

Îmi țineam ochii închiși. Reva a continuat fără nici o pauză, reluând povestea de șase sau șapte ori, fiecare versiune punând în vedere un nou aspect al experienței și analizându-l în conformitate cu fiecare nouă descoperire. Am încercat să ignor cuvintele ei și să-i ascult doar murmurul vocii. Trebuie să recunosc că prezența Revei mă liniștea. Era la fel de bună ca un VCR. Cadența discursului ei era la fel de familiară și de predictibilă precum coloana sonoră a oricărui film pe care-l văzusem de câteva sute de ori. În timp ce zăceam acolo, fără să o ascult, mi-am dat seama că din cauza asta am ținut-o atât de mult timp pe lângă mine. De când o cunoșteam, zumzăitul acelor „ce-ar fi dacă“, descrierile aparent nesfârșite ale iluzoriilor ei proiecții romantice deveniseră un fel de cântec de leagăn. Reva era un magnet pentru depresia mea. O absorbea direct din mine. Eram un călugăr Zen budist când se afla în preajma mea. Eram deasupra fricii, deasupra dorinței, deasupra oricăror griji lumești. Puteam să trăiesc *în clipa de acum* în compania ei. Nu aveam nici trecut, nici prezent. Nici gânduri. Eram mult prea evoluată pentru nimicurile astea. Prea grozavă. Reva putea să fie mânioasă, pătimașă, deprimată, exuberantă. Eu nu. Refuzam să fac asta. Eu nu aș simți nimic, aș fi tabula rasa. Trevor mi-a spus la un moment dat că

se gândea că eram frigidă, iar asta nu m-a deranjat. Bine. Lasă-mă pe mine să fiu o scorpie fără suflet. Lasă-mă pe mine să fiu o regină de gheață. Cineva a spus cândva că atunci când mori de hipotermie, ți se face frig și somn, lumea din jur încetinește, apoi pur și simplu aluneci încet în inconștiență. Nu simți absolut nimic. Chestia asta nu suna rău deloc. Era cel mai bun mod în care să mori – treaz și visând, nesimțind absolut nimic. Puteam să iau trenul până în Coney Island, să merg pe plajă prin vântul înghețat și apoi să înot cât mai departe în ocean. Apoi doar aș pluti pe spate privind stelele, aș amorți, mi-ar fi somn și-aș aluneca și-aș tot aluneca. Nu ar fi corect să-mi pot alege felul în care mor? Nu o să mor ca tata, pasiv și tăcut în timp ce cancerul îl mânca de viu. Cel puțin mama a făcut cum a vrut ea. Nu m-am gândit niciodată că aș putea s-o admir pentru asta. Cel puțin a avut curaj. Cel puțin a luat frâiele în mâinile sale.

Am deschis ochii. Era o pânză de păianjen într-un colț al tavanului, fâlfâind ca o bucată de mătase mâncată de molii în curentul din cameră. M-am întors pentru o clipă spre Reva. Cuvintele ei au curățat paleta de culori a minții mele. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ea, pentru plângăcioasa, stupida mea analgezică.

– Și atunci i-am zis ceva de genul: „M-am plictisit să-ți tot bați joc de mine“. Iar el a început să spună cum că el era șeful meu. Foarte macho, nu? Când, de fapt, evita problema importantă despre care ți-am povestit deja și la care nici nu pot să mă mai gândesc acum.

Nu-mi aminteam să-mi fi spus ceva. Am auzit cum își toarnă din nou gin.

– Adică nu am de gând să-l păstrez. Clar. Mai ales acum! Dar nu. Ken nu poate fi deranjat cu asta. Să se sustragă e eminamente *stilul lui*.

M-am întors și m-am uitat la ea.

– Dacă își închipuie că poate să scape așa ușor de mine…, mi-a zis ea mișcându-și un deget în aer. Dacă își închipuie că o să scape basma curată din chestia asta…

– Ce, Reva? Ce-o să-i faci? O să-l omori? O să-i dai foc la casă?

– Dacă își închipuie că o să-i înghit toate căcaturile și o să mă retrag cu coada între picioare…

Nu a fost în stare să-și termine vorba. Nu avea amenințări de făcut. Îi era mult prea frică de propria furie ca să-și imagineze ceva care să ducă la un final violent. Nu ar merge niciodată până la capăt cu răzbunarea.

– Spune-i soției lui că făcea sex cu tine. Sau dă-l în judecată pentru hărțuire sexuală, i-am propus eu.

Reva și-a încrețit nasul și a sâsâit printre dinți, furia i s-a transformat dintr-odată într-un pragmatism calculat.

– Totuși, nu vreau să se afle. Chestia asta m-ar pune într-o poziție ciudată. *Primesc* o promovare, așa că ăsta e un lucru bun. În plus, mi-am dorit dintotdeauna să lucrez în World Trade Center. Deci nu prea mă pot plânge de asta. Vreau doar ca Ken să se simtă prost.

– Bărbații nu se simt prost așa cum vrei tu să o facă, i-am spus eu. Devin doar ursuzi și deprimați când nu pot avea ce-și doresc. Din cauza asta ai fost concediată. Deprimi oamenii din jurul tău. Dacă vrei, ia asta ca pe un compliment.

– Transferată, nu concediată.

A lăsat cana pe masa de cafea și și-a ridicat mâinile.

– Uite, tremur.

– Nu mi se pare, i-am spus.

– Acesta e un tremurat. Simt asta.

– Vrei niște Xanax? am întrebat-o ironic.

Spre surprinderea mea, a acceptat. I-am zis să-mi aducă sticluța din dulapul cu medicamente. S-a dus până la baie, a revenit și mi-a întins sticluța.

– Cred că sunt în jur de douăzeci de medicamente acolo, mi-a zis. Iei din toate astea?

I-am dat o pastilă de Xanax, iar eu am luat două.

– O să stau aici întinsă cu ochii închiși, Reva. Poți să rămâi dacă vrei, dar s-ar putea să adorm. Sunt foarte obosită.

– Da, bine. Dar pot să vorbesc în continuare?

– Sigur.

– Pot să iau o țigară?

Am fluturat din mână. Nu o văzusem niciodată pe Reva atât de nerușinat de nestăpânită. Chiar și atunci când bea foarte mult, continua să fie extrem de încordată. Am auzit cum aprindea bricheta. Apoi a tușit o vreme.

– Poate că e mai bine așa, mi-a zis.

Părea mai calmă acum.

– Poate că pot să trec mai departe și să cunosc pe altcineva. Poate o să încerc asta pe internet. Sau poate că o să fie cineva în biroul din centru. Într-

un fel, chiar îmi plac Turnurile Gemene. E liniște acolo. Și cred că dacă încep lucrurile cum trebuie, cu un grup nou de oameni, nu o să mă mai trateze ca pe o sclavă. Nimeni nu asculta ce ziceam în biroul lui Ken. Treceam prin aceste întâlniri strategice și, în loc să mă lase să vorbesc, mă obligau să iau notițe de parcă aș fi fost o internă de nouăsprezece ani. Iar Ken mă trata ca naiba la serviciu fiindcă nu voia ca oamenii să știe că avem o relație. *Aveam*. Nu e cam ciudat că a venit cu soția lui la funeraliile mamei? Cine face așa ceva? Ce voia să spună prin asta?

– Reva, e un cretin, am mormăit eu din pernă.

– Nu mai contează. Lucrurile o să se schimbe de acum, mi-a zis ea stingându-și țigara în cană. Aveam o presimțire că o să se întâmple ceva. Știi, i-am spus că îl iubesc! Evident că asta a fost picătura care a umplut paharul. Ce laș!

– Poate că o să te întâlnești cu Trevor.

– Unde?

– În World Trade Center.

– Nici măcar nu știu cum arată.

– Arată ca oricare alt nemernic corporatist.

– Încă îl iubești?

– Scârbos, Reva.

– Crezi că el te mai iubește?

– Nu știu.

– Ai vrea să te mai iubească?

Răspunsul era da, însă doar ca să-l doară atunci când l-aș respinge.

– Și ți-am spus că tata are o aventură amoroasă? mi-a zis ea. O clientă de-a lui pe care o cheamă *Barbara*. Divorțată, fără copii. O duce în Boca. Se pare că se duce acolo la o casă de vacanță pe care o deține cu alte persoane. A planificat asta de luni de zile. Acum știu de ce a fost așa zgârcit. Incinerare? Și Florida? Moare mama și dintr-odată îi place vremea caldă? Nu-l înțeleg deloc. Îmi doresc să fi murit el în locul mamei.

– Așteaptă doar, i-am spus.

– Pot să mai iau un Xanax? m-a întrebat.

– Nu pot să mă mai lipsesc de încă unul, Reva. Îmi pare rău.

A rămas tăcută o vreme. Atmosfera devenise tensionată.

– Singurul lucru la care mă pot gândi ca să-l fac pe Ken să plătească pentru felul cum și-a bătut joc de mine este să-l păstrez. Dar n-o să fac asta.

Oricum, mersi că m-ai ascultat. S-a aplecat peste canapea, m-a pupat pe obraz, mi-a zis „Te *iubesc*“ și a plecat.

Așa că am înțeles că Reva era gravidă. Am rămas pe canapea reflectând o vreme la asta. Exista o ființă micuță în pântecul ei. Rezultatul unui accident. Un efect secundar al iluziilor și neatenției. Mi-a părut rău pentru ea, atât de singură, plutind în fluidul din uterul Revei pe care mi-l imaginam plin de suc dietetic, smucită la exercițiile ei isterice de aerobic, apoi ciupită și împunsă când Reva își tensiona trunchiul cu furie la cursurile de Pilates. Poate că *ar trebui* să păstreze copilul. Poate că un copil ar trezi-o la realitate.

M-am ridicat și am luat Solfoton și Xanax. Acum, mai mult ca niciodată, un film m-ar fi ajutat să mă relaxez. Am pornit televizorul – știrile de pe canalul ABC7 –, apoi l-am închis. Nu voiam să aud despre împușcăturile din Bronx, despre explozia unei conducte de gaz din Lower East Side, despre poliția care bătuse niște puști de liceu pentru că săriseră peste turnichetele de la metrou, despre sculpturile din gheață distruse la Columbus Circle. M-am ridicat și am mai luat un Nembutal.

L-am sunat din nou pe Trevor.

– Eu sunt, a fost tot ce m-a lăsat să zic până a început el să vorbească.

Același discurs pe care mi-l ținuse de nu știu câte ori: că are o relație cu altcineva acum și că nu poate să se mai vadă cu mine.

– Nici măcar în calitate de prieteni, mi-a zis. Claudia nu crede în relațiile platonice dintre sexe, iar eu încep să-mi dau seama că are dreptate. Mai trece și printr-un divorț, așa că e o perioadă destul de delicată din viața ei. Și chiar îmi place de femeia asta. E extraordinară. Fiul ei suferă de *autism*.

– Sunasem ca să te întreb dacă-mi poți împrumuta niște bani, i-am spus. Tocmai mi s-a stricat aparatul VCR. Și sunt și excitată.

Știam că vorbisem ca o nebună. Puteam să mi-l imaginez pe Trevor lăsându-se pe spate în scaun, lărgindu-și cravata, cu penisul zvâcnindu-i în pantaloni. L-am auzit cum oftează.

– Ai nevoie de bani? De asta suni?

– Sunt bolnavă și nu pot ieși din apartament. Poți să-mi cumperi un VCR nou și să-l aduci aici? Chiar am nevoie de el. Sunt pe toate medicamentele astea. Abia dacă reușesc să ajung până la colț. Nici nu prea pot să mă dau jos din pat.

Îl știam pe Trevor. Nu putea să-mi reziste când eram fragilă. Asta era ironia care mă fascina la el. Majoritatea bărbaților erau dezinteresați atunci când venea vorba de nevolnicie, dar la Trevor, dorința și mila lucrau mână în mână.

– Uite care-i treaba, nu pot să mă descurc cu toanele tale acum. Trebuie să plec, a zis și a închis telefonul.

Era corect. Putea să rămână cu doamna lui cu vaginul lăbărțat și cu copilul ei retardat. Știam cum o să se sfârșească această nouă aventură pentru el. O s-o dea pe spate în câteva luni cu declarațiile lui onorabile – „Vreau să fiu acolo pentru tine. Te rog, bazează-te pe mine. *Te iubesc*!“ –, dar de îndată ce s-ar întâmpla ceva cu adevărat grav – de exemplu, fostul ei soț s-o dea în judecată pentru custodie –, Trevor o să înceapă să aibă dubii. „Îmi ceri să-mi sacrific nevoile mele pentru tine – nu vezi cât de egoist sună acest lucru?“ Apoi o să se certe. El o să-și ia tălpășița. E posibil chiar să mă sune ca să-și ceară iertare că „am fost atât de rece la telefon ultima oară când am vorbit. Eram sub extrem de multă presiune în acea perioadă. Sper să putem trece peste asta. Prietenia ta înseamnă enorm pentru mine. Nu mi-ar plăcea să te pierd.“ Dacă nu venea acum, era vorba doar de câteva zile. M-am ridicat și am luat câteva pastile de Trazodone, apoi m-am întins din nou.

L-am sunat pe Trevor din nou. De data asta, când a răspuns, nu l-am mai lăsat să spună nici un cuvânt.

– Dacă nu vii să mă fuți în următoarele patruzeci și cinci de minute, atunci ai face bine să chemi o ambulanță pentru că o să zac aici sângerând mortal pentru că o să-mi tai venele în cadă ca o persoană normală. Dacă nu ești aici în patruzeci și cinci de minute, o să-mi tai gâtul chiar aici, pe canapea. Iar între timp, o să-mi sun avocatul și o să-i spun că-ți las tot ce am în apartament ție, inclusiv canapeaua. Așa că te poți baza pe Claudia sau pe oricine atunci când o să fie cazul cu toate astea. Poate că știe vreun tapițer excelent.

Am închis. Acum mă simțeam mai bine. L-am sunat pe portar.

– Trevor, prietenul meu, e pe drum. Lasă-l să urce când ajunge.

Am descuiat ușa de la intrare, mi-am închis telefonul și l-am sigilat într-o cutie de plastic cu bandă adezivă, apoi l-am strecurat cât mai în spate pe raftul de sus al dulapului de deasupra chiuvetei. Am mai luat câteva pastile

de Ambien, am mâncat para, m-am uitat la o reclamă pentru ExxonMobil și am încercat să nu mă gândesc la Trevor.

Cât timp am așteptat, am dat la o parte o șipcă din jaluzele și am văzut că era miezul nopții, întuneric, frig și înghețat, și m-am gândit la toți oamenii cruzi care dormeau fără nici o grijă, ca bebelușii înfășurați în pături la sânul mamelor lor iubitoare, m-am gândit la claviculele ascuțite ale mamei, la dantela albă de la sutienele ei și la dantela albă a a camizolelor ei de mătase, la furourile pe care le purta pe sub orice, la albul halatului ei flaușat care stătea agățat pe spatele ușii de la baie, gros și confortabil, precum cele pe care le găsești în hotelurile scumpe, și la capotul ei gri de satin, al cărui cordon ieșea din cheotori pentru că satinul mătăsos era alunecos, și se unduia ca apa unui pârâiaș dintr-o pictură japoneză, la picioarele ei netede și palide care sclipeau ca burțile albe ai unor pești koi cu pete portocalii, cu cozile lor în formă de evantai agitând nămolul și tulburând apa ca un nor de fum dintr-un spectacol de magie, la pudra ei compactă, la cum își cufunda pensula groasă în el, apoi o ridica până la fața ei palidă, pământie, strălucind de la crema hidratantă, făcea și un nor de fum, îmi amintesc cum o priveam când „își aranja fața“, cum spunea ea, și mă întrebam dacă într-o zi o să fiu și eu ca ea, un pește frumos într-un heleșteu făcut de mâna omului, rotindu-mă și iar rotindu-mă, supraviețuind plictisului doar pentru că memoria mea nu putea conține decât ceea ce se imprimă în ultimele minute ale vieții mele, uitând constant propriile gânduri.

Pentru o clipă, o viață ca asta nu suna rău deloc, așa că m-am dat jos și am luat un Infermiterol, m-am spălat pe dinți, m-am dus în dormitor, m-am dezbrăcat complet, m-am urcat în pat, mi-am tras pilota peste cap și m-am trezit ceva mai târziu – după câteva zile, cred – înecându-mă și tușind, cu testiculele lui Trevor balansându-se în fața ochilor mei. „Dumnezeule“, mormăia el. Eram încă în derivă, ametită. Am închis ochii și i-am ținut așa, auzind cum mâna lui trosnea în timp ce-și freca penisul plin de spermă, apoi am simțit cum a ejaculat pe sânii mei. O picătură mi s-a prelins pe coaste. M-am întors cu spatele, l-am simțit cum se așază pe marginea patului și am continuat să-i ascult respirația.

– Ar trebui să plec, mi-a zis după un minut. Am stat din nou prea mult. Claudia o să înceapă să-și facă griji.

Am dat să ridic mâna ca să-i arăt degetul, dar nu am putut. Am încercat să vorbesc, dar am gemut.

– Știi, aparatele VCR o să dispară complet într-un an sau doi, mi-a zis el.

L-am auzit apoi la baie, sunetul colacului atunci când lovește rezervorul, împroșcatul urinei, trasul apei, apoi șuieratul lung al apei care curge în chiuvetă. Probabil că-și spăla mădularul. S-a întors și s-a îmbrăcat, apoi s-a întins lângă mine pe pat și m-a ținut în brațe cam douăzeci de secunde. Mâinile îi erau foarte reci pe sânii mei, iar respirația prea caldă pe gâtul meu.

– Asta a fost ultima oară, mi-a zis ca și cum fusese obligat să facă asta, ca și cum îmi făcea mie o favoare imensă.

Apoi s-a ridicat brusc din pat, făcându-mi trupul să salte ca o geamandură pe o mare pustie. Am auzit ușa trântindu-se.

M-am dat jos, mi-am scos niște haine, am luat câteva pastile de Advil și am târât pilota din dormitor până pe canapea. Pe masa de cafea era un DVD player, încă în cutie. Existența lui m-a dezgustat, cu tot cu chitanța îndesată sub capac. Plătit în numerar. Trevor știa că nu aveam nici un DVD.

Am dat pe canalul de teleshopping. Ca prin ceață, am comandat un fierbător de orez din colecția Wolfgang Puck Bistro, o brățară din zirconiu cubic, două sutiene cu push-up cu inserții din silicon și șapte figurine din porțelan, pictate manual, în formă de bebeluși care dormeau. „O să i le dăruiesc Revei, ca să o *consolez.“* În final, complet epuizată, am alunecat într-o stare de vis și mi-am petrecut noaptea pe canapea, pe jumătate adormită, simțindu-mi oasele afundându-se în pernele desfundate, cu gâtul inflamat și iritat, cu bătăile inimii întețindu-se și încetinind la intervale regulate, deschizând ochii din când în când ca să mă conving că eram cu adevărat singură în cameră.

Nume de cluburi de lux din New York

Mișcare artistică din pictura romantică germană de la începutul secolului al XIX-lea, prin care s-a încercat revitalizarea sincerității și a spiritualității în arta creștină

Mâncare thailandeză de influență chinezească, al cărei nume s-ar traduce prin „tăiței prăjiți cu sos de soia“

ȘASE

Când s-a făcut dimineață, am sunat-o pe dr. Tuttle.

– Am iar insomnie, am zis, ceea ce era adevărat de data asta.

– Îmi dau seama din vocea ta, mi-a răspuns.

– Nu prea mai am Ambien.

– Păi, *asta* nu e bine. Scuză-mă o clipă cât las telefonul la o parte.

Am auzit zgomotul apei trase la toaletă, apoi un mormăit gutural care am presupus că era sunetul pe care îl făcea dr. Tuttle când își trăgea chiloții, apoi clipocitul apei în chiuvetă. S-a întors la telefon și a tușit.

– Nu-mi pasă ce au de spus cei de la FDA: un coșmar reprezintă o invitație ca să-ți refaci circuitele neurale. Ține mai mult de felul în care îți asculți instinctele. Oamenilor le-ar fi mult mai ușor dacă ar acționa din impulsuri, decât din rațiune. De aceea medicamentele sunt atât de eficiente în tratamentul bolilor mintale – pentru că nu-ți mai permit să judeci. Încearcă să nu-ți bați capul prea mult. M-am auzit spunând chestia asta de foarte multe ori zilele astea. Ai luat cum trebuie pastilele de Seroquel?

– În fiecare zi, am mințit.

Seroquel nu mă ajuta cu nimic.

– Sevrajul după Ambien poate fi destul de periculos. Ca profesionistă, trebuie să te descurajez să folosești utilaje grele – tractoare sau autobuze școlare și tot așa. Ai încercat cu Infermiterol?

– Nu încă, am mințit din nou.

Dacă i-aș fi spus adevărul – că după Infermiterol am făcut lucruri total opuse naturii mele zile la rând, fără să știu, că pastilele astea au anulat efectul oricărui alt medicament –, treaba asta ar fi ridicat prea multe semne de întrebare. Mi-am imaginat cum mi-ar spune: „Faptul că nu-ți amintești nimic e un simptom al unei boli care ține de rușinea pe care o simți în subconștient“. „Poate că te-ai infectat de regret. Sau ai Lyme? Sau sifilis? Diabet? Cred că trebuie să te duci la un «medic generalist» pentru un set complet de analize.“ Asta ar strica tot. Aveam nevoie de încrederea necondiționată pe care mi-o oferea dr. Tuttle. New Yorkul nu ducea lipsă de psihoterapeuți, dar să găsesc pe cineva la fel de iresponsabil și de ciudat ca ea ar fi fost o provocare pe care nu credeam că eram în stare să o duc până la capăt.

– Nimic nu pare să funcționeze, i-am spus la telefon. Îmi pierd încrederea și în Solfoton.

– Nu spune *asta*, a bolborosit dr. Tuttle, înecându-se chiar.

Speram că o să-mi prescrie ceva și mai puternic, chiar mai puternic decât Infermiterolul. Fenobarbital. DMT[28]. Orice. Dar ca să primesc ceva de genul acesta, trebuia să fac în așa fel încât dr. Tuttle să creadă ca a fost ideea ei.

– Ce sugerați?

– Am auzit de la mulți colegi respectabili din Brazilia că folosirea de bază a Infermiterolului poate să activeze o deplasare tectonică extrem de puternică. Urmată de niște muncă suplimentară, cum ar fi ingerarea unor doze mici de aspirină și ceva proiecții astrale, se pare că e foarte eficient în tratarea fricii solipsistice. Dacă nici asta nu funcționează, o să reevaluăm problema. S-ar putea să fie nevoie să regândim felul în care abordăm tratamentul tău în general. Mai sunt și câteva alternative în loc de medicație, cu toate că par să aibă efecte secundare destul de puternice.

– Cum ar fi?

– Ai fost vreodată îndrăgostită?

– În ce sens?

– O să atingem acest punct când o să ajungem acolo. În ceea ce privește medicamentele, următorul nivel pentru tratamentul ambulatoriu ar fi un anestezic cu efect sedativ puternic, numit Prognosticrone. Am văzut că face minuni, dar unul dintre efectele secundare este că faci spume la gură. Oricum, nu putem să dăm la o parte posibilitatea ca – acum să știi că apare destul de rar, de fapt, e fără precedent în experiența mea profesională – să fi primit un diagnostic greșit. Ai putea să suferi de ceva, cum să spun… *psihosomatic*. Având în vedere acest risc, consider că trebuie să continuăm cu prudență.

– O să încerc Infermiterolul, i-am răspuns scurt.

– Perfect. Și să mănânci o masă bogată în produse lactate pe zi. Știai că vacile pot alege să doarmă în picioare sau culcat? Dacă mi s-ar da această opțiune, *aș ști* ce să aleg. Ai făcut vreodată iaurt pe aragaz? Nu răspunde. O să păstrăm lecția de gătit pentru următoarea noastră întâlnire. Acum notează ce-ți spun, pentru că am senzația că ești prea psihotică să-ți amintești: sâmbătă, 20 ianuarie, la ora două. Și încearcă Infermiterolul. La revedere.

– Staţi, am zis. Ambienul.

– O să sun imediat după el.

Am închis telefonul şi m-am uitat la ecranul mobilului. Era abia duminică, 7 ianuarie.

M-am dus la baie şi am verificat proviziile din dulapul cu medicamente, numărând fiecare pastilă pe gresia murdară. Cu totul, aveam două de Ambien, dar urma să mai primesc treizeci, douăsprezece de Rozerem, şaisprezece de Trazodone, cam câte zece de Ativan, Xanax, Valium, Nembutal şi Solfoton, plus mai puţin de zece pastile din cele vreo douăsprezece alte medicamente pe care dr. Tuttle mi le prescrisese doar o singură dată „pentru că realimentarea cu ceva atât de ciudat ar putea să nască speculaţii printre vrăjitorii de la asigurări“. Înainte, această rezervă de medicamente mi-ar fi ajuns cam o lună de somn moderat, nu prea profund dacă mă zgârceam cu Ambienul. Dar în adâncul sufletului ştiam că acum nu mai aveau nici un efect – o colecţie de monede străine, un pistol fără gloanţe. Infermiterolul făcuse ca toate celelalte medicamente să fie inutile. Poate că iradia un fel de energie detoxificatoare asupra a tot ce se afla pe rafturi şi, chiar dacă ştiam că nu avea nici un sens, am pus restul pastilelor înapoi în dulap, dar am lăsat sticluţa cu Infermiterol pe masa din bucătărie, cu capacul ei din plastic albastru sclipind ca o lumină de neon în timp ce mă uitam peste corespondenţă. Am luat câteva pastile de Nembutal şi am dat peste cap ce mai era pe fundul unui flacon de Dimetapp.

Am găsit o înştiinţare de la biroul de şomaj: uitasem să-i sun. Puţinii bani pe care-i primeam nu aveau să mai vină, aşa că nu era o mare pierdere. Am aruncat-o la gunoi. Mai era o carte poştală de la dentistul meu care mă invita să merg la cabinet pentru detartrajul anual. Gunoi. Factura de la dr. Tuttle pentru ziua când lipsisem de la programare – un bilet scris de mână pe spatele unei fişe de catalog. „12 noiembrie taxă pentru neprezentare: 300$.“ Probabil uitase complet de asta până acum. Am lăsat-o la o parte. Am aruncat cuponul pentru noul restaurant cu specific din Orientul Mijlociu de pe Second Avenue. Am aruncat cataloagele de primăvară de la Victoria’s Secret, de la J. Crew şi de la Barneys. Un preaviz mai vechi cu închiderea apei trimis de administrator. Mai mult gunoi. Am deschis plicul cu extrasul de cont pentru cardul de debit şi m-am uitat peste toate cheltuielile. Nu am găsit nimic neobişnuit – majoritatea erau retrageri de numerar de la bancomatul din băcănie. Doar câteva sute de dolari la

Bloomingdale's. Poate furasem haina din blană de vulpe polară, m-am gândit.

Mai era și o felicitare de Crăciun din partea Revei: „În timpul acestei perioade dificile, ai fost acolo pentru mine. Nu știu ce m-aș face fără o prietenă ca tine care să-mi fie aproape prin urcușurile și coborâșurile vieții…" Era la fel de prost scrisă ca și discursul avortat de la înmormântarea mamei ei. Am aruncat-o la gunoi.

Am ezitat puțin dacă să deschid scrisoarea de la avocatul specializat în imobiliare, temându-mă să nu fie vreo factură pe care ar trebui s-o plătesc, chestie care ar presupune să-mi găsesc carnetul de cecuri și apoi să ies în lumea largă ca să cumpăr un timbru. Dar am tras adânc aer în piept, m-am uitat la stele și am deschis scrisoarea. Era destul de scurtă.

„Am încercat de câteva ori să vă contactez telefonic, dar se pare că aveți căsuța vocală plină. Sper că ați avut niște sărbători fericite. Profesorul se mută. Cred că ar fi mai bine să scoateți casa la vânzare, în loc să căutăm un chiriaș nou. Din punct de vedere financiar, ieșiți mai bine dacă vindeți și investiți banii în acțiuni. Altfel, casa o să rămână goală."

O risipă de spațiu, îmi spunea el.

Dar când am închis ochii și mi-am imaginat casa în acea clipă, nu mi s-a părut goală. Cotloanele pastelate ale dressingului uriaș al mamei mă ademeneau. Am intrat și am tras cu ochiul, printre bluzele ei de mătase de pe umerașe, la mocheta bej uzată din dormitorul ei și la veioza crem din ceramică de pe noptieră. Mama mea. Am trecut prin hol, prin ușile franțuzești, în camera de studiu a tatei: un sâmbure uscat de prună pe o farfurioară de ceai, computerul lui imens care strălucea cu o lumină verde de neon, un teanc de lucrări pe care le corectase cu roșu, creioane mecanice, carnețele galbene care stăteau deschise ca niște narcise. Jurnale științifice, reviste, ziare, dosare, gume de șters roz care mi se părea dintr-odată că luau forme genitale. Pahare din sticlă pline pe sfert cu Canada Dry[29]. Un bol din cristal ciobit cu agrafe de hârtie oxidate, mărunțiș, un ambalaj de bomboane mototolit, un nasture pe care voise să-l coasă la loc la o cămașă, nu mai apucase. Tatăl meu.

Câte dintre firele de păr, sprâncenele, celulele de piele, unghiile tăiate ale părinților mei supraviețuiseră printre scândurile de parchet de când se mutase profesorul? Dacă aș vinde casa, probabil că noii proprietari o să acopere parchetul din lemn de esență tare cu linoleum sau o să-l schimbe

complet. Poate că o să zugrăvească pereții în culori vii, poate o să construiască o verandă în spate și o să planteze flori sălbatice pe peluză. M-am gândit că până în primăvară locul ar putea să arate precum „casa hippy“ a vecinilor. Părinților mei nu le-ar fi plăcut deloc așa ceva.

Am lăsat scrisoarea la o parte și m-am întins pe canapea. Probabil că ar fi trebuit să simt ceva – un junghi de tristețe, o tresărire de nostalgie. Am simțit ceva ciudat, ca frica de mare – dacă aș fi fost într-un film –, care ar fi fost reprezentată printr-o mișcare din cap și o lacrimă care se prelinge pe obraz. Focalizare cu zoom pe fața mea tristă, frumoasă, de orfană. Apoi o trecere bruscă la un montaj cu momentele cele mai importante din viața mea: primii pași; tata care îmi făcea vânt într-un leagăn la apus; mama care mă spăla în cadă; filmare pixelată, mișcată, de la ziua mea de naștere de când am împlinit șase ani, în grădina din spate, legată la ochi și învârtindu-mă ca să pun apoi coada măgarului[30]. Dar starea de nostalgie nu m-a lovit. Acestea nu erau amintirile mele. Simțeam doar câteva furnicături pe mâini, niște furnicături ciudate, ca atunci când aproape că dai drumul la ceva prețios de pe balcon, dar nu o faci. Inima a început să-mi bată puțin mai tare. Poate că aș putea să-i dau drumul – la casă, la acest sentiment. Nu aveam nimic de pierdut. Așa că l-am sunat pe avocat.

– Cum o să fac mai mulți bani? l-am întrebat. Dacă vând casa sau dacă îi dau foc?

A fost o pauză lipsită de respirație la telefon.

– Alo? am continuat.

– Să vindeți, clar, a răspuns el.

– S-ar putea să mai fie câteva lucruri în pod și la subsol, am început să-i zic. Trebuie să…

– Puteți să le luați atunci când veniți după acte. La momentul potrivit. Profesorul pleacă la jumătatea lui februarie și apoi o să vedem ce rămâne de făcut. O să vă anunț când o să mai apară ceva.

Am închis, mi-am pus haina pe mine și am plecat la Rite Aid.

Era frig și bătea vântul, zăpada se ridica de pe mașinile parcate precum praful de curcubeu în lumina amiezii. Am simțit mirosul de cafea prăjită în timp ce treceam prin fața băcăniei și am fost tentată să-mi iau comanda obișnuită pentru drumul până la farmacie, dar aveam destulă minte. Cafeina nu m-ar fi ajutat acum. Tremuram deja și eram agitată. Îmi puneam speranțe mari în pastilele de Ambien. Patru de Ambien împreună cu o

duşcă de sirop Dimetapp puteau să mă rezolve pentru cel puţin patru ore. „Gândeşte pozitiv“, cum îi plăcea Revei să-mi spună.

La Rite Aid, m-am uitat şi peste colecţia de casete video: *Bodyguard. Băieţii de la Mighty Ducks*, *Karate Kid, Partea III*, *Împuşcături pe Broadway* şi *Emma*, apoi mi-am amintit din nou, cu durere în suflet – adevărul era plin de cruzime –, că VCR-ul meu era încă stricat.

Femeia din spatele tejghelei era bătrână şi arăta ca o pasăre. Nu o mai văzusem până atunci. Pe ecusonul ei scria Tammy. Cel mai stupid nume de pe Terra. Mi-a vorbit detaşat, ca o profesionistă, şi asta m-a făcut să o urăsc.

– Data naşterii? Aţi mai fost aici?

– Vindeţi şi aparate video?

– Nu cred, doamnă.

Aş fi putut să merg până la Best Buy de pe Eighty- sixth Street. Puteam să iau un taxi până acolo şi înapoi. Eram prea leneşă. Dar, ca să fiu sinceră, ajunsă în acest punct, cred că am cedat în faţa sorţii. Nici un film tâmpit nu avea să mă salveze. Puteam să aud zumzetul avioanelor cu reacţie de undeva de deasupra, un fel de huruit în atmosfera minţii mele care urma să sfâşie totul, apoi să camufleze acele răni cu fum şi lacrimi. Nu aveam nici o idee cum o să arate. Asta era bine. Am plătit pentru Dimetapp, Ambien şi pentru o cutiuţă de Altoids şi am mers ţanţoşă prin frig până acasă – vibrând de nerăbdare, dar uşurată, cu pastilele şi bomboanele mentolate zornăind, m-am gândit eu, ca nişte şerpi la fiecare pas pe care-l făceam. În curând aveam să fiu din nou acasă. În curând, cu voia lui Dumnezeu, aveam să dorm.

Un tip a trecut pe lângă mine ţinând în lese ca nişte bice o haită de pomeranieni şi alţi căţei de mici dimensiuni care lătrau. Câinii au trecut peste gheaţa alunecoasă la fel de silenţios ca nişte gândaci de bucătărie, fiecare dintre ei atât de micuţ, încât mă mira faptul că nici unul nu fusese strivit sub o talpă. Uşor de iubit. Uşor de ucis. Mi-am adus din nou aminte de câinii împăiaţi ai lui Ping Xi şi de mitul ridicol al congelatorului industrial pe care-l folosea ca să-i omoare. O rafală tăioasă de vânt m-a izbit peste faţă. Mi-am strâns la gât gulerul de la haina de blană şi mi-am imaginat că eram o vulpe albă încolăcită într-un colţ al congelatorului lui Ping Xi, spaţiul acela învolburat de fum alb, jumătăţi de vită balansându-se şi scârţâind în zumzetul frigului, mintea încetinindu-mi până în punctul în

care gânduri monosilabice erau golite de semnificațiile lor și le auzeam răspândindu-se ca niște note muzicale prelungi, ca niște cornuri de ceață sau sirene care anunță stingerea sau un raid aerian. „Aceasta a fost o simulare.“ Am simțit cum îmi clănțăne dinții, dar fața îmi era amorțită. În curând. Ideea congelatorului nu mi se mai părea deloc rea.

– A venit un buchet de flori pentru dumneavoastră, m-a anunțat portarul când am intrat în clădire.

A arătat spre un buchet imens de trandafiri roșii așezat pe polița de deasupra șemineului nefuncțional din hol.

– Pentru mine?

Erau oare de la Trevor? Se răzgândise cu privire la iubita lui grasă și în vârstă? Era ăsta un lucru bun? Era oare începutul unei noi vieți? O poveste de dragoste renăscută? Îmi doream oare asta? Inima mea s-a cabrat ca un cal speriat, o prostie. M-am dus să mă uit la flori. În oglinda de pe peretele de deasupra șemineului se vedea un corp înghețat, încă drăguț.

Apoi am observat că vaza de sticlă era în formă de craniu. Trevor nu mi-ar fi trimis așa ceva. În nici un caz.

– Ați văzut cine a lăsat florile? l-am întrebat pe portar.

– Un curier.

– Era asiatic?

– Un tip de culoare, mai în vârstă. Un comisionar.

Ascuns printre flori, era un bilet mic cu un scris feminin: „Pentru muza mea. Sună-mă și o să ne apucăm de lucru.“

Am întors bilețelul: cartea de vizită a lui Ping Xi, cu numele, numărul de telefon, adresa de e-mail și cel mai idiot citat pe care-l văzusem vreodată: „Fiecare act de creație este un act de distrugere. – Pablo Picasso“.

Am luat vaza și am intrat în lift, trandafirii miroseau ca o pisică moartă în șanț. Când am ajuns la etajul meu, am deschis tomberonul și am îndesat trandafirii în el, dar am păstrat cartea de vizită. Oricât de dezgustător mi se părea Ping Xi – nu-l respectam nici pe el, nici arta lui, nu voiam să-l cunosc și nici el să mă cunoască pe mine –, mă flatase, iar chestia asta îmi reamintise că stupiditatea mea și vanitatea mea erau încă intacte. O lecție utilă. „Ah, Trevor!“

În apartament, am vârât cartea lui de vizită în rama oglinzii din camera de zi, lângă fotografia polaroid a Revei. Am luat patru pastile de Ambien și am dat pe gât niște Dimetapp. „Ți se face foarte somn“, mi-am spus. Am

scotocit prin dulapul cu lenjerie după cearșafuri curate, mi-am făcut patul și m-am băgat în el. Am închis ochii și am început să-mi imaginez întunericul, mi-am imaginat lanuri de grâu, mi-am imaginat cum se schimbă modelele de nisip prins între dunele din deșert, mi-am imaginat mișcarea lină a trestiei într-un heleșteu din Central Park, mi-am imaginat că mă uit pe fereastra unui hotel din Paris la un cer plumburiu, la acoperișurile din ardezie și cupru coclit, la cârceii din fier forjat ai balcoanelor și la trotuarele ude de dedesubt. Eram în *Căutare disperată*, cu mirosul de motorină și cu oamenii cu trenciuri care le fluturau ca niște pelerine pe umeri, ținându-și pălăriile cu mâna, cu clopote răsunând în depărtare, o sirenă franțuzească de două tone, sunetul strident, necruțător, al unei motociclete, păsărele cafenii fâlfâind din aripi. Poate că avea să apară și Harrison Ford. Poate că aveam să fiu Emmanuelle Segner și să-mi masez cocaină în gingii într-o mașină care merge cu viteză, apoi o să dansez la un club ca un șarpe fără oase, hipnotizându-i pe toți cu trupul meu unduios. „Dormi. Acum!“ Mi-am imaginat un coridor lung de spital, o asistentă în uniformă albastră și cu niște coapse groase îndreptându-se grăbită spre mine. „Îmi pare atât de rău“, avea de gând să-mi zică. Nu mai voiam să știu nimic despre asta. Mi-am imaginat-o pe Whoopi Goldberg în *Star Trek*, purta o robă violetă stând în fața imensului panou de sticlă prin care universul se întindea spre misterul infinit. Și-a întors privirea către mine și mi-a zis: „Nu-i așa că e minunat?“ Acel zâmbet. „Ah, Whoopi, chiar e minunat.“ Am făcut un pas spre geam. Cearșafurile mi s-au prins de laba de la un picior. Nu eram complet trează, dar nici nu puteam să trec linia ca să adorm. „Haide. Mergi în continuare. Abisul e chiar aici. La câțiva pași distanță.“ Dar eram prea obosită ca să sparg sticla. „Whoopi, mă poți ajuta?“ Nici un răspuns. Mi-am adaptat urechile la sunetele din cameră, la sunetele mașinilor care mergeau încet pe stradă, la sunetul unei uși care se trântea, la sunetele unor tocuri care tropăiau pe trotuar. Poate că e Reva, mi-am zis. Reva. „Reva?“ Gândul acesta m-a trezit complet.

Dintr-odată, m-am simțit foarte ciudat, ca și cum capul mi se detașase de umeri și plutea la câțiva centimetri deasupra ciotului format de gâtul meu. M-am ridicat din pat, am mers până la fereastră și am dat la o parte o stinghie din jaluzea ca să mă uit afară. Mi-am fixat privirea către est, spre priveliștea întunecată de peste râu, vizibilă perfect printre copacii din parcul Carl Schurz, care erau negri și scheletici. Ramurile se ondulau batjocoritor

în după-amiaza palidă, apoi s-au oprit, au încremenit și au început să tremure. De ce se se mișcau așa? Ce era în neregulă cu ele? Arătau ca atunci când apeși pe butonul de derulare rapidă înainte de la o casetă. VCR-ul meu. Capul îmi plutea la câțiva centimetri în stânga.

Am luat trei pastile de Nembutal și pe ultima de Ativan, apoi m-am trântit cu fața în jos pe canapea. Sentimentul ciudat din zona capului părea că descinde în trunchi. În loc de organe, aveam doar aer înăuntrul meu. Nu-mi puteam aminti ultima oară când am fost la toaletă ca să-mi aerisesc măruntaiele. Dacă singurul fel în care poți să dormi este prin moarte? Așa m-am gândit. Ar trebui să vorbesc cu un preot? Ah, ce absurditate. Am început să mă plâng. Îmi doream să nu fi luat niciodată nenorocitul acela de Infermiterol. Îmi doream jumătatea mea trecută de viață, când VCR-ul încă funcționa și Reva venea pe aici cu nemulțumirile ei meschine, iar eu puteam să mă pierd în universul ei superficial timp de câteva ore și apoi să dispar într-un somn adânc. M-am întrebat dacă zilele acelea se sfârșiseră acum, că fusese promovată, și Ken ieșise din peisaj. Oare o să se maturizeze brusc și o să renunțe la mine, ca la o relicvă dintr-un trecut eșuat, așa cum îmi doream să facă după ce anul meu de somn avea să se sfârșească? Era posibil ca ea chiar să se trezească? Începea oare să-și dea seama că eram o prietenă groaznică? Putea oare să renunțe la mine așa de ușor? Nu. Nu. Era un robot. Prea pierdută ca să-și revină. Dacă aparatul video ar fi mers, m-aș fi uitat la *O femeie face carieră* cu sunetul dat la maximum, ronțăind melatonină și biscuiți în formă de animale, dacă mai aveam. Oare de ce nu am mai cumpărat biscuiți? Uitasem oare că la un moment dat am fost și eu un copil? Era ăsta un lucru bun?

Am pornit televizorul.

M-am uitat la *Lege și ordine*. M-am uitat la *Buffy, spaima vampirilor*. M-am uitat la *Prietenii tăi*, la *Familia Simpson*, la *Viața la Casa Albă*, la *Will și Grace*.

Orele treceau în segmente de o jumătate de oră. Zile în șir m-am tot uitat, se pare, și nu am dormit. Din când în când luam vertijul și greața drept somnolență, dar, când închideam ochii, inima o lua la goană. M-am uitat la *The King of Queens*. M-am uitat la *Oprah. Donahue. The Ricki Lake Show. Sally Jessy Raphael*. M-am întrebat dacă nu cumva eram moartă, și nu am simțit nici un regret, doar mi-am făcut griji pentru viața de apoi, dacă o să

fie exact ca asta, la fel de plictisitoare. Dacă sunt moartă, m-am gândit, fie ca acesta să fie sfârșitul. Ce porcărie.

La un moment dat m-am dat jos să beau niște apă de la robinetul din bucătărie. Când m-am îndreptat de spate după asta, am început să orbesc. Luminile fluorescente erau aprinse în tavan. Vizunea periferică s-a întunecat. Ca un nor, întunericul venise și poposise în fața ochilor mei. Puteam să-mi mișc ochii de sus în jos, dar norul negru rămânea fix. Apoi a crescut, dilatându-se. M-am lăsat pe podeaua din bucătărie și m-am întins pe gresia rece. O să adorm acum, am sperat. Am încercat să mă predau. Dar nu adormeam. Corpul meu refuza. Inima îmi tremura. Respirația mi-era gâtuită. M-am gândit că era posibil să fi venit clipa: puteam să mor chiar acum. Sau acum. Acum. Dar inima continua să bată înfundat, lovindu-mi pieptul așa cum făcea Reva când ciocănea la ușă. Am încercat să trag aer în piept. Să respir în continuare. Sunt încă aici, mi-am zis. Sunt trează. Am avut impresia că aud ceva, un fel de scrijelit pe la ușă. Apoi un ecou. Apoi ecoul ecoului. M-am ridicat în capul oaselor. O pală de aer rece m-a izbit peste gât. „Șșș“, mi-a vorbit aerul. Era sunetul sângelui care galopa către creier. Privirea mi s-a limpezit. M-am întors pe canapea.

M-am uitat la Jenny Jones, Maury Povich și la *Nightline*.

Când s-a făcut douăzeci ale lunii, m-am dus în centru ca să mă întâlnesc cu dr. Tuttle. M-am simțit beată și nebună în timp ce mă îmbrăcam și îmi legam șireturile la o pereche de cizme cu talpă de cauciuc pe care nu-mi aminteam să le fi cumpărat. M-am simțit beată în lift, în timp ce mergeam pe York, m-am simțit beată în taxi. Am urcat poticnindu-mă treptele până la ușa doamnei dr. Tuttle și am apăsat pe sonerie un minut întreg până a venit să-mi deschidă. Strada înzăpezită m-a orbit. Am închis ochii. *Eram* pe moarte. Urma să-i spun asta. Eram un cadavru ambulant.

– Pari tulburată, mi-a zis pur și simplu prin geamul de la ușă.

O priveam cum stă în foaier. Purta o salopetă roșie pe sub o capă flaușată. Părul îi acoperea toată fruntea și partea de sus a lentilelor. Purta din nou gulerul cervical.

– Am reorganizat câteva chestii, mi-a zis deschizând ușa. O să vezi.

Nu mai trecusem pe la biroul ei de mai bine de-o lună. Un set întreg de lumânări pentru menorah se topiseră într-un vas de gătit așezat deasupra radiatorului din sala de așteptare. Un pom de Crăciun artificial fusese

înghesuit într-un colț, cu treimea de sus retezată și așezată alături, pe o ladă pentru sticlele de lapte. Partea centrală a pomului fusese decorată cu fâșii violete de beteală și cu gablonțuri – coliere din perle false, brățări aurii și argintii, tiare pentru copii, cu strasuri, cercei cu clips în formă de glob.

În biroul ei mirosea a iod și a salvie. Unde înainte fusese canapeaua pe care era imposibil să stai întins, acum era o masă de masaj de culoarea leucoplastului.

– Tocmai am primit atestatul de șaman, sau șa-*femeie*[31], dacă vrei. Poți să te urci pe masă dacă nu vrei să stai în picioare. Arăți destul de șifonată. Asta e expresia corectă?

M-am rezemat cu grijă de bibliotecă.

– Pentru ce folosiți masa de masaj? m-am auzit întrebând.

– În mare, pentru recalibrări mistice. Folosesc dibluri din cupru ca să localizez *labilități*[32] în subtilitățile câmpului magnetic al corpului uman. E o metodă antică de vindecare – să localizezi și apoi să extirpi chirurgical energiile canceroase.

– Înțeleg.

– Și prin chirurgie mă refer la operații metafizice. Ca absorbția magnetică. Pot să-ți arăt aparatul cu magneți dacă ești interesată. Suficient de mic ca să încapă într-o poșetă. Costă destul de mult, dar e foarte eficient. Foarte. Nu atât pentru insomniaci, cât pentru jucători compulsivi și *voyeuriști* – dependenți de adrenalină, cu alte cuvinte. New Yorkul e plin de aceste tipologii, așa că prevăd că o să fiu mai ocupată anul acesta. Dar nu-ți face griji. Nu-mi abandonez clienții cu probleme psihice. Oricum, nu prea sunteți mulți. De unde noua mea atestare. Scumpă, dar merită. Așază-te, a insistat, așa că m-am conformat, prinzându-mă cu mâinile de marginile reci din vinilin ale mesei de masaj și săltându-mă pe ea.

Picioarele mi se bălăngăneau ca ale unui copil pe masa din cabinetul unui doctor.

– Chiar pari extrem de tulburată. Cum mai dormi zilele astea?

– Cum v-am spus, am trecut prin niște probleme serioase, am început.

– Nu e nevoie să continui, înțeleg clar prin ce treci, mi-a răspuns ea.

A luat o sârmă de cupru de pe birou și i-a pus vârful pe obrazul ei, împungându-și pielea moale. Tenul îi arăta mai suplu decât îmi aminteam eu de ultima dată și atunci mi-a trecut prin minte că era posibil să fie mai

tânără decât crezusem eu. Se putea să aibă doar în jur de patruzeci și ceva de ani.

– E vorba de Infermiterol, nu a funcționat. Am dreptate?

– Nu chiar…

– Știu exact ce nu a mers, mi-a zis lăsând sârma din mână. Mostra pe care ți-am dat-o era pentru copii. Asta nu ar putea decât să tulbure puțin apele, ca să zic așa. Creierul trebuie să treacă de un anumit prag până să funcționeze anormal. E ca și cum ai umple o cadă cu apă. Nu înseamnă nimic pentru vecinii de jos până nu dă pe afară.

– Urma să spun că Infermiterolul…

– Din cauza *scurgerilor*, a clarificat ea.

– Înțeleg. Dar cred că din cauza Infermiterolului…

– Stai o clipă până îți scot fișa.

A căutat prin dosarele de pe biroul ei.

– Nu ne-am mai văzut de la sfârșitul lui decembrie. Ai avut sărbători fericite?

– Au fost în regulă.

– Ți-a adus Moșul ceva frumos anul acesta?

– Haina asta de blană, i-am răspuns.

– Timpul petrecut cu familia poate să producă extrem de multă tensiune mentală.

A țâțâit dezaprobator de parcă i-ar fi fost milă. De ce? Și-a lins un deget și a început să dea încet paginile din dosarul meu. Prea încet. Înnebunitor chiar.

– Orbul conducându-i pe orbi, mi-a zis melancolic. Expresia asta a fost folosită greșit de secole întregi. Nu e nicidecum vorba despre ignoranță. E vorba despre *intuiție* – al șaselea simț, care e unul *psihic*. Cum *altfel* ar putea orbul să conducă pe cineva? Răspunsul la această întrebare are mai mult de-a face cu știința decât ai crede. Ai văzut vreodată cum doctorii încearcă să pornească din nou inima oprită a cuiva? Oamenii nu înțeleg care-i treaba cu impulsurile electrice. Psihiatria a evoluat enorm spre tărâmul spiritual. Spre energii. Evident, există oameni care neagă asta, dar toți lucrează pentru multinaționale care se ocupă cu petrolul. Acum povestește-mi cele mai recente vise ale tale.

– Nu știu. Întotdeauna le uit. Și nu cred că mai reușesc să dorm deloc.

– Nu uităm lucruri, înțelegi? Alegem să le ignorăm. Poți să-ți asumi responsabilitatea pentru pierderile de memorie și să treci mai departe?

– Da.

– Acum permite-mi să te întreb ceva mai tehnic. Ai vreun erou?

– Cred că Whoopi Goldberg e eroina mea.

– O prietenă de familie?

– A avut grijă de mine după ce a murit mama, i-am răspuns.

Cine nu a auzit de Whoopi Goldberg?

– Și cum a murit mama ta? A fost subit ? A fost o moarte violentă?

Răspunsesem la întrebarea asta de nu știu câte ori până acum.

– Eu am ucis-o, i-am răspuns atunci.

Dr. Tuttle a rânjit și apoi și-a aranjat ochelarii.

– Cum ai reușit o chestie ca asta, metaforic vorbind?

Mi-am stors mintea.

– Am sfărâmat oxicodină și am pus-o în votca ei.

– Da, asta ar rezolva problema, a zis ea scrijelind maniacal cu pixul cu bilă ca să facă tușul să curgă.

Nu puteam să mă uit. Nu fusese niciodată așa de enervantă. Am închis ochii.

Era adevărat că tata avea un mojar din marmură și un pistil în biroul lui – o antichitate. Am încercat să-mi imaginez un tub uitat de oxicodină în biroul lui și cum pisam pastilele acolo. Puteam să-mi văd mâinile cum funcționau la mărunțire, apoi cum luam praful alb și îl puneam într-una dintre sticlele reci de Belvedere ale mamei. Îl amestecam.

– Acum stai nemișcată un minut, mi-a zis ea, trecând peste confesiunea mea.

Am deschis ochii.

– Acum o să-ți evaluez schimbarea de personalitate. Am observat astăzi că fața ta e puțin descentrată. Ți-a mai zis cineva asta până acum? *Toată fața ta* – ținea pixul în față și se uita uita cu ochi mijiți la mine, măsurându-mă – e cu aproximativ minus zece grade într-o parte. Pentru mine e ceva împotriva acelor de ceasornic, dar e invers pentru tine când te duci acasă și te privești în oglindă. O înclinație destul de minoră. Ca să fiu sinceră, numai un ochi antrenat ar putea să observe asta. Dar e o deviație importantă de când am început tratamentul. Așa că acum se explică de ce ai probleme cu somnul. Trebuie să muncești *cu atât* mai mult ca să-ți menții mintea în

echilibru. Mă tem că e un efort risipit. Dacă îți lași mintea să zboare, o să ajungi să-ți dai seama că poți să te adaptezi mult mai ușor la orice fel de deviație a realității. Dar instinctul pentru corectare e puternic. Ah, chiar e *puternic*. Medicația adecvată ar trebui să atenueze acest impuls. Nu aveai nici o idee despre deviația ta facială?

– Nu, i-am răspuns și am ridicat mâinile ca să-mi ating ochii.

S-a aplecat să caute printr-o pungă de cumpărături și a scos de acolo patru mostre de Infermiterol.

– Dublează doza. Astea sunt tablete de zece miligrame. Ia două, mi-a zis în timp ce împingea flacoanele peste birou. Dacă vanitatea te ține trează noaptea, lasă-mă să te asigur că e doar o înclinație *extrem* de neimportantă.

În taxiul care mă ducea acasă, mi-am privit reflexia în geamurile fumurii. Fața mea era perfect aliniată: era clar că dr. Tuttle era nebună.

În ușile aurii ale liftului arătam încă bine. Ca o tânără Lauren Bacall a doua zi, de dimineață. Mi-am zis că sunt o Joan Fontaine ciufulită. Descuind ușa de la apartament, eram Kim Novak. „Ești mai frumușică decât Sharon Stone“, mi-ar fi spus Reva. Avea dreptate. M-am dus la canapea și am dat drumul la TV. George Walker Bush depunea jurământul. L-am privit cum își ținea ochii pe jumătate închiși ca să-și rostească monologul. „Să încurajezi responsabilitatea nu e pentru cei lași; e vorba de un apel către conștiință.“ Ce dracu’ însemna asta? Că americanii ar trebui să se simtă vinovați pentru toate problemele din lume? Sau doar din lumea noastră? Cui îi păsa de asta?

Apoi, ca și cum o chemasem prin cinismul meu mundan, Reva bătea la ușa mea din nou. I-am deschis oarecum recunoscătoare.

– Deci m-am programat pentru un chiuretaj, mi-a zis trecând valvârtej pe lângă mine direct în camera de zi. Am nevoie să-mi spui că fac *ceea ce trebuie*.

– „Vă cer să fiți cetățeni: cetățeni, nu spectatori; cetățeni, nu indivizi; cetățeni responsabili care construiesc instituții care vor lucra în folosul comunității și o națiune plină de *caracter*.“

– Bush ăsta e mai simpatic decât celălalt. Nu-i așa? Ca un cățeluș pus pe șotii.

– Reva, nu mă simt prea bine.

– Păi, nici eu, mi-a răspuns. Vreau doar să mă trezesc și toată chestia asta să se fi terminat. Și nu mai vreau să mă gândesc niciodată la ea. Nu o să-l anunț pe Ken. Asta, dacă nu consideri că ar trebui. Dar numai după ce e gata. Crezi că o să se simtă prost? Ah, ce rău îmi e. Ah, cât de îngrozitor mă simt.

– Vrei ceva care să te mai calmeze?

– Dumnezeule, da.

Mi-am băgat mâna în buzunarul hainei de blană și am scos o pastilă de Infermiterol din mostrele pe care le primisem de la dr. Tuttle. Eram curioasă dacă Reva avea să reacționeze la fel ca mine.

– Ce sunt astea?

– Mostre.

– Mostre? E legal?

– Da, Reva, evident că e legal.

– Dar *ce* e asta, In-fer-mi-te-rol?

S-a uitat la flacon și apoi l-a deschis.

– Un medicament care te amorțește, i-am răspuns.

– Sună bine. Am de gând să încerc orice. Crezi că e posibil ca Ken să mă iubească încă?

– Nu.

Am văzut cum se înroșește la față de furie, apoi cum se liniștește. A scos o pastilă și a ținut-o în palmă. Avea fața *ei* o deviație de unghi? Avea oare fața cuiva așa ceva? Aveam oare ochii strâmbi? Reva s-a aplecat ca să ridice un elastic de păr de pe podea.

– Pot să-l împrumut?

Am încuviințat din cap. A lăsat pastila ca să-și prindă părul.

– Poate că o să caut despre asta când ajung acasă. In-fer-mi…

– Dumnezeule. E în regulă, Reva. Și nu trebuie să cauți despre el, i-am zis, cu toate că nu încercasem să fac asta vreodată. Nu e pe piață încă. Medicii psihiatri au întotdeauna mostre. Le trimit companiile care le fabrică. Așa funcționează treaba asta.

– Primește vreodată mostre de Topamax? Pastile de slăbit?

– Reva, te implor.

– Deci spui că e sigur.

– Normal că e. *Doctorița mea* mi le-a dat.

– Cum te face să te simți?

– Nu știu să-ți spun sigur, i-am răspuns, ceea ce era adevărat.

– Hmmm.

Nu puteam să fiu sinceră cu ea. Dacă recunoșteam că am avut stări de pierdere a cunoștinței, ar fi vrut să vorbim despre asta la nesfârșit. Nu suportam ideea ca ea să clatine din cap de uimire, apoi să încerce să mă ia de mână. „Povestește-mi tot!“, ar zice ea printre sughițuri de plâns, salivând chiar. Biata de Reva. Era posibil ca ea să creadă că eram capabilă să împart chestii. „Prietene pentru totdeauna?“ Și-ar fi dorit să facem un pact sfânt. Întotdeauna îi plăcuse să facă pacte. „Hai să facem un pact că o să luăm împreună micul dejun de cel puțin două ori pe lună. Promite-mi că o să mergem să ne plimbăm prin Central Park în fiecare sâmbătă. Hai să se sunăm în fiecare zi. Juri că o să mergem la schi anul acesta? Arde atât de multe calorii.“

– Reva. E un somnifer. Ia-l și bagă-te la somn. Oferă-ți o pauză de la obsesia pentru Ken.

– Nu e o obsesie. E o procedură *medicală*. Nu am mai trecut printr-un chiuretaj până acum. Tu?

– Vrei să te simți mai bine sau nu?

– Păi, da.

– Nu pleca din casă după ce o iei. Și să nu spui nimănui despre asta.

– De ce? Pentru că te gândești că e ilegală? Pentru că te gândești că doctorița ta e vreo taficantă de droguri?

– Dumnezeule, nu. Pentru că doamna doctor Tuttle mi-a dat Infermiterolul *mie*, nu ție. Oamenii nu ar trebui să împartă medicamente între ei. Dacă suferi vreun atac de cord, s-ar putea să se ajungă la ea. Nu vreau să stric relația pe care o am cu ea din cauza unui proces. Poate că e mai bine să nu iei.

– Crezi că ar putea să-mi facă rău dacă o iau? Sau să-i facă rău copilului?

– Îți pasă dacă îi face rău copilului?

– Nu vreau să-l ucid în timp ce e *înăuntrul* meu, mi-a răspuns.

Mi-am dat ochii peste cap, am luat flaconul de unde îl lăsase și am scos o pastilă.

– O să iau și eu una.

Am deschis gura și am aruncat pastila înăuntru. Am înghițit-o.

– Bine, a zis ea, apoi și-a scos din geantă o doză de 7UP dietetic.

Și-a pus Infermiterolul pe limbă ca atunci când primești anafura și l-a înghițit cu jumătate de doză de suc.

– Ce facem acum?

Nu i-am răspuns. M-am întins pe canapea și am început să schimb canalele până am găsit unul care nu transmitea ceremonia de învestire a noului președinte. Reva a mutat fotoliul lângă mine ca să ne putem uita împreună.

– *Salvați de clopoțel!* a exclamat ea.

Am început să ne uităm împreună, cu Reva vorbind din când în când.

– Eu nu simt nimic, tu?

Apoi:

– De ce să îți bați capul ca să crești un copil când oricum lumea se duce de râpă?

Apoi:

– O urăsc pe Tiffani-Amber Thiessen. Zici că-i venită dintr-un parc de rulote. Știi că are doar un metru șaizeci și cinci? Știam o fată în generală care semăna cu ea. Jocelyn. A purtat cercei mari înainte de oricine altcineva.

Apoi:

– Pot să te întreb ceva? M-am tot gândit la chestia asta de ceva vreme. Doar să nu te superi. Dar trebuie să te întreb. Nu aș fi o prietenă bună dacă n-aș face asta.

– Zi, Reva. Întrebă-mă orice.

Când m-am trezit după trei zile, eram tot acasă, pe canapea, cu haina de blană pe mine. Televizorul era oprit și Reva plecase. M-am ridicat ca să beau niște apă de la chiuveta din bucătărie. Sau eu, sau Reva am dus gunoiul din bucătărie. Era ciudat de liniște și foarte curat în apartament. Am găsit un post-it de la Reva pe frigider.

„Astăzi este prima zi din restul vieții tale! xoxo“

Nu aveam nici o idee ce o inspirase să-mi lase un mesaj atât de încurajator. Poate făcusem vreun pact cât timp îmi pierdusem cunoștința: „Hai să fim fericite! Să trăim fiecare zi ca și cum ar fi ultima din viețile noastre!“ Dezgustător. M-am ridicat, am luat bilețelul și l-am mototolit în palmă. Asta m-a făcut să mă simt puțin mai bine. Am mâncat un pahar de iaurt Stonyfield cu vanilie, pe care nu-mi aminteam să-l fi cumpărat.

M-am hotărât să iau niște Xanax, doar ca să mă calmez puțin. Dar când am deschis dulapul cu medicamente din baie, nu mai era nimic acolo. Toate medicamentele dispăruseră.

Am simțit un gol în stomac. Am și asurzit puțin.

– Alo?

Evident, Reva îmi luase pastilele. Nu mă îndoiam câtuși de puțin. Tot ce îmi mai lăsase era o singură doză de Benadryl în folie, un pătrat de câțiva centimetri cu două amărâte de pastile antihistaminice. Am luat folia cu neîncredere și am închis ușa dulapului. Chipul meu din oglindă m-a făcut să tresar. M-am apropiat să verific mai bine dacă se mai înclinase din clipa în care dr. Tuttle mi-a atras atenția. *Chiar* arătam diferit. Nu îmi dădeam seama clar ce era, dar ceva clar se schimbase. Ce era? Pășisem într-o altă dimensiune? Era ridicol. Am deschis ușa dulapului din nou. Pastilele nu reapăruseră ca prin magie.

Nu știusem niciodată că Reva putea să aibă atât curaj. M-am gândit că era posibil să fi încercat să ascund pastilele de mine însămi. Am început să deschid sertarele și dulapurile din hol, apoi din bucătărie. M-am suit pe blat și am început să caut pe toate rafturile. Nu era nimic acolo. Am căutat prin dormitor, în sertarele de la noptieră, sub pat. Am scos tot ce era în dulap, nu am găsit nimic și am pus totul înapoi la grămadă. Am cercetat sertarele de la comodă. M-am întors în camera de zi și am desfăcut husele pernelor de pe canapea. Poate că ascunsesem pastilele înăuntru. Dar de ce-aș fi făcut asta? Am găsit telefonul la încărcat în dormitor și am sunat-o pe Reva. Nu a răspuns.

– Reva, i-am zis într-un mesaj pe căsuța vocală.

Era o lașă, mi-am zis. Era o idioată.

– Ești cumva doctor în medicină? Ești vreun fel de specialist? Dacă rahatul meu nu e la loc în dulapul cu medicamente până diseară, am terminat-o cu tine. Prietenia noastră s-a sfârșit. Nu o să mai vreau să ne vedem niciodată. Asta, dacă mai sunt în viață. Ți-a trecut oare prin minte că e posibil să nu știi toată povestea din spatele situației mele? Și că s-ar putea să existe consecințe nefaste dacă nu o să-mi mai iau brusc medicamentele? Dacă nu le iau, s-ar putea să am convulsii, Reva. Anevrisme. Atac cerebral. Înțelegi? Colaps celular total! O să-ți pară foarte rău dacă o să mor din cauza ta. Nu știu cum o să mai trăiești cu tine însăți dacă o să se întâmple asta. De cât de multă vomă și alergat pe StairMaster o să ai nevoie ca să

treci peste ceva de genul ăsta, ia zi? Știi că să omori pe cineva pe care-l iubești este actul autodistructiv suprem? Maturizează-te, Reva. E vreun fel de strigăt de ajutor? Dacă e așa, să știi că e îngrozitor de jalnic. Oricum, sună-mă înapoi. Aștept. Și, ca să fiu sinceră, nu mă simt prea bine.

Am luat cele două pastile de Benadryl, m-am așezat pe canapea și am pornit televizorul.

– „Printr-un vot zdrobitor de 100 la 0, Senatul l-a confirmat pe Mitch Daniels în funcția de director al Biroului de planificare bugetară și management financiar al Casei Albe în noua administrație Bush. Daniels, în vârstă de cincizeci și unu de ani, a fost vicepreședinte senior la Eli Lilly and Company, titanul farmaceutic cu sediul din Indianapolis.“

Am schimbat canalul.

– „Săptămâna aceasta au început negocierile între scenariștii de la Hollywood și producători, prin care se încearcă evitarea unei posibile greve care ar duce la oprirea filmărilor unei producții de televiziune și la faptul că mii de scriitori nu o să mai aibă un loc de muncă în industria showbizului. Impactul enorm pe care l-ar avea o astfel de grevă ar fi resimțit cel mai pregnant la televiziune, unde, teoretic, fără un scenariu, telespectatorii nu ar avea la ce să se mai uite.“

Chestia asta nu suna așa de rău. Oare funcționa Benadryl-ul?

Atunci am observat că mai era un post-it lipit deasupra VCR-ului stricat. Cât de oribile erau bilețelele astea! Probabil încă un mesaj trivial din partea Revei, prin care mă încuraja să „trăiesc viața din plin“. M-am ridicat și l-am dezlipit. Absolut trivial a și fost: „Orice îți poți imaginea este real. – Pablo Picasso“. Dar nu era scrisul Revei. Mi-a trebuit ceva timp până să-mi dau seama că era al lui Ping Xi.

Am fugit la toaletă.

Voma mi-a ieșit din gât ca un sirop din lapte acrit. Mi-a ajuns puțin și pe față. Am văzut un vârtej de roz neon în timp ce pastilele de Benadryl erau înghițite de apa din toaletă. Cu câteva zile înainte, cel mai probabil că aș fi încercat să le recuperez, cu toate că se dizolvaseră aproape complet. Mi-am zis: „Dă-le drumul“. Oricum, două pastile de Benadryl erau o glumă. Ca și cum ți-ai sufla mucii ca să stingi un incendiu în pădure. Ca și cum ai încerca să îmblânzești un leu trimițându-i o vedere. Am tras apa și m-am întins pe gresia rece. Camera s-a învârtit pentru o clipă, iar podeaua s-a mișcat de sus în jos, ca și cum aș fi fost pe puntea unui vas care plutea pe

valuri. Mi-era rău. Aveam nevoie de ceva. Fără, aveam să înnebunesc. Aveam să mor. Asta era ceea ce credeam. Am dat tare soneria de la telefonul mobil, ca atunci când Reva avea să mă sune, să pot răspunde cât mai repede cu putință. M-am ridicat încet. Apoi m-am spălat pe dinți. În oglindă, fața îmi era roșie și umedă de transpirație. Asta era furie. Asta era frică terifiantă.

M-am așezat din nou pe canapea și m-am holbat la ecranul televizorului, cu picioarele pe măsuța de cafea. Am mototolit bilețelul cretin pe care mi-l lăsase Ping Xi. Apoi mi l-am așezat pe limbă și am așteptat să se dizolve în timp ce gura mi se umplea de salivă. *Sybil* rula pe canalul Turner Classic Movies. Eram hotărâtă să-mi păstrez calmul. Am mestecat și apoi am înghițit hârtia udă, bucată cu bucată. „Sally Field e bulimică“, mi-ar fi spus Reva dacă ar fi fost în cameră. „Nu a ascuns asta. Și Jane Fonda a făcut la fel. Oricum, toată lumea știe asta. Îți amintești coapsele ei din casetele cu exerciții aerobice? Nu erau *deloc* naturale.“

– Ah, taci din gură, Reva.

– *Te iubesc*.

Poate că era adevărat, numai că din cauza asta o uram.

M-am întrebat: Oare mamei i-ar fi fost mai bine dacă îi furam pastilele, așa cum mi le furase Reva pe ale mele? Poate că ea era mai norocoasă să fie bântuită doar de trupul arzând al mamei ei. „Tăvi individuale.“ Cel puțin, corpul mamei ei fusese distrus. Nu mai exista. Mama mea moartă zăcea într-un sicriu, un schelet scorojit. Simțeam că încă se ocupa ea cu ceva acolo, jos, plină de amărăciune și suferind în timp ce carnea de pe trupul ei se usca și începea să i se îndepărteze de pe oase. Oare mă considera vinovată? Am îngropat-o într-un costum roz Thierry Mugler. Părul îi stătea perfect. Rujul îi venea perfect, roșu ca sângele, Christian Dior 999. Dacă aș dezgropa-o acum, oare rujul i se dusese de pe buze? Oricum ar fi, a rămas doar o cochilie rigidă, ca exoscheletul unei insecte imense. Asta era mama. Dacă aș fi aruncat în toaletă toate medicamentele acelea înainte să mă fi întors la facultate, dacă i-aș fi vărsat tot alcoolul în chiuvetă? Oare în secret voia să fac asta? Lucrul acesta ar fi făcut-o fericită măcar o dată în viața ei? Sau ar fi îndepărtat-o și mai mult de mine? „Propria mea fiică!“ Am simțit puțină remușcare. Mirosea a monede în încăpere, m-am gândit. Aerul avea același gust ca atunci când pui limba pe o baterie ca să verifici dacă mai merge. Rece și electric. „Nu merit să ocup

spațiu. Iartă-mă că exist.“ Poate că halucinam. Poate că urma să am un atac vascular. Voiam niște Xanax. Voiam niște Klonopin. Reva îmi luase până și tuburile goale de melatonină masticabilă, cu gust de mentă. Cum a putut să facă una ca asta?

În minte, mi-am făcut o listă cu pastilele pe care voiam să le iau și mi-am imaginat cum le luam. Mi-am făcut mâna căuș și am așezat pastilele invizibile în podul palmei. Apoi le-am înghițit una câte una. Nu funcționa. Am început să transpir. M-am întors în bucătărie și am băut apă de la robinet, apoi mi-am vârât capul în congelator și am găsit o sticlă de Jose Cuervo înfășurată într-o pungă de plastic încrețită. Am fost fericită că nu era un cap uman acolo. Am băut tequila și m-am holbat la poza cu Reva. Apoi mi-am amintit că aveam un set de chei de la apartamentul ei.

Nu mai fusesem de câțiva ani în Upper West Side, nu de când trecusem ultima oară pe la Reva. Mă simțeam în siguranță în acea parte a orașului. Începeam să mă înviorez. Clădirile erau imense. Străzile păreau mai late. Nimic nu se prea schimbase pe acolo de când absolvisem de la Columbia. Piața Westside. Riverside Park. 1020. The West End. Pizza ieftină la felie. Poate de asta-i plăcea, m-am gândit. Petreceri ieftine. Bulimia era ceva scump dacă aveai gusturi fine. Întotdeauna am considerat jalnic faptul că Reva a rămas prin apropiere după absolvire, dar în timp ce treceam cu taxiul, în frenezia disperării mele, am înțeles: exista un anumit echilibru atunci când trăiai în trecut.

Am sunat la soneria apartamentului ei de pe West Ninety-eighth de câteva ori. Niște Ativan n-ar fi rău. În mod ciudat, tânjeam și după niște litiu. Și după Seroquel. Câteva ore de salivat și o stare de greață sunau ca și cum ar fi fost un timp de tortură purificatoare înaintea unui somn adânc – cu niște Ambien, Percocet și o pastilă uitată de Vicodin pe care o aveam de ceva timp. Mi-am zis că o să-mi recuperez pastilele de la ea, o să merg acasă și o să dorm zece ore încontinuu. O să mă trezesc, o să beau un pahar cu apă, o să mănânc ceva frugal și încă zece ore. Te rog!

Am sunat din nou și am așteptat, imaginându-mi-o pe Reva cărând cu greu pe stradă o duzină de pungi cu alimente de la D’Agnostino’s, apoi șocul și rușinea de pe fața ei când o să mă vadă că o aștept, cu brațele încărcate de negrese, înghețată, chipsuri, tort sau orice îi plăcea ei să mănânce și să vomite. Ce tupeu. Câtă ipocrizie. M-am învârtit în cercuri în

vestibulul ei mizer, apăsând cu violență, din când în când, pe butonul de la sonerie. Nu mai aveam răbdare. Am scos cheile ei de rezervă din buzunar. Am intrat singură.

În timp ce urcam scările, mi-a mirosit a oțet. A detergent. Mi s-a părut că simt și miros de urină. O pisică cu blana mov stătea ca o bufniță pe balustrada de la etajul doi. „Să te joci cu animalele în vise poate duce la consecințe primitive și violente“, asta îmi spusese dr. Tuttle la un moment dat, în timp ce-și mângâia pisica vărgată grasă care sforăia. Când am ajuns la etaj, îmi venea să împing pisica aia în jos pe scări. Privirea din ochii ei era așa de îngâmfată. Am ciocănit la ușa Revei. N-am auzit nici o voce, numai vuietul vântului. Mă așteptam să o găsesc în apartament, purtând pijamalele din flanel cu imprimeu cu iepuri din desene animate și papucii ei roz îmblăniți, într-o comă ciudată de la consumul de zahăr sau poate plângând isteric pentru că era „pierdută în fața realității“ sau orice altă prostie îi trecea ei prin minte. Cheia argintie a deschis ușa apartamentului ei. Am intrat.

– Alo?

Puteam să jur că mirosea a vomă în întunericul de acolo.

– Reva, eu sunt, am strigat. *Prietena ta cea mai bună*.

Am aprins lumina de la întrerupătorul de lângă ușă, chestie care a făcut apartamentul să se umple de o strălucire trandafirie. Lumină roz? Locul era dezordonat, tăcut, sufocant, exact așa cum îmi aminteam.

– Reva? Ești aici?

O ganteră de două kilograme ținea fereastra deschisă, deși nu intra nici un pic de aer. Un aparat Thigh-Master atârna de tija de la draperie, o perdea cu motive florale adunată și legată în lateral cu o clemă.

– Am venit după rahaturile mele, am strigat către pereți.

Teancuri și iar teancuri de reviste *Cosmo*, *Marie Claire* și *Us Weekly*. Singura mișcare din cameră era screensaver-ul de pe monitorul Dell imens, așezat pe o măsuță laterală și eclipsat în mare parte de un suport pentru uscat rufe pe care erau atârnate seturi de bluză cu cardigan Ann Taylor, cămăși Banana Republic, sutiene și chiloți. O jumătate de duzină de sutiene sport decolorate. Perechi peste perechi de ciorapi de nailon de culoarea pielii.

– Reva!, am strigat din nou, dând cu piciorul peste un morman de pantofi sport viu colorați din camera de zi.

Pe blatul din bucătărie, o felie uscată de tort, cu urme de degete pe ea, stătea lângă un tub de I Can't Believe It's Not Butter[33] și sirop fără zahăr de arțar. Era o stivă de vase murdare în chiuvetă. Coșul de gunoi era plin de ambalaje de mâncare nesănătoasă și cotoare de măr. Jumătate de vafă unsă cu unt de arahide și o pungă cu morcovi pitici stricați. Doze strivite de 7UP dietetic umpleau o cutie din carton de lângă coș. Doze de Diet 7UP peste tot. Un pahar cu suc de portocale cu musculițe de fructe plutind la suprafață.

Dulapurile ei conțineau exact ce mă așteptam. Ceaiuri laxative din plante, Metamucil, îndulcitori, stive de supe Healthy Choice la cutie, stive de conserve de ton. Tostitos. Biscuiți sărați în formă de peștișori aurii. Unt de arahide Skippy cu puține grăsimi. Jeleu fără zahăr. Sirop Hersey fără zahăr. Floricele pentru microunde, cu puține grăsimi. Cutie după cutie cu amestec galben de prăjitură. Când am deschis ușa de la congelator, a ieșit abur de acolo. Gheața groasă era plină de pahare cu iaurt fără grăsimi. Înghețată pe băț fără zahăr. O sticlă de Belvedere. Déjà-vu. Noul cocktail preferat al Revei, de care îmi spusese ea – oare eram încă sub influența Infermiterolului atunci? – era compus din Gatorade cu conținut caloric scăzut și votcă.

Poți să bei toată ziua și să nu fii deshidratată nici un moment.

– Reva, dacă te ascunzi de mine, să știi că o să te găsesc, am strigat.

Dormitorul era puțin mai mare decât salteaua king-size de pe pat, despre care îmi spusese că o moștenise de la părinții ei atunci când mama ei se îmbolnăvise „și a fost nevoie să cumpere două paturi duble pentru că tata nu reușea să mai doarmă din cauza agitației mamei". Numerele verzi de pe ecranul ceasului digital străluceau între doze de 7UP pe noptiera de lângă pat. Era 4.37. Mirosea a unt de arahide și, din nou, am perceput un iz ușor de vomă. Cuvertura de la Laura Ashley era dată la o parte de pe pat. Pete de mâncare pe cearșafuri. M-am uitat sub pat, unde am găsit doar pantofi, mai multe reviste, câteva pahare goale de iaurt, pungi din hârtie de la Burger King, turtite ca niște mingi dezumflate de fotbal. În sertarul de la noptieră, un vibrator violet, un jurnal cu copertă verde lucioasă, o mască violetă pentru ochi, un pachet de bomboane Lifesavers cu gust de cireșe, o poză în care mama ei purta un costum Tigger și zâmbea sfios, cu ochii pe jumătate închiși pentru că fusese prinsă când clipea, așezată pe canapeaua aceea învelită în plastic din Farmingdale, cu o Reva în vârstă de cinci ani pe

genunchi, îmbrăcată într-un costumaș de ursuleț Winnie-the-Pooh, în timp ce mama ei o mângâia pe burtica pufoasă a costumului. Am luat jurnalul și m-am uitat prin el. Acolo am găsit doar o serie de cifre, adunări și scăderi, cu sumele finale încercuite și adnotate fie cu o față zâmbitoare, fie cu o față încruntată. Ultima intrare era din 23 decembrie. Reva părea că lăsase la o parte jocul calculelor zilnice de când murise mama ei.

Mi-am imaginat cum Reva adormea în fiecare seară, cel mai probabil beată și îmbuibată de Aspartame și Pepcid. Dimineața, se aranja și ieșea în lume, pretinzând că e perfect stăpână pe sine. Iar *eu* eram cea care avea probleme? Cine e adevărata ratată, Reva? Începeam să o urăsc din ce în ce mai mult.

Baia arăta de parcă aparținea unor adolescente gemene care se pregăteau pentru un concurs de frumusețe. Simțeam miros de igrasie, vomă și Lysol. O cutie roz, imensă, dând pe afară de pensule, aplicatoare de mărimi și forme diferite, farduri de la farmacie, oje de unghii, mostre furate, o duzină de nuanțe de luciu de buze Maybelline. Pe raft, două uscătoare de păr, un ondulator, placă de întins părul, un bol plin cu accesorii de păr și bentițe din plastic. Decupaje din reviste de modă erau lipite de jur împrejurul oglinzii de deasupra chiuvetei joase: Claudia Schiffer făcând reclamă la jeanși Guess. Kate Moss în blugi Calvin Klein. Siluete scheletice. Linda Evangelista. Kate Moss. Kate Moss. Kate Moss. Mai era un bol plin cu dischete de demachiat și bețișoare pentru urechi. Alt bol plin cu agrafe de păr. Două sticle imense de Listerine. Lângă un pahar care conținea cel puțin o duzină de periuțe de dinți, cu perii îngălbeniți și zdrențuiți, un flacon de Vicodin. Vicodin! De la dentist. Mai erau vreo douăsprezece pastile înăuntru. Am înghițit una și le-am pus pe restul în buzunar. Am găsit mai multe pastile sub chiuvetă, într-un coș de răchită legat cu o fundă roz ca să nu se deschidă capacul – o vechitură rămasă de la Paște. Poate că atunci când îl cumpărase, fusese plin cu ouă din ciocolată. Lichidare de stoc. Înăuntru: Diurex, Ibuprofen, Mylanta, Dulcolax, Dexatrim, Midol, aspirină, fen-phen[34]. O pungă de cadouri de la Victoria's Secret era ascunsă în spatele dulapului. Înăuntru, splendoare! Pastilele mele de Ambien, Rozerem, Ativan, Xanax, Trazodone, litiu. Seroquel, Lunesta. Valiu. Am început să râd. Mi-au dat și lacrimile. În sfârșit, inima a început să-mi bată mai încet. Mâinile au început să-mi tremure puțin sau poate mi-au tremurat tot timpul acesta.

– Slavă ție, Doamne, am zis cu voce tare.

Curentul a trântit ușa de la baie cu un fel de bufnitură festivă.

Am numărat trei de litiu, două de Ativan, cinci de Ambien. Părea un cocktail perfect, o cădere splendidă în întunericul de catifea. Și două pastile de Trazodone, pentru a contrabalansa efectul Ambienului, așa că, dacă visam, aveam să visez aproape de pământ. Mi-am spus că asta ar putea să mă echilibreze. Sau poate încă niște Ativan. Ativanul pentru mine era ca o gură de aer curat. O briză rece, ușor efervescentă. Ceva minunat, m-am gândit. Odihnă serioasă. Mi-a lăsat gura apă. Un somn american bun. Pastilele astea o să alunge orice urmă de Infermiterol care mai plutea prin mintea mea. Apoi o să mă simt mai bine. Apoi o să fiu pregătită. O să trăiesc ușor. O să gândesc ușor. Creierul meu o să plutească. M-am uitat la amestecul de pastile din palma mea. Clic. Adio coșmaruri. Mi-aș fi dorit să am cu mine aparatul polaroid ca să imortalizez scena. „Iartă-mă, Reva“, i-aș spune fluturându-i fotografia în față. „Uită-mă, Reva.“ Dar oare îmi păsa? Nu cred. Dacă trupul Revei ar spânzura în laț în spatele perdelei de la cadă, pesemne aș pleca acasă. Dar acest moment era important. Îmi primisem înapoi bagheta magică. Acum era numai a mea. Aveam să dorm.

Apa de la chiuvetă era portocalie și avea gust de sânge. Nu voiam să înghit pastilele cu transpirația diavolului. Mi-am zis că o să iau apă de la robinetul din bucătărie, așa că m-am dus la ușă și am încercat să o deschid. Nu s-a deschis. Am tot răsucit mânerul.

– Reva?

Ceva se înțepenise sau se blocase. Am băgat medicamentele în buzunarul de la haină și am învârtit mânerul din nou, trăgând și forțând. Dar nu a mers. Eram blocată înăuntru. Am început să lovesc puternic în ușă.

– Reva! am strigat din nou.

Nici un răspuns. M-am așezat pe capacul cu husă pufoasă roz și am continuat să îmi fac de lucru cu mânerul timp de ceea ce mie mi s-au părut cam douăzeci de minute. Trebuia să sparg ușa sau să o aștept pe Reva să se întoarcă acasă. În orice caz, rezultatul ar fi o confruntare. Știam deja tot ce avea de gând să-mi zică:

– Am stat pe margine suficient de mult. Ai o *problemă*. Nu pot să-mi întorc privirea în cealaltă parte în timp ce tu continui să te sinucizi.

Apoi ce aveam de gând să-i răspund:

– Îți mulțumesc pentru grijă, aș zice clocotind de nervi, chiar dorindu-mi s-o omor. Sunt supravegheată de un doctor, Reva. Nu ai de ce să-ți faci griji pentru mine. Nu mi s-ar fi permis să fac asta dacă nu era kosher. Nu e nici un pericol!

Sau poate că urma să meargă pe calea inimii frânte.

– Am îngropat-o pe mama acum câteva săptămâni. Nu am de gând să trec prin asta și cu tine.

– Nu ți-ai îngropat mama.

– Incinerat-o, nu contează.

– Vreau o înmormântare pe mare, i-aș spune. Înfășoară-mă într-o pânză neagră și aruncă-mă peste bord. Ca la pirați.

Am dat la o parte perdeaua mucegăită, mi-am pus haina pe suportul de prosoape, m-am întins în cadă și am continuat să aștept. În orele de dinainte ca ea să vină acasă și să-mi deschidă ușa, nu aveam să dorm. Știam asta. Trebuie să găsesc o modalitate de a ieși din situația asta – baia, pastilele, lipsa de somn, viața stupidă și ratată.

Când mi-a venit soluția problemei, mi s-a așezat în minte ca un șoim pe o stâncă. Era ca și cum se învârtise acolo în tot acest timp, studiind fiecare lucru oricât de mic din viața mea și apoi punând totul cap la cap. „Asta e calea.“ Știam exact ce aveam de făcut: trebuia să fiu închisă.

Dacă o tabletă de Infermiterol mă arunca într-o stare de vacuum al conștiinței timp de trei zile, aveam suficient de multe ca să mă țină în întuneric până în iunie. Nu aveam nevoie decât de un gardian și aș fi putut să dorm liniștită tot timpul, fără să mă tem că o să ies și o să fac cine știe ce. Părea o chestiune practică. Infermiterolul ar lucra în avantajul meu. Mă simțeam ușurată, aproape fericită. Nu m-a deranjat deloc când Reva s-a întors în sfârșit acasă și s-a luptat cu ușa până a reușit să o deschidă. A țipat la mine, exprimându-și îngrijorarea profundă față de sănătatea mea mintală, toate astea în timp ce mă împingea afară din baie pentru că, am presupus, avea stomacul plin de porcării și voia să verse.

Am lăsat pastilele la ea, în afară de Infermiterol.

Acasă, am chemat un lăcătuș, am aranjat o întâlnire cu Ping Xi pentru după-amiaza următoare, apoi am sunat-o pe dr. Tuttle ca să-i explic că o să mă retrag undeva departe pentru următoarele patru luni.

– Sper că nu voi mai avea niodată nevoie să vă văd, i-am spus.

– Oamenii îmi spun asta tot timpul, mi-a răspuns ea.

A fost ultima oară când am vorbit cu ea.

Dimetiltriptamină

Marcă de sucuri acidulate

Pin the tail on the donkey, joc pentru copii; pe un perete se lipește imaginea unui măgar fără coadă. Pe rând, fiecare copil este legat la ochi și i se dă coada din hârtie a unui măgar cu o piuneză sau cu ac cu gămălie mare. Copilul legat la ochi se învârtește, apoi încearcă să prindă coada măgarului la locul potrivit pe desen. Câștigă cine a prins coada cel mai aproape de țintă.

Joc de cuvinte intraductibil care mizează pe trecerea de la particula *man* – „bărbat“ din *shaman*, la *woman* – femeie

În original *lugubriations*, cuvânt derivat din *lugubrious* sau „lugubru“ – care exprimă sau produce groază

Marcă de margarină

Medicament împotriva obezității

ȘAPTE

– Ești sigură că nu mai vrei nimic din toate astea? Dacă lărgesc ceva și după aceea o să-l vrei înapoi?

O sunasem pe Reva ca să-i spun că făceam curat prin dulapuri. A venit cu o mulțime de pungi mari din hârtie pentru cumpărături de la diferite magazine din Manhattan, pungi pe care evident că le păstrase în caz că trebuia să care ceva și normal că avea nevoie de un vehicul care să vorbească de la sine despre gustul ei ireproșabil și să-i dovedească respectabilitate fiindcă cheltuise mulți bani pe lucruri. Văzusem menajere și dădace care făceau același lucru, se plimbau pe Upper East Side cu prânzul în pungi mici, șifonate, de la Tiffany's sau Saks Fifth Avenue.

– Nu-mi doresc să mai văd nici una dintre hainele astea vreodată, i-am zis când a ajuns. Vreau să uit că au existat. Tot ce nu iei, o să donez sau o să arunc la gunoi.

– Chiar pe *toate* astea?

Era ca o pușitoaică într-un magazin de dulciuri, scoțând cu multă atenție și răbdare fiecare rochie, fustă, bluză, cu tot cu umerașe. Fiecare pereche de blugi de designer, fiecare pachet nedesfăcut cu lenjerie intimă, fiecare pereche de încălțăminte, cu excepția papucilor de casă mizerabili pe care îi aveam în picioare.

– *Aproape* că îmi vin, mi-a zis în timp ce proba o pereche de Manolo Blahnik. Destul de bine.

A pus totul în pungile de cumpărături cu eficiența și concentrarea cuiva care construiește un castel din nisip la apus, în timp ce valurile se apropie de mal. Ca un vis care știi că se va sfârși în curând. Dacă mă mișc suficient de repede, nu o să trezesc zeii. Majoritatea hainelor încă aveau etichetele pe ele.

– Ăsta chiar e un motiv bun să mă țin de dietă, mi-a răspuns în timp ce-și căra sacoșele în camera de zi. Atkins, cred. Fără bacon și ouă în următoarele șase luni. Cred că pot să fac asta dacă chiar îmi pun mintea. Doctorul mi-a spus că avortul nu o să producă schimbări dramatice de pierdere în greutate, dar mă mulțumesc și așa. Primesc orice mi se oferă. Mai ales acum. Știi, mărimea 34 o să fie o adevărată provocare pentru talia mea. Ești *sigură* că nu o să mai vrei nimic înapoi?

Radia de fericire și era îmbujorată.

– Poți să iei și bijuteriile, i-am zis și m-am întors în dormitor, care acum părea rece și gol.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru Reva. Lăcomia ei avea să-mi ia povara vanității de pe umeri. Am început să caut prin cutia cu bijuterii, apoi m-am hotărât să i-o dau pe toată. Nici nu m-a întrebat de ce. Poate că a crezut că îmi pierdusem cunoștința și, dacă m-ar fi întrebat, era posibil să-mi revin. Nu deranja bestia care doarme. Vulpea albă din congelatorul pentru carne.

Am coborât împreună cu liftul, cu pungile grele în mâini, dar în același timp ca niște nori. Aerul din lift își schimba presiunea atmosferică, de parcă am fi zburat prin furtună. Dar nu simțeam aproape nimic. Portarul ne-a ținut ușa deschisă în timp ce ieșeam.

– Ah, îți mulțumesc mult, ești atât de amabil, i-a zis dintr-odată, ca o doamnă binevoitoare și guralivă. E așa frumos din partea ta, Manuel. Mulțumesc.

Numele lui. Nu-mi bătusem niciodată capul să-l aflu. I-am dat patruzeci de dolari pentru drumul până în cealaltă parte a orașului. Portarul a fluierat după un taxi.

– O să plec într-o excursie, Reva.

– Reabilitare?

– Cam așa ceva.

– Pentru cât timp?

I s-a zbătut foarte ușor pleoapa, de-abia perceptibil la minciuna care era așa de evidentă din pricina răspunsului meu vag. Dar ce puteam să-i spun? O plătisem extrem de bine în haine ca să mă lase în pace.

– O să mă întorc în prima zi din iunie, i-am răspuns. Sau poate că o să mai stau. Nu mi se permite să dau telefoane. Mi s-a spus că e mai bine să nu am contact cu persoane din trecut.

– Nici măcar cu mine?

Era foarte politicoasă. Puteam să-mi dau seama că deja își făcea planuri, toată vânătoarea după dragoste și admirație pe care o s-o facă cu noua ei garderobă, cu noua armură sclipitoare, cel mai colorat camuflaj pe care putea să-l aibă. Și-a suflat în palme ca să se încălzească și apoi și-a lungit gâtul spre taxiul care se apropia.

– Mult succes cu avortul.

Reva a încuviințat cu sinceritate. În acel moment cred că prietenia noastră s-a sfârșit. Ce urma să vină după asta erau doar amintiri diafane ale *dragostei* pe care mi-o dăruise. M-am simțit într-un fel împăcată când am condus-o pe Reva în acea zi. Prezența mea o lipsise de atât de multă demnitate, dar recompensa pe care o împingea în portbagajul taxiului părea că e suficientă ca să compenseze tot ce pierduse. Eram exonerată. M-a luat în brațe și m-a sărutat pe obraz.

– Sunt mândră de tine, mi-a zis. Știu că poți să treci cu bine prin asta.

Când m-am tras la o parte, am văzut că avea lacrimi în ochi, probabil din cauza frigului.

– Mă simt ca și cum aș fi câștigat la loterie.

Era fericită. Am privit-o prin geamul fumuriu cum îmi zâmbea și îmi făcea cu mâna în timp ce se îndepărta.

La băcănie, mi-am luat două cafele și o felie de tort cu morcovi, am cumpărat toți sacii de gunoi pe care-i aveau în stoc cei doi egipteni, apoi m-am întors în apartament și am strâns tot. Fiecare carte, fiecare vază, fiecare farfurie, bol, furculiță și cuțit. Toate casetele video, chiar și colecția *Star Trek*. Știam că trebuia s-o fac. Somnul adânc în care urma să mă cufund avea nevoie de o pânză complet goală, asta, dacă voiam să ies din el renăscută. Nu-mi doream nimic, în fară de pereți albi, podele goale și apă de la robinet la temperatura camerei. Am împachetat toate casetele și CD-urile, laptopul, lumânările netopite, toate pixurile și creioanele, toate cablurile electrice, fluierele împotriva violului, ghidurile Fodor pentru locuri în care nu mersesem niciodată.

Am sunat la Jewish Women's Council Thrift Shop și le-am spus că mătușa mea murise. O oră mai târziu au venit doi tipi cu o furgonetă, scoțând câte patru saci o dată pe hol și afară pentru totdeauna din viața mea. Au luat aproape toată mobila, inclusiv măsuța de cafea și cadrul de pat. I-am rugat să ia canapeaua, apoi fotoliul și să le lase la un colț de stradă. Singurele piese de mobilier pe care le-am păstrat au fost salteaua, masa din bucătărie și un singur scaun pliant din aluminiu, împreună cu o pernă a cărei husă gri pătată am aruncat-o pe jgheabul de gunoi. Pa-pa.

Am păstrat pentru mine un set de prosoape, două seturi de lenjerie de pat, pilota, trei perechi de pijamale, trei perechi de chiloți din bumbac, trei sutiene, trei perechi de șosete, un pieptăn, o cutie cu detergent de rufe Tide

și o sticlă mare de cremă hidratantă Lubriderm. Mi-am cumpărat o periuță nouă de dinți, pastă de dinți pentru patru luni, săpun Ivory și hârtie igienică de la Rite Aid. Un stoc pentru patru luni de suplimente cu fier, vitamine în doze zilnice pentru femei și aspirină. Am cumpărat pachete întregi cu pahare din plastic, cu farfurii din plastic și tacâmuri din plastic.

I-am trimis un set de instrucțiuni lui Ping Xi, în care îi ceream să-mi aducă o pizza mare cu pepperoni și extra cașcaval în fiecare duminică după-amiază. Oricând îmi reveneam din somn, aveam să beau un pahar de apă, să mănânc o felie de pizza, să fac câteva abdomene, câteva flotări, câteva genuflexiuni și câteva sărituri, apoi să-mi bag hainele pe care le purtam la spălat, să schimb cearșafurile și să mai iau un Infermiterol. Astfel, puteam să zac în întuneric până când anul meu de odihnă se termina.

Când a venit lăcătușul, i-am spus să-mi monteze noua încuietoare doar pe partea din afară a ușii, astfel încât cineva din apartament ar fi avut nevoie de cheie ca să poată ieși. Nu m-a întrebat de ce. Încuiată înăuntru, singurul mod de a putea ieși era pe fereastră. Mi-am închipuit că dacă era să sar în timp ce eram sub influența Infermiterolului, atunci aș avea parte de o moarte lipsită de dureri. O moarte inconștientă. Ori mă trezeam în siguranță în apartament, ori nu se întâmpla asta. Era un risc pe care urma să mi-l asum de patruzeci de ori, la fiecare trei zile. Dacă, atunci când mă trezeam în iunie, viața încă nu merita efortul de a fi trăită, aveam să-i pun capăt. Aveam să sar. Acesta fost pactul pe care l-am încheiat cu mine.

Înainte să vină Ping Xi pe 31 ianuarie, am ieșit la o ultimă plimbare pe afară. Cerul era alburiu, sunetele orașului erau înăbușite de vântul puternic care-mi vuia în urechi. Nu mă simțeam nostalgică. Dar eram îngrozită. Ideea asta era aberantă, că o să pot dormi și apoi o să mă trezesc într-o viață nouă. Absurd. Dar acolo eram, apropiindu-mă de ultima parte a aventurii mele. Până acum, tot ce am făcut a fost să hoinăresc prin pădure. Dar acum mă apropiam de gura peșterii. Simțeam mirosul de fum de la focul care ardea în adâncul ei. Ceva trebuia ars, trebuia adusă o jertfă. Apoi focul avea s-o ardă de tot și să se stingă. Fumul avea să se risipească. Ochii aveau să mi se obișnuiască cu întunericul, m-am gândit. Aveam să-mi recapăt echilibrul. Iar când ieșeam din peșteră, înapoi la lumină, când în sfârșit aveam să mă trezesc, totul – întrega lume –se va fi reînnoit.

Am trecut de East End Avenue și am luat-o pe aleea pietruită din Carl Schurz Park spre râu, un canal imens care semăna cu o întindere fisurată, pe alocuri, din obsidian. Gulerul hainei de blană îmi gâdila bărbia. Îmi amintesc acest lucru. Un cuplu își făcea poze unul altuia lângă balustradă.

– Puteți să ne faceți una în care să ne prindeți pe amândoi?

Mi-am scos din buzunare mâinile roșii și fără vlagă și am luat amorțită de frig aparatul.

– Mai apropiați-vă unul de altul, le-am zis cu dinții clănțănind.

Fata și-a șters umezeala de deasupra buzei de sus cu degetul înmănușat. Bărbatul s-a aplecat puțin mai în față în paltonul lui gros de lână. M-am gândit la Trevor. Prin vizor, lumina nu se așeza pe chipurile lor, ci ilumina aura produsă de părul înghețat din jurul capetelor lor.

– Zâmbiți, le-am zis.

Și asta au făcut.

După ce au plecat, mi-am aruncat telefonul în râu și m-am întors în clădirea mea, i-am spus portarului că un bărbat asiatic scund avea să vină pe la mine în mod regulat.

– Nu e iubitul meu, dar vă rog să-l tratați cu toată considerația. Are cheile mele și acces complet.

Am urcat apoi scările, am făcut o baie, mi-am pus prima pereche de pijamale, m-am întins pe salteaua din dormitor și am așteptat ciocănitul în ușă.

– Am adus un contract pe care să-l semnezi, mi-a zis Ping Xi din ușă în timp ce ținea o cameră digitală în mâini.

A pornit-o și a rămas cu ea în dreptul pieptului.

– În caz că se întâmplă ceva rău sau în caz că nu o să mai vrei asta. Te deranjează dacă înregistrez?

– Nu o să fac așa ceva.

– Știam că asta o să spui.

Apoi m-a încurajat să-mi ard certificatul de naștere în timp ce el înregistra acest ritual pe o casetă video. Interesul pe care mi-l acorda era identic cu cel pe care-l avea față de câinii aceia. Era un oportunist și un stilist, mai mult un producător de divertisment decât un artist. Cu toate că, la fel ca un artist, credea cu tărie că situația în care ne aflam – urma să vegheze asupra mea pe durata stadiului final al proiectului meu de hibernare, având permisiunea de

a mă folosi în stările de inconștiență ca pe „modelul“ lui – era o proiecție a geniului său, ca și cum universul orchestrase totul în așa fel încât să-l aducă pe el în fața acestui proiect pe care îl intuise inconștient pentru el însuși cu ani în urmă. Iluzia înțelegerii fatidice. Nu-l interesa să se cunoască pe sine sau să evolueze. Își dorea doar să șocheze oamenii din jurul lui. Mai voia ca aceștia să-l iubească și să-l urască pentru asta. Evident, publicul lui nu putea să fie realmente șocat. Oamenii erau încântați doar de lumea conceptelor lui. Era un șarlatan al lumii artistice. Dar avea succes. Știa cum să lucreze. Mi-am dat seama că bărbia îi era puțin unsuroasă. M-am uitat mai atentă: sub urma de vaselină era un tatuaj format dintr-un mănunchi de coșuri roșii.

– Cred că o să filmez extrem de mult, mi-a zis. Cu camera asta digitală din mână în mare parte. Rezultatul e puțin cam pixelat. Oricum îmi place așa.

– Nu-mi pasă. Cât timp sunt sub influența acelui medicament, nu o să-mi amintesc.

Mi-a promis că o să mă încuie și că o să țină secretă închisoarea în care dormeam, că nu o să permită nimănui să-l însoțească în apartamentul meu, nici unui asistent și nici măcar unei femei de serviciu. Dacă avea de gând să aducă recuzită, mobilă sau echipamente, trebuia să le care singur, și mai presus de orice, de fiecare dată când pleca, nici o urmă a activităților lui nu trebuia să rămână. Absolut nimic. Când îmi reveneam în a treia zi după fiecare pierdere temporară a cunoștinței de la Infermiterol, nu trebuia să existe nici o dovadă despre ce se întâmplase de la ultima mea trezire. Trebuie să nu dau peste nici un fir narativ pe care să-l pot reface, nimic care să poată fi pus cap la cap. Orice urmă de curiozitate putea să saboteze misiunea mea de a-mi curăța mintea, de a mă purifica de orice asocieri cognitive anterioare, de a-mi reface și a înnoi complet celulele din creierul, ochii, nervii și inima mea.

– Oricum nu aș vrea să afli ce am făcut eu între timp. Mi-ar strica opera. Creativitatea mea e stimulată de faptul că tu o să rămâi mereu… naivă.

Cred că a fost dezamăgit că nu l-am implorat să-mi spună despre ce operă era vorba. Nu mă deranja că ar putea să facă înregistrări pornografice. Era în mod clar homosexual. Nu mă simțeam amenințată.

– Atât timp cât locul e curat, gol și pleci înainte să mă trezesc la fiecare trei zile, iar eu nu o să mor de foame sau nu o să-mi rup vreun os, nu-mi

pasă în ce constă proiectul tău artistic. Ai mână liberă. Doar să nu mă lași să ies de aici. Și eu lucrez la ceva foarte important. Serviciu contra serviciu.

– Dinte pentru dinte are mai mult sens, mi-a răspuns. Ce-ar fi să-ți arzi pașaportul sau să-ți distrugi permisul de conducere, mi-a sugerat el.

Știam la ce se gândea. Își imagina felul în care criticii o să vorbească despre viitoarea filmare. Avea nevoie de carne de tun pentru analiză. Dar proiectul era mai presus de problemele legate de „identitate“, „societate“ și „instituții“. Al meu era căutarea unui nou spirit. Nu aveam de gând să-i explic asta lui Ping Xi. Ar crede că m-a înțeles. Dar nu putea să mă înțeleagă. Nici nu trebuia să o facă. Și, oricum, aveam nevoie de certificatul de naștere, de pașaport și de carnetul de șofer. La sfârșitul hibernării, când o să mă trezesc – mi-am imaginat –, o să văd viața mea trecută ca pe un fel de moștenire. O să am nevoie de dovada vechii identități ca să pot accesa conturile bancare și ca să pot pleca unde vreau. Nu era ca și cum m-aș trezi cu un alt chip, într-un alt corp și cu un alt nume. O să arăt ca vechea eu.

– Dar în felul acesta trișezi, mi-a zis. Dacă vrei să ieși de aici și să te întorci la vechiul tu care ești acum, ce rost mai are?

– E ceva personal. Nu e vorba despre cărți de identitate. E o lovitură dată dinăuntru. Ce vrei să fac? Să ies direct în pădure, să-mi construiesc un fort și să vânez veverițe?

– Păi, asta ar fi o renaștere mult mai autentică. Ai văzut vreun film de Tarkovski? Nu ai citit Rousseau?

– M-am născut privilegiată, i-am spus lui Ping Xi. Nu am de gând să irosesc asta. Nu sunt o cretină.

– Atunci, s-ar putea să fiu nevoit să retrogradez camera la una Super 8. Pot să dau jos jaluzelele din dormitor?

A scos un document scris de mână din geanta de umăr.

– Nu-ți mai bate capul cu contractul ăsta, i-am zis. Nu o să te dau în judecată. Numai să nu strici chestia asta pentru mine.

A ridicat din umeri.

I-am dat cheia de la noua yală.

– Dacă o să am nevoie de ceva, o să lipesc un bilețel aici, i-am zis arătând cu degetul spre masa din bucătărie. Vezi pixul ăsta roșu?

De fiecare dată când venea, Ping Xi trebuia să însemneze zilele din calendarul care era pe ușa de la dormitor. La fiecare trei zile, mă trezeam, îmi ridicam privirea spre calendar, mâncam, mă hidratam, făceam baie și

tot așa. Urma să stau doar o oră trează de fiecare dată. Am făcut calculele: pentru următoarele patru luni, 120 de zile în total, aveam să petrec într-o stare conștientă doar patruzeci de ore.

– Vise frumoase, mi-a zis Ping Xi.

Fața îi era palidă, cărnoasă și avea ceva nedeslușit – poate că era din cauza vaselinei de pe bărbie –, dar ochii negri, ageri, cu pleoape lăsate, aveau privirea limpede și, deși îmi dădeam seama că era o prostie, aveam încredere în hotărârea lui. Nu avea să mă lase să ies de acolo. Era mult prea orgolios ca să nu se țină de promisiune și mult prea ambițios ca să renunțe la oportunitatea de a profita de oferta mea. O femeie ieșită din minți, închisă într-un apartament. I-am închis ușa în nas. L-am auzit cum bagă cheia și o răsucește.

Am luat prima pastilă de Infermiterol din cele patruzeci, m-am dus în dormitor, mi-am înfoiat perna și m-am culcat.

Trei nopți mai târziu, m-am trezit într-o beznă totală, m-am târât de pe saltea, am aprins luminile și m-am dus în camera de zi, așteptându-mă să dau peste zgârieturi pe lemnul ușii, orice dovadă că un animal sălbatic era închis fără voia lui. Dar nu am găsit nimic. Ping Xi nici măcar nu tăiase zilele de pe calendar. Apartamentul meu era de nerecunoscut în goliciunea lui, vid și foarte curat. Puteam să-mi închipui cum o agentă imobiliară bine îmbrăcată dădea buzna înăuntru – cu o eșarfă cu model floral fluturându-i ca un steag de pe brațul întins în timp ce ridica în slăvi virtuțile acestui apartament în fața unui cuplu de proaspăt căsătoriți. „Tavane înalte, parchet din lemn de esență tare, toate finisajele originale și liniștit, foarte liniștit. De la acele ferestre, se vede chiar și East River.“ Costumul agentei era de un galben canar. Cuplul, îmi imaginam, era cel din fotografia pe care o făcusem cu câteva zile în urmă pe Esplanade. Memoria mea se aventurase în tărâmul imaginației, deși știam tot ce aveam nevoie. Am înțeles că trei zile trecuseră fără mine și că mai era o cale extrem de lungă de aici.

Nu am observat nici o urmă lăsată de Ping Xi până nu am ajuns în bucătărie: doze de bere Pabst Blue Ribbon; folie din aluminiu plină de rămășițele a ceea ce puteam să presupun că fusese un burrito; un exemplar din *New York Times* din 2 februarie. Am făcut o listă cu lucruri pe care mi le doream pe un bilețel și apoi l-am lipit pe masa din bucătărie: „Bere cu ghimbir, biscuiți în formă de animale, Pepto-Bismol“. Apoi am mai scris:

„De luat gunoiul după fiecare vizită! De însemnat zilele pe calendar!“ M-am gândit că Ping Xi venise să facă măsurători sau ca să discute sau ca să facă nu știu ce planuri pentru o filmare viitoare, dar nu făcuse nimic din ce îi cerusem până acum. Pur și simplu aveam acest sentiment.

Am luat o felie de pizza din frigider și am mâncat-o rece, cu ochii închiși, clătinându-mă sub lumina fluorescentă care venea de deasupra și se reflecta înapoi de pe suprafața podelei din bucătărie. Ar fi trebuit să cumpăr o lampă. De îndată ce mi-a trecut acest lucru prin cap, mi-a sunat alarma pe care o lăsasem într-un ungher uitat al minții ca să-mi amintesc să iau vitaminele. Le-am înghițit cu o apă cenușie de la robinet. După ce mi-am revenit puțin, am simțit un junghi de panică la gândul că ușa era închisă pe dinafară. Dacă i se întâmpla ceva lui Ping Xi, puteam să mor aici. Dar sentimentul de panică a dispărut imediat ce am închis luminile din bucătărie.

M-am spălat rapid, am pus hainele murdare la spălat, am făcut câteva exerciții, m-am spălat pe dinți, am luat o pastilă de Infermiterol și m-am dus înapoi în dormitor. Nimic nu mi se părea cu adevărat schimbat încă. Totul era la fel de banal și de normal. În momentul în care așteptam să-mi pierd din nou cunoștința, mi l-am imaginat pe Trevor stând într-un genunchi, cerând-o de soție pe actuala lui prietenă. Câtă mulțumire de sine. Cât de stupid era să vrei ceva pentru „totdeauna“. Aproape că îmi părea rău pentru el. Pentru ea. M-am auzit chicotind, apoi oftând în timp ce alunecam înapoi în întuneric.

A doua trezire a fost pe la jumătatea zilei. Îmi țineam degetul în gură. Când l-am scos, am văzut că era alb, încrețit și simțeam un cârcel în maxilar care-mi amintea de crampa care mi se punea când obișnuiam să fac sex oral. Nu m-am îngrijorat. M-am ridicat, vioaie și flămândă, și m-am dus direct în bucătărie. Ping Xi însemnase șase zile din calendar și lipise un bilețel pe frigider în care își cerea scuze. Am deschis ușa, am ronțăit o felie de pizza, mi-am luat vitaminele, apoi am golit o doză de Schweppes. De data asta, coșul de gunoi era gol, fără pungă din plastic. Am lăsat doza goală pe blatul din bucătărie și m-am gândit în treacăt la Reva și la dozele ei de 7UP pline cu tequila înainte să-mi fac baie, să mă pieptăn, să fac câteva sărituri etc. Mi-am făcut o notiță mentală ca atunci când mă trezesc

să schimb cearșafurile, am luat Infermiterolul, m-am întins, apoi mi-am masat maxilarul și mi-am pierdut cunoștința.

*

A treia trezire marca nouă zile petrecute închisă în apartament. Am simțit asta în ochi când m-am ridicat, atrofia mușchilor pe care-i foloseam ca să focalizez lucrurile de la distanță. Cel puțin așa m-am gândit. Am ținut luminile pe intensitate cât mai mică. La duș, am citit eticheta de la șampon și m-am blocat la cuvintele „lauril sulfat de sodiu“. Fiecare cuvânt conținea un șir nesfârșit de asocieri. „Sodiu“: sare, alb, nori, tifon, aluviuni, nisip, cer, ciocârlie, sfoară, pisică, gheare, rană, fier, omega.

A patra trezire a fost marcată de aceeași fixație asupra celuilalt cuvânt. „Lauril“: Shakespeare, Ofelia, Millais, durere, vitraliu, parohie, dop de fund, sentimente, cocină de porci, ochi de șarpe, vătrai încins. Am oprit apa, am făcut ce trebuia cu cearșafurile și lenjeria de corp etc., am luat un Infermiterol și m-am întins din nou pe saltea. „Sulfat“: Satana, acid, Lyme, dune, locașuri, cocoșați, hibrizi, samurai, sufragete, labirinturi.

Orele treceau în perioade de câte trei zile. Ping Xi a început să fie foarte atent cu însemnările din calendar și cu dusul gunoiului. O dată dat am scris pe un post-it că vreau o doză de suc Canada Dry, în locul obișnuitului Schweppes. Altă dată, i-am scris un bilețel pentru șervețele parfumate pentru uscătorul de rufe. Nu prea m-a interesat praful care se aduna pe pervazul de la geam, nici vârtejurile de scame și părul care rămânea printre scândurile din parchet. I-am scris un bilețel: „Mătură sau adu-mi mie aminte să fac asta când sunt inconștientă“. Îi uitasem numele lui Ping Xi, apoi mi l-am adus aminte. Am străbătut coridorul până la ușa închisă de la intrare și am dat vag din cap la ideea de încuietoare, ca și cum ar fi fost *doar* o idee, iar ușa însăși, doar un concept. „Platon“: cretă, lanț, Hollywood, Hegel, *carte postale*, daiquiri cu banane, brize, muzică, drumuri, orizonturi. Puteam să simt cu certitudine scurgerea din mine a unei realități care ieșea la fel cum o face calciul atunci când iese din os. Îmi flămânzeam mintea până atingeam o stare de conștiință oblică. Simțeam că ființez din ce în ce mai puțin. Cuvintele apăreau și le rosteam în mintea mea, apoi ascultam ecourile lor și mă pierdem în muzica ecourilor.

„Ghimbir“: bere, fum, China, mătase, trandafir, pată, cheia sol, *babka,* pumn.

Pe data de 19 februarie, m-am holbat în oglindă. Buzele îmi erau uscate, dar zâmbeam. Trei silabe îmi răsunau în minte și le-am scris pe un post-it pentru Ping Xi: „Strugurel“.

„Balsam de buze“: căpșune, linoleum, creșterea salariului, înghețată, pudel.

Apoi am scris pe un alt post-it: „Mulțumesc“.

Pe data de 25 februarie, mi-am dat imediat seama că ceva era diferit. M-am trezit nu pe salteaua din dormitor, ci ghemuită sub un prosop pe podeaua din colțul nord-estic al camerei de zi, unde la un moment dat fusese biroul.

Mi se părea că miroase a gaz, iar asocierea dintre gaz și foc m-a speriat, așa că m-am ridicat și m-am dus spre plită, înainte să-mi dau seama că era electrică. Mi-am zis că poate mi-am simțit mirosul propriei transpirații. Atunci m-am relaxat.

Am deschis frigiderul, am rămas în lumina gălbuie mestecând o felie de pizza. Glandele mele salivare au fost ezitante la început, dar apoi s-au reobișnuit. Pizza avea un gust mai bun decât îmi aminteam eu. Am luat o pereche de pijamale curate din uscător și m-am îmbrăcat cu ele în hol. Am mirosit din nou prin casă și am simțit izul distinct de terebentină. Venea din dormitor. Ușa dormitorului era închisă.

Am ciocănit.

– E cineva acolo?

Am ascultat cu urechile lipite de ușă, dar tot ce am auzit a fost propria respirație superficială, clipitul pleoapelor mele, gura care mi se umplea de salivă și ecoul produs de gâtul meu atunci când înghițeam.

Mi-am luat vitaminele, dar nu am mai făcut baie.

După ce am luat pastila de Infermiterol în acea zi, mi-am imaginat tablourile lui Ping Xi. Îmi apăreau în minte ca niște amintiri. Toate erau „nuduri în somn“, paturi în dezordine și îmbrățișări de membre palide și păr blond, umbre albastre în cutele de pe cearșafurile albe, apusuri reflectate pe albul pereților din fundal. În fiecare tablou, fața mea era ascunsă. Le vedeam cu ochiul minții – pete minuscule de ulei pe pânze ieftine, deja întinse, sau pe panouri mici, deja grunduite. Erau foarte

inocente și deloc reușite. Oricum nu avea importanță. Putea să le vândă pentru mii de dolari și să spună că erau critici la adresa picturii instituționalizate, poate chiar forme de obiectificare a corpului feminin de-a lungul istoriei artei. „Școala nu e pentru artiști“, îl puteam auzi declarând. „Istoria artei e o formă de fascism. Aceste tablouri sunt despre cum dormim atunci când citim cărțile pe care ni le dau profesorii noștri. Toți suntem adormiți, spălați pe creier de un sistem care se pișă pe ceea ce suntem cu adevărat. Aceste tablouri sunt în mod *intenționat* plictisitoare.“ Oare credea că ideea asta e originală? Nu îmi amintesc să fi pozat vreodată pentru tablourile astea, dar știam că dacă eram sub influența Infermiterolului, cel mai probabil experimentam doar un somn artificial.

Am luat o pastilă de Infermiterol, apoi m-am așezat pe podeaua din camera de zi, cu un prosop curat sub cap în loc de pernă, și m-am culcat din nou.

Luna următoare, de fiecare dată când mă trezeam, mintea îmi era plină de culori. Apartamentul a început să mi se pară din ce în ce mai puțin ca o cavernă. O dată, m-am trezit și am observat că eram tunsă ca un băiat și că fire lungi de păr blond rămăseseră în vasul de toaletă. M-am imaginat stând pe toaletă cu un prosop pe umeri, în timp ce Ping Xi tăia cu foarfeca. În oglindă, arătam îndrăzneață și vioaie. Mi-am zis că arătam bine. I-am scris pe un post-it că vreau fructe proaspete, apă minerală, somon la grătar de la un „restaurant japonez bun“. I-am mai cerut o lumânare parfumată pe care s-o aprind când mă îmbăiam. În această perioadă, îmi petreceam orele de veghe cu inima ușoară, iubitoare, reobișnuindu-mă cu senzația de extravaganță confortabilă. M-am îngrășat puțin, așa că atunci când m-am întins pe podeaua din camera de zi, oasele nu m-au mai durut. Trăsăturile feței mi se îmblânziseră. I-am cerut să-mi aducă flori. „Crini.“ „Păsărea paradisului.“ „Margarete.“ „Ramuri de mâțișori.“ Alergam pe loc, îmi ridicam fiecare picior în parte, făceam flotări. Îmi era din ce în ce mai ușor să petrec timpul dintre momentul în care mă trezeam și cel în care adormeam din nou.

Dar spre sfârșitul lunii mai, am simțit că o să-mi pierd răbdarea în curând. O previziune. Sunetul cauciucurilor pe asfaltul umed. O fereastră era deschisă, așa că le auzeam. Mirosul dulceag al primăverii se furișa înăuntru. Lumea era încă acolo, cu toate că nu o mai privisem de câteva luni. Era prea greu să o accept pe toată, întizându-se la nesfârșit, o planetă

rotundă plină de creaturi și chestii care creșteau, totul învârtindu-se în jurul unei axe create de cine – un accident ciudat? Mi se părea implauzibil. Lumea putea să fie la fel de bine plată, pe cât putea să fie rotundă. Cine putea să dovedească ceva? În timp, o să încep să înțeleg. Asta mi-am spus.

Pe 28 mai, m-am trezit știind că aceasta era ultima oară când îmi făceam abluțiunile obișnuite și luam Infermiterol. Mai era doar o pastilă. Am înghițit-o și m-am rugat pentru îndurare.

Lumina farurilor de la mașinile care treceau pe stradă se strecura prin jaluzele și umplea pereții camerei cu dungi galbene, o dată, de două ori. M-am întors cu fața la tavan. Scândurile din parchet scârțâiau încet, ca o ambarcațiune când, dintr-odată, intră în mijlocul unei furtuni. Un zumzet din aer semnala apropierea valului. Somnul începea să mă cuprindă în brațele sale. Îi învățasem la perfecție sunetele până acum, sirena de ceață a spațiului mort care mă punea pe autopilot în timp ce sinele meu conștient rătăcea ca un peștișor auriu. Sunetul creștea în intensitate până când devenea aproape asurzitor, apoi se oprea. În acea tăcere începeam să alunec în întuneric, la început încet și constant, simțeam că eram coborâtă de niște scripeți – de îngeri care înfășurau frânghii din fire de aur răsucite în jurul trupului meu, îmi imaginam, și apoi de dispozitivul electric pe care-l folosiseră ca să coboare sicriul la înmormântările ambilor mei părinți, așa că bătăile inimii mele s-au întețit la acel gând, amintindu-mi că avusesem părinți odată, iar acum, după ce luasem ultima pastilă, ceva se termina și frânghiile păreau că se desprind de trupul meu și începeam să cad din ce în ce mai repede. Stomacul mi s-a întors pe dos și am simțit pe piele o transpirație rece, am început să mă zvârcolesc, la început apucând prosopul de sub cap ca să-mi încetinesc căderea și apoi mai sălbatic, pentru că nu funcționase, căzând la fel ca Alice în vizuina iepurelui sau ca Elsa Schneider dispărând în craterul fără sfârșit din *Indiana Jones și ultima cruciadă*. Ceața fumurie nu-mi îngăduia să văd prea bine. Trecusem de pecete? Se năruia lumea în jurul meu? Fii calmă, fii calmă, mi-am zis. Simțeam cum forța gravitațională mă trăgea tot mai adânc, timpul accelera, întunericul din jurul meu se intensifica până când am ajuns în altă lume, undeva fără orizont, un loc din spațiu care mă uimea că nu avea sfârșit și doar pentru o clipă m-am simțit liniștită. După care mi-am dat seama că pluteam într-un spațiu fără frânghie de siguranță. Am încercat să țip, dar nu

am reușit. Îmi era frică. Frica aceasta o simțeam ca pe o dorință: dintr-odată, voiam să mă întorc și să trec prin toate locurile prin care mai trecusem, pe fiecare stradă pe care mă plimbasem, prin fiecare cameră în care stătusem. Îmi doream să le revăd. Am încercat să-mi amintesc viața mea, răsfoind în minte fotografiile mele polaroid. „Era așa de frumos acolo. Atât de interesant!“ Dar știam că, și dacă aș putea să mă întorc, dacă acest lucru era cumva posibil, în viață sau în vis, nu prea ar fi avut rost. M-am simțit îngrozitor de singură. Așa că mi-am scos mâna de sub prosop și am încercat să dau de cineva – poate de Ping Xi, poate de o conștiință trează din afara mea – și atunci, cumva, cealaltă mână a mea a găsit un punct de contingență și am simțit cum cădeam prin galaxii întregi, cu raze mercuriale de lumină trecându-mi prin trup, orbindu-mă din nou și din nou, creierul meu pulsând din pricina presiunii, iar ochii lăcrimându-mi ca și cum fiecare picătură adăpostea o viziune a trecutului meu. Am simțit umezeala cum mi se scurge pe gât. Plângeam. Știam asta. Mă auzeam suspinând și scâncind. M-am concentrat pe acel sunet și atunci universul a început să se reducă până la o linie subțire, iar asta mă făcea să mă simt mai bine pentru că exista o traiectorie mai clară, așa că am călătorit mult mai împăcată prin vastitatea spațiului, ascultând ritmul respirației mele, fiecare răsuflare, un ecou al răsuflării de dinainte, mai ușoară și mai ușoară, până am ajuns atât de departe încât nu mai exista sunet. Nu mai exista mișcare. Nu era nevoie de siguranță sau de îndrumare, pentru că nu eram nicăieri, nu făceam nimic. Nu eram nimic. Nu mai eram.

*

Pe 1 iunie 2001, m-am trezit stând turcește pe podeaua din camera de zi. Razele soarelui pătrundeau prin jaluzele, iluminând fâșii întretăiate de praf galben care se încețoșau și se estompau în timp ce îmi mijeam ochii. Am auzit ciripitul unei păsări.

Eram în viață.

Așa cum îi cerusem în ianuarie, Ping Xi îmi lăsase un schimb de haine pe masa din bucătărie: pantofi sport, pantaloni de trening, tricou, hanorac. Cardurile de credit, carnetul de conducere, pașaportul, certificatul de naștere și o mie de dolari se aflau în plicul sigilat pe care i-l dădusem să mi-l păstreze. Mai erau o sticlă de Evian, un măr sigilat într-o pungă de la

un aprozar și un tub de dimensiunile unei mostre cu cremă de protecție solară Neutrogena – frumos din partea lui. De pe masă au fost luate toate post-it-urile, lucru pe care l-am apreciat, după care le-am găsit mototolite în coșul de gunoi, ca un buchet de margarete aruncat. Am luat unul și l-am citit: „Nu uita: haine, pantofi, plicul, cheile. Cumpără-mi și niște cremă de protecție solară, te rog". Apoi, altul: „Mersi, mult succes". O față zâmbitoare.

Vechea mea haină albă din blană era agățată de cârligul de pe ușa de la intrare. Pe un post-it lipit de perete scria: „Când ți-am cumpărat-o, a fost doar pentru că mi-am dorit să o ai. Chiar o să-mi lipsească să lucrez cu tine. PX".

Ușa de la intrare era descuiată.

M-am îmbrăcat, mi-am pus haina pe mine, am coborât cu liftul până în holul clădirii și am înaintat destul de amețită spre lumina care exploda prin ușa din sticlă de la stradă.

– Domnișoară? l-am auzit pe portar. Mă auziți?

Apoi am auzit foșnetul pantalonilor lui de la uniformă în timp ce se apleca și-mi lua capul în mâini. Nu-mi dădusem seama că mă prăbușisem pe podea.

Cineva mi-a adus un pahar cu apă. O femeie m-a luat de mână și m-a așezat pe fotoliul de piele din hol. Portarul mi-a dat sendvișul lui cu salată de ouă din punga maro de prânz.

– E cineva pe care putem să-l sunăm?

Oamenii erau așa de amabili.

– Nu, nu e nimeni. Mulțumesc. Am amețit un pic.

Am avut nevoie de o săptămână până să-mi recapăt forțele ca să ies afară și să mă plimb. Ziua următoare m-am dus până pe Second Avenue. Apoi, până pe Lexington. Am mâncat niște sendvișuri ambalate cu salată de ouă de la un magazin de pe East Eighty-seventh. Am stat câteva ore pe o bancă din parcul Carl Schurz și m-am uitat cum se jucau niște cățeluși într-o zonă îngrădită, cu stăpânii lor ferindu-se de soare și butonându-și telefoanele mobile. Într-o zi, cineva a lăsat niște cărți pe marginea trotuarului de pe East Seventy-seventh, pe care le-am luat acasă și le-am citit din scoarță-n scoarță. O istorie a condusului sub influența alcoolului din America. O carte de bucate cu rețete indiene. *Război și pace. Mao II. Italiană pentru începători*. O carte de activități Mad Libs pe care am completat-o singură

folosind cele mai simple cuvinte care îmi veneau în minte. Așa mi-am petrecut timpul patru sau cinci săptămâni. Nu mi-am cumpărat un telefon mobil. Am aruncat salteaua veche. În fiecare seară, la ora nouă, mă culcam pe podeaua din lemn de esență tare, îmi întindeam oasele și căscam, oricum, nu mai aveam nici o problemă cu somnul. Nu visam. Eram ca un animal abia născut. Mă trezeam odată cu soarele. Nu mergeam la sud de Sixty-eighth Street.

Pe la jumătatea lunii iunie, se făcuse prea cald ca să mai port treningul pe care mi-l lăsase Ping Xi. Am cumpărat un set de chiloți albi din bumbac și o pereche de pantofi slip-on de la magazinul de 99 de cenți de pe 108th Street. Îmi plăcea pe acolo, aproape în Harlem. Mergeam cu pas încet de sus în jos pe Second Avenue în pantaloni scurți, roșii sau albaștri, și tricouri sport foarte largi. Mi-am făcut obiceiul să cumpăr în fiecare dimineață o cutie de Corn Flakes de la egipteni. Hrăneam veverițele din parc cu câte o mână de fulgi de porumb. Nu mai beam cafea.

Am dat de un magazin caritabil Goodwill pe 126th Street. Îmi plăcea să privesc lucrurile la care renunțaseră alți oameni. Poate că fața de pernă pe care o miroseam fusese folosită pe patul de moarte al unui bătrân. Poate că veioza aceasta stătuse pe o noptieră dintr-un apartament timp de cincizeci de ani. Puteam să-mi închipui toate scenele pe care le iluminase: un cuplu care face dragoste pe canapea, mii de cine în fața televizorului, accesele de furie ale unui bebeluș, whisky-ul de culoarea mierii într-o carafă Elks Lodge. Cu adevărat caritate. Așa am ajuns să-mi remobilez apartamentul. Într-o zi, am adus haina albă din blană acolo și i-am dat-o unui adolescent care prelua donațiile printr-o ușă, situată lateral față de intrarea în magazin. A luat-o calm și m-a întrebat dacă voiam chitanță. I-am privit mâinile mângâind blana, ca și cum încerca să-i evalueze calitatea. Poate că avea de gând să o fure ca să i-o dea prietenei sau mamei lui. Am sperat că așa va face. Dar chiar în acel moment a aruncat-o într-un container albastru imens.

Prin august am cumpărat un radio cu baterii și l-am luat zilnic cu mine în parc. Ascultam posturi cu muzică jazz. Nu știam numele nici unui cântec care se difuza. Veverițele se adunau în jurul meu de îndată ce deschideam punga cu fulgi. Mâncau direct din palma mea, cu lăbuțele mici și negre pe fulgii de cereale, cu obrăjorii umflați. „Nesătulelor!“ Părea că le deranjează muzica de la micul meu radio. Dădeam volumul foarte încet cât timp le hrăneam.

Nu m-am mai gândit aproape deloc la Ping Xi până nu m-am întâlnit cu Reva. Am sunat-o pe 19 august, de pe telefonul mobil al portarului. Cu tot somnul și stările de inconștiență, încă îi știam numărul de telefon pe de rost și am recunoscut data de pe calendar în care era ziua ei.

A venit la mine duminica următoare, agitată și mirosind a un parfum nou care mă ducea cu gândul la bomboanele gumate în formă de viermișori, nu a comentat nimic despre ciudatul amestec de mobilier și decorațiuni din apartamentul meu sau despre dispariția mea de șase luni, despre faptul că nu mai aveam telefon mobil, despre teancurile de cărți mucegăite aliniate lângă un perete din camera de zi. Mi-a zis doar: „Deci a trecut ceva vreme“, apoi s-a așezat unde i-am arătat eu, pe cuvertura de lână de la Goodwill, cea pe care o întinsesem ca pe o pătură de picnic pe podea, apoi a început să vorbească despre noua ei poziție în companie. L-a descris pe șeful ei ca pe o „unealtă a CIA-ului“, dându-și ochii peste cap și accectuând anumiți termeni tehnici din fișa postului ei. La început, nu am reușit să-mi dau seama dacă erau niște vorbe de duh pentru poziții sexuale. Tot ce era legat de ea părea îngrijorător de pornografic – fondul de ten mat, buzele conturate cu negru, parfumul acela, siguranța cu care-și ținea mâinile nemișcate. „Soluții inovative.“ „Anatomia violenței la locul de muncă.“ „Obiective puternice.“ Își purta părul într-un coc lejer, cu cercelușii mei din perle răsărind pe lobii urechilor ei ca niște picături de lapte, o imagine simultan perversă și inocentă. Mai purta și bluza mea albă cu broderie perforată, împreună cu o pereche de blugi pe care tot eu i-o dădusem. Nu mi-era dor și nu aveam nici o nostalgie pentru haine. Blugii se zdrențuiseră la manșete, erau cu vreo doi centimetri și jumătate prea lungi pentru picioarele ei. M-am gândit să îi propun să meargă la un croitor ca să îi scurteze. Era un loc pe Eighty-third.

– Tocmai am citit povestea asta, mi-a zis scoțând din geanta ei imensă un exemplar făcut sul din *New Yorker*.

Articolul se numea „Prost la matematică“. Era despre un adolescent sino-american din Cleveland care pică examenele de PSAT[35], apoi sare de la etajul doi al liceului și își rupe ambele picioare. După ce consilierul pune presiuni ca toată familia lui să facă terapie de grup, părinții lui îi spun că-l iubesc în parcarea unui supermarket și toți încep să plângă, să se vaite, apoi să cadă în genunchi, în timp ce alți cumpărători își văd mai departe de drum, ca și cum nimic extraordinar nu se întâmpla.

– Ascultă cum începe, mi-a zis ea: „Pentru prima oară, mi-au spus acele cuvinte. Cred că i-a durut mai mult pe ei decât pe mine atunci când mi-am rupt tibiile și femururile“.

– Zi mai departe, i-am răspuns.

Articolul era extrem de prost scris. Reva continua să citească.

În timp ce ascultam, mi-a venit în minte Ping Xi. Îmi imaginam ochii lui mici, negri, holbându-se și mijindu-se la mine, unul aproape închis, în timp ce mâna lui murdară de vopsea se întindea cu o pensulă și îmi măsura proporțiile. Dar asta a fost ce mi-am putut aminti. Mi se părea o ființă reptiliană, o creatură meschină, cineva care fusese adus pe această planetă ca să aibă de-a face cu oameni ca el, genul care își pierdea timpul cu bani și conversații în loc să se înfrupte din lumea care era peste tot în jurul lor. Superficial, aș putea spune. Dar erau oricum oameni mai răi pe lumea asta.

– „Am studiat luni în șir pentru PSAT.“

Reva a citit povestea până la capăt. A durat cel puțin o jumătate de oră. Mi-am dat seama că încerca să umple timpul petrecut aici, să piardă vremea până când o să poată să plece și să mă părăsească pentru totdeauna. Cel puțin așa mi s-a părut. Nu pot să spun că nu m-a durat faptul că era așa de distantă față de mine. Dar să o confrunt ar fi fost pur și simplu o cruzime din partea mea. Nu aveam nici un drept să-i cer ceva. Am simțit că nu voia cu adevărat să afle despre experiențele mele la „reabilitare“ sau oriunde își imagina ea că am fost. Mă uitasem cum i se mișca gura, fiecare încrețitură de pe pielea buzelor ei, gropița de pe obrazul stâng, tristețea din ochii ei.

– „O bucată neagră de *bok choi*[36] se uscase și se lipise de marginea coșului de gunoi“, citea ea.

Eu încuviințam din cap, sperând că acest lucru o s-o facă să se simtă în largul ei. Când a terminat, a oftat și apoi a scos o pastilă de gumă din geantă.

– E sfâșietor, nu-i așa? Felul în care anumite culturi pot să fie atât de lipsite de afecțiune?

– Da, așa este, i-am răspuns.

– Chiar mă identific perfect cu adolescentul chinez, a zis ea în timp ce rula din nou revista.

M-am întins peste picioarele ei încrucișate, am tras de revista pe care o strângea încordată în mâini ca într-o luptă cu odgonul. Nu doream să plece. Lumina albă care venea din tavan îi scotea în evidență claviculele. Era

frumoasă, cu toată agitația și felul ei complicat de a fi, cu tot circuitul complicat de sentimente contradictorii și frici. Era ultima oară când aveam să o mai văd în persoană.

– *Te iubesc*, i-am zis.

– Și eu te iubesc.

Filmările lui Ping Xi și tablourile au fost expuse la Ducat pe la sfârșitul lunii august. Expoziția se numea „Reprezentări picturale ale unei femei frumoase cu capul foarte mare“. El sau Natasha mi-au trimis prin curier decupaje din cronici. Fără bilet. Imaginile de la spectacol nu erau deloc ceea ce-mi aminteam că-mi închipuisem în zilele când Ping Xi era în dormitorul meu. Mă așteptasem la o serie de nuduri pictate neglijent. În loc de asta, Ping Xi mă pictase în stilul stampelor lui Utamaro, cu chimonouri neon pe care apăreau flori tropicale, urme de buze rujate, Coca-Cola, Pennzoil, Chanel și logouri pentru votca Absolut. În fiecare tablou, capul îmi era imens. La câteva portrete, făcuse colaje cu părul meu adevărat. În *Artforum*, Ronald Jones m-a numit o „nimfă umflată cu ochi de mort“. Phyllis Braff a denigrat spectacolul în *New York Times* deoarece era „un produs al dorinței carnale oedipale“. *ArtReview* a spus că era „previzibil de dezamăgitor“. Altfel, celelalte recenzii erau pozitive. Filmările erau cu mine vorbind în fața camerei, în fiecare păream că povestesc ceva foarte intim din viața mea – într-una plângeam –, dar Ping Xi dublase tot ce spuneam acolo. În locul vocii mele, auzeai niște mesaje vocale lungi și furioase, pe care i le lăsase mama lui în cantoneză. Fără subtitrări.

*

Mi-am făcut drum către Met într-o după-amiază de la începutul lui septembrie. Cred că voiam să văd ce făcuseră alții cu viețile lor, oameni care creaseră artă singuri, care se holbaseră îndelung și cu atenție la farfurii cu fructe. Mă întrebam dacă priviseră strugurii cum se veștejeau și se ofileau, dacă atunci când se întâmpla acest lucru se duceau până în piață ca să-i înlocuiască și dacă, înainte să arunce ciorchinele veștejit, mâncaseră câteva boabe. Sper că aveau un anumit tip de respect față de lucrurile pe care le imortalizau. Poate că odată ce lumina dispărea în acea zi, aruncau fructele stricate pe geam, sperând că astfel o să salveze viața unui cerșetor care trecea pe strada de sub ferestrele lor. Apoi mi-am imaginat acest

cerșetor, o ființă monstruoasă cu viermi colcâindu-i prin păr, ale cărui zdrențe ponosite îi fluturau pe lângă corp exact ca aripile unei păsări, cu ochii aprinși de deznădejde, cu inima ca un animal înlănțuit care cere să fie măcelărit, cu mâinile ridicate într-o rugăciune perpetuă în vreme ce târgoveții se îmbulzesc prin piață. Picasso a avut dreptate atunci când s-a apucat să picteze sumbrul și deprimantul. Perioada albastră. Se uita pe fereastră la propria mizerie. Puteam să respect asta. Dar acești pictori de fructe nu se gândeau decât la propria mortalitate, ca și cum frumusețea creației lor avea să le aline cumva frica de moarte. Toate tablourile erau reprezentări inutile, candide, complet lipsite de sens, picturi ale lucrurilor, obiectelor, picturile însele doar lucruri, obiecte, ofilindu-se către sfârșitul lor inevitabil.

Aveam sentimentul că dacă aș încerca să mișc puțin ramele într-o parte, i-aș vedea pe artiști cum mă privesc, ca și cum tablourile ar fi oglinzi bidirecționale, că o să-i aud cum își trosnesc încheieturile artritice și își scarpină bărbiile păroase, întrebându-se ce credeam eu despre ei, dacă văzusem cât de sclipitori erau sau dacă viețile lor fuseseră lipsite de noimă, dacă numai Dumnezeu putea să-i judece până la urmă. Își doreau mai mult? Exista mai mult geniu care să poată fi extras din cârpele lor îmbibate cu terebentină, căzute la picioarele lor? Ar fi putut să picteze mai bine? Ar fi putut să picteze cu mai multă generozitate? Mai clar? Ar fi putut să arunce mai multe fructe pe geam? Știau oare că faima era ceva lumesc? Ar fi vrut oare să strivească strugurii aceia veștejiți între degete și să-și petreacă zilele plimbându-se peste câmpuri înverzite, sau iubind, sau spovedindu-se unui preot, sau înfometați ca sufletele flămânde care erau, cerșind după pomană în centrul pieței cu ceva onestitate măcar o dată în viața lor? Poate că își trăiseră greșit viețile. Poate că măreția lor îi otrăvise. Își puneau oare astfel de întrebări? Poate că nu reușeau să doarmă noaptea. Erau oare bântuiți de coșmaruri? Poate că, de fapt, înțelegeau că frumusețea și rostul nu aveau nimic de-a face una cu alta. Poate că trăiseră ca niște artiști veritabili știind de la început că nu o să-i aștepte porțile raiului pe lumea cealaltă. Nici creația, nici sacrificiul nu puteau să ducă un om în paradis. Sau poate că nu era așa. Poate că dimineața erau indiferenți și mulțumiți ca o să își petreacă timpul cu pensulele și uleiurile lor, să amestece culorile, să-și fumeze pipele și să se reîntoarcă la viețile lor neschimbate, dar proaspete, fără să fie nevoiți să dea la o parte mușchii.

– Dați-vă mai în spate, vă rog, l-am auzit spunând pe un paznic.

Mă apropiasem prea mult de tablou.

– Îndepărtați-vă.

Ideea viitorului meu a devenit dintr-odată clară: de fapt, nu exista încă. Eu eram cea care îl construia, stând acolo, respirând, făcând aerul din jurul meu să fie complet nemișcat, încercând să imortalizez ceva – un gând, cred – ca și cum așa ceva era posibil, ca și cum credeam îndeajuns de mult în amăgirea descrisă în acele tablouri – aceea că timpul poate fi izolat, ținut prizonier. Nu mai știam ce era adevărat. Așa că nu m-am mișcat. În loc de asta, am întins mâna. Am atins rama tabloului. Apoi mi-am așezat palma pe suprafața uscată, învechită a pânzei, doar ca să-mi dovedesc că nu exista un Dumnezeu care să-mi hăituiască sufletul. Timpul nu era imemorial. Lucrurile erau doar *lucruri*. „Doamnă!“, a țipat paznicul și apoi am simțit niște mâini care mă prindeau de umeri, trăgându-mă mai departe. Dar asta a fost tot ce s-a întâmplat.

– Iertați-mă, am amețit, i-am explicat.

Asta era. Acum eram liberă.

Agentul imobiliar mi-a trimis un bilet scris de mână chiar a doua zi ca să mă anunțe că exista o ofertă pentru casa părinților mei. „Cu zece mii sub prețul cerut, dar ați putea să acceptați. O să investim banii în acțiuni. Telefonul dumneavoastră pare să nu mai funcționeze, chestie care se întâmplă de ceva vreme.“

Am luat scrisoarea cu mine la o plimbare prin Central Park. Umiditatea purtată de vântul cald se amesteca cu transpirația orașului, iar pământul și murdăria, cu exuberanța parfumată a ierbii și a copacilor. Totul era viu. Viața zumzăia în fiecare nuanță de verde, de la pinii întunecați și ferigile suple până la mușchiul verzui care creștea peste imensele pietre cenușii. Glădițe și ginko biloba luminate de galben. Ce era în neregulă la galben? Nimic.

– Ce fel de pasăre e asta?

L-am auzit pe un copil întrebându-și mama tânără, arătând cu degetul spre o pasăre care semăna puțin cu un corb psihedelic. Penele aveau o nuanță iridescentă de negru, un curcubeu reflectat în luciul întunecat, cu ochi albi și plini de viață, alerți.

– E un *quiscalus*[37].

Am respirat, apoi m-am așezat pe o bancă și m-am uitat la o albină care se învârtea în cercuri deasupra capetelor unor adolescenți în trecere. Era ceva magic și plin de grație în mișcările crengilor sălciilor. Era ceva plin de bunătate. Durerea nu mai stătea la temelia creșterii. Asta mi-am spus. Somnul funcționase. Mă simțeam ușoară, serenă și începusem din nou să simt. Asta era bine. Așa urma să fie viața mea de acum încolo. Puteam să supraviețuiesc și fără casă. Am înțeles că în curând va fi un spațiu al memoriei pentru alte persoane, iar acest lucru era minunat. Puteam să merg mai departe.

Am găsit o cabină telefonică pe Second Avenue.

– În regulă, i-am spus mesageriei vocale a agentului. Vinde-o. Și spune-le să arunce tot ce a mai rămas în pod. Nu mai am nevoie de ce e acolo. Trimite-mi doar actele pe care trebuie să le semnez.

Apoi am sunat-o pe Reva. A răspuns gâfâind la al patrulea apel.

– Sunt la sală, mi-a zis. Putem să vorbim mai târziu?

Nu am mai apucat să vorbim niciodată.

Preliminary SAT/National Merit Scholarship Qualifying Test, testul de dinaintea SAT, examenul american în urma căruia se fac admiterile pentru facultate

Sortiment de varză chinezească

Păsări de mici dimensiuni cu penaj întunecat, specifice Americii de Sud și de Nord

OPT

Pe 11 septembrie, am ieșit și mi-am cumpărat de la Best Buy un televizor nou cu aparat video încorporat, ca să pot înregistra tot ce apărea la știri despre avioanele care au intrat în Turnurile Gemene. Trevor era în luna de miere în Barbados, am aflat mai târziu, dar Reva era pierdută. Reva dispăruse. M-am tot uitat la caseta cu înregistrarea iarăși și iarăși ca să mă liniștesc. Și continui să mă uit, de obicei în după-amiezile singuratice sau oricând nu sunt sigură că viața merită trăită sau când am nevoie de curaj sau când sunt plictisită. De fiecare dată văd o femeie care sare de la etajul șaptezeci și opt al Turnului Nordic – un pantof cu toc înalt alunecându-i din picior și plutind pe deasupra ei, celălalt încă lipit de talpa ei, ca și cum era prea mic, cu bluza ieșită din pantaloni, cu părul șfichiuind, cu membrele rigide în timp ce cade, un braț ridicat, ca atunci când sari vara în lac – sunt complet îngrozită, și nu pentru că seamănă cu Reva, și cred că e ea, arată aproape exact ca ea, și nu pentru că eu și Reva am fost prietene sau pentru că nu o s-o mai văd niciodată, ci pentru că e frumoasă. Iat-o, o ființă umană plonjând în necunoscut, și e trează de-a binelea.